

Abisinia e cunoscută în lume de 3000 de ani, grație idiliei dintre regina ei din Saba și regele Solomon, a cărui faimă a ajuns până la ecuator, într-o vreme când nu exista nici tren, nici presă, nici radio.

De atunci negrozii abisinieni, cari pretind toți că descind din cuplul Solomon-Saba (cum pretind toți latinii că sunt urmașii lui Romulus) au făcut un compromis între idolatrie și mosaism, iar mai târziu când s'au creștinat, au adoptat o religie originală, un aliaj de mosaism și creștinism, cu reminiscențe de idolatrie.

Abisinienii ar fi dar un fel de Evrei-creștini. Vârcolacii noștri, strigoii, stafii, zmeii, moroi și câte alte ficțiuni mistice, sunt urme de fetișism din vârsta de piatră, care se mențin și în Europa, în veacul televiziunii.

Creștinii abisinieni sărbătoresc Crăciunul de 12 ori pe an, probabil în virtutea unui mit zodiacal.

O RELIGIE BIZARĂ

Religia etiopiană e cea mai bizară religie. Trei continente de credințe și obiceiuri, religiile din Asia, Africa, Europa, sunt condensate în imperiul stăpânit de M. S. Hayle Selassie.

Abisinienii se odihnesc două zile pe săptămână: Sâmbăta și Duminică.

Mănăstiri copte, vechi de secole, se pot vedea la Debra-Libanos, în provincia Șoia, la Sf. Ștefan pe lacul Haik, din provincia Yesbu, la Dibra-Damu și Axum-Tion, în Tigreea.

Cum ne-am imaginat că rămânem numai o jumătate de oră în Abisinia nu putem da detalii despre mănăstiri, spațiul ce mai rămâne fiind rezervat pentru atâtea alte curiozități.

Biblia e tradusă de două ori, în limba ghiză sau vechea etiopiană și în limba modernă amharică. Pentru ca cititorul să aibă o idee cum sună limba Ghisu, dăm mai jos un extras biblic:

Kubanga Were nagana

Kihyalo ari, ni Kuhayo

Wahayo Umwanawe uvasalwa

Mutwera Yeny Ene,

Buli mundu, yesi amufukirira aleke kugora,

Ne abe ni bulamu bukahwaho.

Cititorii să nu-mi ceară însă să traduc textul, căci cunosc tot atât de puțin dialectele etiopiene ca și ei.

DIN TRECUT

Istoria Abisiniei începe dela regina din Saba, care își avea capitala la Axum. Drumul dela Axum la Ierusalim l-a străbătut în două luni pe cocoșele unei cămile, dar nici după 3000 de ani imperiul urmașilor ei n'are alte mijloace de comunicație, afară de o singură linie ferată dela Addis-Abeba la Djibuti.

Biserica creștinilor copți a fost fondată de un fost sclav, învățatul astronom și preot Frumentius, primul episcop al Abisiniei în anul 320.

Doi ani mai târziu, negusul Caleb a cucerit o parte din Arabia (provincia Yemen), în anul 322. Acel an a fost vârsta de aur a Abisiniei, imperiul etiopian domina ambele țărmuri ale Mării Roșii.

În secolul al VII-lea Turcii cuceresc Egiptul și au izolat Etiopia de restul lumii, timp de 800 de ani.

Abia la 1492 navigatorii portughezi au ocolit toată Africa (neexistând pe atunci canalul Suez), redescoperind Etiopia și intrând în relații comerciale cu descendenții vitejilor legendarului Caleb.

La 1845 un șef de trib numit Lij Kasa sau Theodoros, ocupă tronul Abisiniei și se intitula „Regele Regilor”. La 1860 Theodoros arestează pe consulul englez și pe ceilalți diplomați străini. Englezii au trebuit să trimită o expediție de 12.000 soldați, îmbarcați la Bombay, sub comanda lui Sir Robert Napier, pentru a salva viața consulului lor. Expediția a debarcat în Ianuarie 1868 în golful, Anesley (consulul în timpul acesta zăcea de 8 ani în închisoare) și a executat un marș forțat de 600 km., până la Magdala. Fortăreața fu luată cu

asalt în ziua de 13 Aprilie. Englezii au avut pierderi: zero morți și 15 răniți. Fericite războaie erau la 1868! „Cetatea” Magdala era apărată de însuși negusul Theodoros, care s'a sinucis la căderea ei în mâinile lui Sir Robert Napier. Armata neagră n'avea pe atunci nici măcar o singură armă de foc, dar Englezii erau bine înarmați.

RASE, CULORI, CULTURĂ

Provinciile Tigreea, cu capitala Anatolo, Amhara, cu capitala Gondar și Șoia, cu capitala Ancobra, au fost în secolul precedent state separate, cum erau bunăoară Moldova și Muntenia. Deși unite pe vremea lui Menelik, locuitorii lor au rămas tot de rase și limbi diferite, Etiopieni fiind de fapt numai în Tigreea, dar în Amhara sunt triburi de amharieni, probabil descendenții lui Ismael, fiul patriarhului Avraam și al sclavei sale Agar, alungat în deșert. În Șoia sunt negrozii din rasa aguşilor și golaşilor.

Am cunoscut un singur Abisinian până în prezent, trimisul Negusului, cu prilejul vizitei ce a făcut la direcțiunea ziarelor „Adevărul” și „Dimineața”. Era atât de negru, încât cei mai tucurii țigani ai noștri păreau albi față de ambasadorul Etiopiei.

Majoritatea locuitorilor au culoarea șocolății căzută în noroi, unii sunt mai „albi”, ca un țigan care nu s'a spălat niciodată, dar alții ne fac în schimb impresia că s'ar spăla în fiecare zi numai cu păcură și cu săpun negru, apoi s'ar pudra cu funingine.

Abisinia n'are nici-o universitate, nici măcar un gimnaziu. 99 la sută din locuitorii ei sunt analfabeți.

CIUDAȚENII GEOGRAFICE

Imperiul Negusului e aproape de 4 ori mai mare decât România. Totuși pe o suprafață de peste 1 milion km. pătrați nu trăesc decât circa 20 milioane locuitori.

Densitatea mică e datorită podișurilor prea înalte și masivurilor muntoase. Abisinia e în același timp Elveția și Tibetul Africii, are munți de 4600 m. înălțime și podișuri la altitudini de 2500 metri, locuite de milioane de oameni.

O țară cu un teritoriu cât Franța și Germania împreună, n'are o ieșire la mare, întreaga coastă a Oceanului Indian și a Mării Roșii aparținând Angliei, Italiei și Franței.

Mulți cred că Abisinia e situată drept la sud de România, ceea ce e o eroare geografică. Într-adevăr cei cari au un glob sau măcar un atlas, se pot convinge că Abisinia e situată pe același longitudini cu gurile Volgăi, Marea Caspică, munții Caucaz și Anatolia.

Altă eroare o face lumea în aprecierea latitudinilor. Cei mai mulți cred că Etiopia e în dreptul Tropicului Racului, când e în realitate vre-o 3 zile cu vaporul mai jos de tropic, doar la 5 grade Nord de ecuator.

Pentru locuitorii Abisiniei colțul cel mai de jos al Indiei și chiar insula Ceylan sunt situate la Nord.

Față de Addis-Abeba, reședința împărăției, orașul Cairo e mult mai la Nord, în grade de latitudine, cum e Moscova față de București. Ne oprim aci. Vom mai vorbi poate cu alt prilej despre clima Etiopiei, de junglele ei unde trăesc elefanți pe munți mai înalți decât Ceahlăul, de izvoarele Nilului, de lacul Zana cu crocodilii săi, de plantații, minereuri, lei, girafe, pitoni și terenuri petrolifere, situația economică și perspectivele viitoare ale unicei împărății ce a mai rămas în lume, după Japonia.

L. FLORIN

Citiți „MAGAZINUL”

Publicația publicului select. 160 pag. 25 Lei



REGULARITATEA PE CARE O DORIȚI,
NUMAI
O PUDRĂ „caligenică”
V'O POATE DA

■ Intindeți puțină Pudră Angélus pe mână până la încheietura cu brațul: cu toată deosebirea de epidermă, stratul de pudră e perfect regulat.

■ Ceeace deosebește un ten natural și frumos de un machiaj neîndemânatec, e înainte de toate regularitatea. Epiderma unei copile de 15 ani e ca un satin uni ce mulează gâtul, bărbia, fața și fruntea, fără tranziție, fără altă variație decât rumenul delicat al obrazilor. Iată un lucru ce nu se poate obține decât cu prea puține pudre; de cele mai multe ori, vai, trecerea dela natural la artificial lasă urme vizibile.

■ Pudra Angélus Louis-Philippe însă, are această neprețuită calitate, ea nu poate fi neregulată, ea nu se poate depune decât într'un strat infinitezimal care, absorbit imediat, dă epidermei acea înfățișare catifelată și naturală dorită de toate femeile frumoase.



■ Foarte discret parfumată, Pudra Angélus Louis-Philippe se prezintă în 6 nuanțe încântătoare: naturelle, rachel, ocre, ocre rosée, sungold și Sun-Tan; una din aceste nuanțe este aceea care vă trebuie.

Din aceeaș fabricație cu celebrul ruj Angélus



Rujul Angélus

PUDRA CALIGENICĂ

Louis Philippe
ANGÉLUS

Astăzi când mai toate articolele de parfumerie se produc în țară

Pudra Angélus Louis-Philippe „caligenică”

este unul din rarele produse ce se aduc gata fabricate și montate din Paris

PREMIERE TEATRALE

Teatrul Național: Harap-Alb. — Teatrul Regina Maria: Lozul cel mare. — Teatrul Barascheum: Minunea dela Tarnopol.

DE abia în anul acesta, Teatrul Național porcepe la înfighearea unui repertoriu destinat tineretului. Inceputul s'a făcut cu piesa „Harap-Alb” de d-ra Nela Stroescu, — dramatizare, destul de dibaciu făcută, după Ion Creangă. Dramatizările acestea după scriitorii noștri consacrați, sunt bine venite cu atât mai mult cu cât prilejesc o mai bună cunoaștere a clasicilor noștri, astăzi cu totul „demodați” și „studiați”, doar prin frânturi, la liceu. „Harap-Alb” e ingenios construită, limba este frumoasă, acțiunea — câtă e — se desfășoară firesc, chiar dacă autoarea nu a respectat, întocmai, povestirea lui Nică a lui Ștefan a Petri. Atmosfera este însă redată și

aceasta este principalul, după cum într-o piesă istorică nu e nevoie nici măcar de respectarea cronologică a evenimentelor când atmosfera epocii este bine prinsă.

Regia acestei piese, care necesită un „stil” și un ritm special a fost cu succes susținută de d. Victor Bumbesci. Interpretarea, justă, conștiincios servită de un grup inimos de tineri actori, cărora li s'a adăugat câteva „genii precoce”.

Reprezentarea piesei „Harap-Alb” se încadrează de minune rosturilor repertoriului Teatrului Național.

Teatrul Regina Maria reprezintă, pare-se cu succes de pu-

blic, comedia „Lozul cel mare”. E un vodevil din acelea cari se scriu, puzderie în ultimul timp, cari au însă darul să amuze „marele public”, Protagonistii, d-ra Leny Coler și d. V. Maximilian, au jucat cu brio rolurile lor, — roluri cari, cu alte cuvinte, — aceiași Jeanettă, dar altfel pieptănată — le-au mai interpretat de multe ori în carieră.

Interesant, deși nu isbutit decât pe alocuri, spectacolul cu comedia „Minunea din Tarnopol”, la **Teatrul Barascheum**.

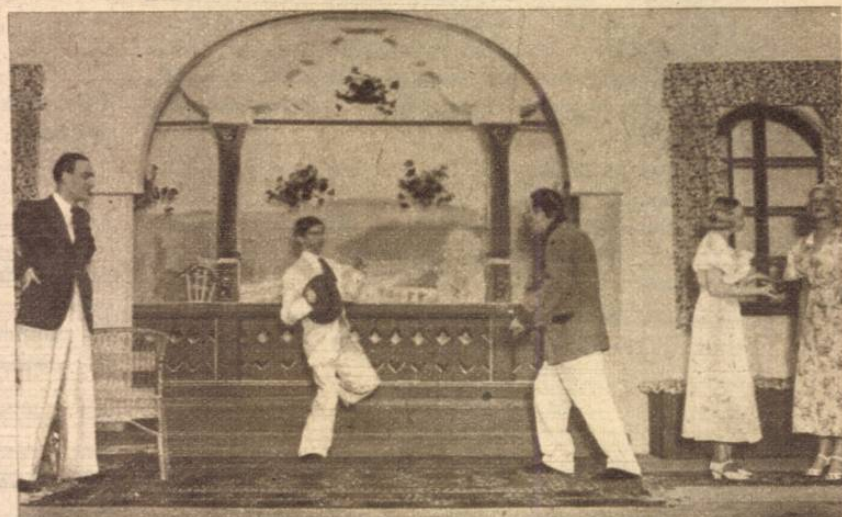
Inițiativa jucării literaturii dramatice moderne iudaice, complet necunoscută la noi, e cât se poate de bine venită.

Ea ar avea menirea să apropie categorii de oameni, cari se dușmănesc pentru că nu se cunosc în realitate. „Minunea dela Tarnopol”, cu un prim act, — cel de expunere, — bine construit, cu un al doilea interesant și cu un al treilea care lanțează, — desvăluie un mediu nelipsit de pitoresc, chiar dacă, pe alocuri, este excesiv de teatralizat.

Și meritul unora din interpeși a fost cu atât mai mare, cu cât au știut să se integreze unei atmosfere, cu care nu erau de fel aclimatizați. Spectacolul însă în întreg — și acesta este păcatul lui — este lipsit de acea atmosferă de misticism, de „hasidism”, pe care ar fi trebuit s'o imprime regisorul. Așa „Wunderrabinu-ul” e un fel de șmecher care face și desface totul, lipsit măcar de acel cinism... hai să spun talmudic.

Din ansamblu, am desprins totuși, pe d-na Lily Bulandra, pe d-nii Scărlătescu, Calmusky, Obreja, cari au prins ceva din atmosfera „locală”. Dar nici celorlalți interpreți nu le fac nici o vină.

Ioan Massoff



O scenă din comedia d-lui A. de Herz „Unchiul lui Noață” care se joacă cu mare succes pe scena Teatrului Vesel.

(Fotografii Rodrigo)



Actul I din „Lozul cel Mare” la Teatrul Regina Maria



Actul II din „Lozul cel Mare”

ROMANII LA PARIS

Sub auspiciile societății literare universale P. E. N. Club, a cărei presidentă de onoare în România e Regina Maria, iar președinte activ d. Victor Eftimiu, vor apare la Paris zece traduceri din prozatorii de seamă ai noștri.



Trei din aceste versiuni franceze (I. Al. Brătescu-Voinești, Corneliu Moldovanu și N. Davidescu) vor fi făcute de d-ra Marcelle Baras, o distinsă intelectuală care a trăit multă vreme la Paris și a publicat în editura „Nouvelle revue française” diverse traduceri.



scene din feeria Harap Alb prezentată la Teatrul Național



Un moment fericit al științei din zilele noastre

Cine nu constată cu profund regret deosebirea dintre viața patriarhală dinainte de războiu și viața sbuciumată și nervoasă a zilelor noastre? Cine nu deplânge pe iubii săi, cari, pedepsiți de soartă, își duc calvarul unor suferinți amare? Și în dorința de a îndepărta cât mai curând durerile omenității, oamenii de știință au depus cele mai mari eforturi în a descoperi mijlocul cel mai eficient care este preparatul „Gastro D”.

E vorba de un medicament prețios sănătății, întrucât înlătură perturbățiunile tubului digestiv înlesnind digestia și vindecând în același timp bolile gastrice și intestinale.

Farmacia Thoiss, București Calea Victoriei 124, care are reprezentanța acestui preparat, deține o întreagă arhivă de scrisori de mulțumire din partea celor ce întrebându-l „Gastro D” au scăpat complet de bolile tubului digestiv.

AGEPSINA MACRY IN „COCOȘUL NEGRU”

Teatrul Național reprezintă cu un succes pe care nu l-a avut nici la premieră, celebra piesă a d-lui Victor Eftimiu, care se joacă cu casa închisă.

Clișeul nostru reprezintă pe d-na Agepsina Macry, societară de onoare a Teatrului Național în rolul Voievodului Nenoroc, rol în care marea noastră tragediană trece de la lirism la cel mai puternic dramatism, cu o grație, o forță și o știință de a spune versul pe care n'o mai are nimeni în teatrul românesc.



sau a s asinatul din

REGENT GATE

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Actrița Jane Wilkinson îi trimite pe faimosul detectiv Hercule Poirot la soțul său, Lordul Edgware, pentru a-l convinge să-i acorde divorțul. În ziua următoare Lordul este găsit mort. Bănelile cad asupra Janei, dar Poirot o crede nevinovată, deși Bryan Martin i-a spus că ea ar fi amenințat să-i ucidă soțul, pentru a se putea căsători cu Ducele de Merton. Poirot, Hastings asistentul său și Japp inspectorul dela Scotland Yard, se duc la locul crimei, unde iau un interogatoriu d-rei Carroll, secretara Lordului Edgware și valetului. Poirot își amintește că o altă actriță Carlotta Adams este întrucâtva renumită, pentru felul cum o imita pe Jane Wilkinson, dar Carlotta este găsită și ea moartă, în apartamentul său, datorită unei supra-doze de veronal, luată dintr-o cutiută de aur cu inițiala „D”. Jenny Driver, prietena Carlotei, nu poate fi de folos lui Poirot, deși acesta are siguranța că Miss Adams a fost la Lordul Edgware, în noaptea crimei. Pentru a complica lucrurile și mai mult, Jane îi spune lui Poirot că Geraldine Marsh (fiica lordului dintr-o căsătorie anterioară) ar fi avut suficiente motive pentru a-și uide părintele. Geraldina, recunoaște că-și ura părintele. Căpitanul Marsh, noul Lord Edgware dă un alibi, ce pare neîndoielnic, recunoscând totuși că avusese o ceartă cu unchiul său. El recunoaște deasemenea că era bun prieten cu Carlotta Adams, dar nu știe de moartea acesteia, până'n clipa când i-o comunică Poirot. Continuându-și cercetările, detectivul se duce la Sir Montagu Corner, acasă, unde Jane a luat masa în seara crimei. Poirot caută să culeagă amănunte asupra misterioasei chemări telefonice din seara dînului, luând un interogatoriu valetului. În ziua următoare, Japp aduce vestea că valetul Lordului Edgware, a dispărut.

— Pari convins d-le Poirot că în afacerea aceasta ar exista un bărbat. Ei bine, cred că te înșeli. Nu spun, se prea poate ca ea să fi așteptat pe cineva. Să fi fixat o întâlnire cu vreun prieten după ce afacerea cu lordul ar fi fost tranșată, în chip satisfăcător. Ei bine, știm ce s'a întâmplat. Victima s'a arătat probabil inflexibilă, iar fata și-a pierdut capul și l-a înjunghiat. Dar nu era dintre acelea, care să-și piardă pentru multă vreme prezența de spirit. Se duce în salonul de toaletă al stației și se transformă, apoi își ia valiza și se duce la întâlnire. În timpul cât aștepta la restaurant, se produce „reacția”. Ii e oroare de ceea ce a făcut și faptul că prietenul său nu se arată, sfârșește prin a o deprima, cu desăvârșire. Omul acesta știa poate că ea fusese în Regent Gate, în seara aceea. Fata simte că partida e pierdută și atunci scoate cutia de veronal. O supradoză și totul se va sfârși. În orice caz nu va fi spânzurată. Toate acestea sunt evidente, simple ca bună ziua.

INCĂPĂȚANAREA DE CATĂR A LUI POIROT

— Nimic nu ne îndreptățește să presupunem existența acelui misterios individ al d-tale, — zise Japp, continuându-și dizertația — n'am încă dovada c'a existat vreo discuție anterioară între ea și lord, dar am s'o dobândesc: asta e chestie de timp. Expediția la Paris n'a prea dat roade. Dar ce vreți, 9 luni e un răstimp cam prea îndelungat pentru a mai putea găsi ceva. Am lăsat acolo pe cineva, pentru a culege informațiuni. Mai e încă tot timpul ca să iasă ceva la lumină. Știu că d-ta nu ești de părerea aceasta, dar nu mă miră, căci ai o încăpățănare de catâr.

— D-le mă insultă!

— O, asta e doar un fel de-a vorbi, zise Japp, cu un ton de scuză, n'am vrut să te jignesc!

Japp se ridică și ajungând la ușă, se întoarse spre Poirot cu un aer de valet stilat și zise: d-nul are vreun ordin de dat? Poirot zâmbi: îl iertase.

— Un ordin, nu. O sugestie.

— Ei bine, care este? Dă-i drumul.

— Să chemi la prefectură toate taxi-urile și să cauți a afla pe acela care în noaptea crimei, a luat un pasager — sau mai probabil doi — da, doi — din piața Operei, ducându-i în Regent Gate, asta pe la 11 fără 20.

Japp îl privi întit. Avea acum aerul unui „terrier”.

— Care va să zică, asta e ideea d-tale? Foarte bine am s'o pun în aplicare. Nimic rău nu poate ieși de aci și d-ta știi uneori ce spui.

Imediat după plecarea lui, Poirot se ridică și luându-și pălăria încpu să o perie cu energie.

— Intenționăm să facem o vizită Regelui George? întrebai eu ironic.

— Nu. Dar am văzut azi de dimineață, în jurnal, că Ducele de Merton a revenit la Londra. Ocupă un loc de frunte în aristocrația engleză și vreau să-i fac toate onorurile.

Poirot era departe de spiritul socialist.

— Pentru ce ne ducem la Ducele de Merton?

— Vreau să-l văd.

Asta fu tot ce putui scoate de la el. Când Poirot socoti că îmbrăcămintea era destul de elegantă, pornirăm.

* * *

Ajungând la Palatul Merton,

aceea și nu-l putea primi. Atunci Poirot se așeză pe un scaun.

— Tres bien — zise el. — Aștept. Am să aștept chiar câteva ore de va trebui.

Nu trecu însă mult și valetul reveni, poftindu-ne la duce. Acesta era un bărbat de vreo 27 de ani. Avea însă o înfățișare foarte puțin impunătoare, fiind puținel la trup și cam slăbănog. Părul îi era de un blond cenușiu și începuse să chelească pe la tâmplă, gura mică, răutăcioasă, iar ochi vagi, visători. Prin cameră erau răspândite mai multe crucifixuri și diferite opere de artă religioasă. Un raft foarte lat, plin de cărți, părea a nu conține decât lucrări de teologie. Părea mai curând un tânăr negustor de mărunțișuri, decât un duce.

Individul acesta era extrem de caraghios. Ne primi cu o totală lipsă de curtoazie.

— Imi cunoașteți poate numele — zise Poirot.

— Nu, domnule, n'am avut o astfel de ocazie.

— „Studiez psihologia crimei”.

Miss Carroll a dat bani lordului Edgware pe la orele trei și jumătate.



Poirot fu întrebat de un lacheu, dacă Ducele îi fixase o întrevedere. El răspunse negativ. Lacheul îi luă cartea de vizită, și se întoarse după câteva secunde, pentru a-i spune că Excelența Sa regretă mult, dar era foarte ocupat în dimineața

Ducele rămase câteva secunde tăcut. Sta la biroul său, înaintea unei scrisori neterminate și bătea enervat cu tocul în masă.

— De ce ați vrut să mă vedeți? — întrebă el cu răceală. Poirot luase loc înaintea lui, cu spatele spre fereastră.

— Mă ocup actualmente de asasinatul Lordului Edgware. Pe figura ducelui nu se clinti niciun mușchiu.

— Da? Nu l-am cunoscut.

— Dar îmi pare că o cunoașteți pe soția lui — pe Miss Jane Wilkinson.
— Asta așa-i.
— Se presupune că d-na ar fi avut puternice motive pentru a dori moartea soțului ei. Asta o știți?
— Nu.
— Ei bine, iată ce vreau să știu, excelență: intenționați să vă căsătoriți în curând cu Miss Jane Wilkinson?
— Când mă voi fi logodit cu cineva, evenimentul va fi anunțat în ziare. Consider întrebarea dv. o impertinență.
— Se ridică. Bună ziua.
Poirot se ridică și el. Avea acum un aer încurcat. Plecă capul și bălbâi:
— N'am vrut.... Je vous demande pardon....
— Bună ziua, domnule, repetă ducele, ridicând tonul.
De data aceasta Poirot cedă. Ridică din umeri și pleacă. Pentru ducele de Merton, un mare detectiv era, evident, mai puțin decât un gândac.
— Aici nu ți-a prea mers — îi spusei eu compătimitor. — Ce tip rigid! Dar de ce-ai vrut să-l vezi?
— Voiam să știu dacă are de gând să se căsătorească curând cu Jane Wilkinson.
— Păi asta ți-a spus-o ea.
— A! Da. Dar știi foarte bine că femeea aceasta poate spune orice minciună, când interesul i-o dictează. Se putea ca ea să se fi decis a se căsători cu el, iar bietul om să n'aibă încă habar de aceasta.
— Ei bine, nu se poate spune c'ai aflat acum ceva.
— Intr'adevăr, mi-a dat răspunsul cu care ar fi expediat pe un reporter, — zise Poirot, și începu să râdă. — Dar știu! Știu cum stau lucrurile.

SCRISOAREA LUI MERTON

— Cum știi? După atitudinea lui?
— Doamne ferește! N'ai văzut că scria o scrisoare?
— Ba da.
— Eh bien, la începutul carierei mele, pe când mă aflam în poliția belgiană, am învățat că era foarte util să poți citi un scris de mână deandosele. Vrei să-ți spun ce spunea, în scrisoarea aceea? Scumpa mea, nu mai pot aștepta atâtea luni. Jane, adorato, îngerul meu frumos, cum să-ți spun ce ești pentru mine? Tu care ai suferit atât de mult! Sufletul tău frumos....
— Poirot! strigai eu scandalizat, oprindu-l.
— Până aci scrisese. „Sufletul tău frumos — și cu asta am aflat ceea ce voiam să știu.
Eram indignat.
— Poirot — strigai eu. — Nu poți face așa ceva — nu poți citi o scrisoare intimă.
— Ce imbecilități spui, Hastings. E absurd să spui, că nu pot face un lucru pe care l-am și făcut.
— Asta nu intră în joc.
— Eu nu mă joc, o știi prea bine. Omuciderea nu e un joc. Și, în orice caz, n'ar trebui să utilizez această expresie, Hastings. Am descoperit că e anacronică. Tineretul râde când o aude. Mais oui, fetițele vor râde de tine, când vei spune că „intri în joc“ și nu că faci o partidă de cricket.
Rămăsei tăcut. Fapta lui îmi părea cât se poate de josnică.
— N'aveai nevoie să faci una ca asta — reluai eu apoi. — Dacă i-ai fi spus că fusesse la Lordul Edgware, trimis de Jane Wilkinson, te-ar fi primit cu totul altfel.
— Dar bine dragul meu, Jane Wilkinson era clienta mea, și interesele unui client nu se trădează, pentru nimic în lume. Acceptasem o misiune confidențială și n'ar fi fost onorabil să vorbesc cuiva despre ea.
— Onorabil!
— Natural.
— Dar dacă se va căsători cu el?
— Asta nu înseamnă că ea nu are secrete pentru duce. Ideile d-tale, în ce privește căsătoria, sunt foarte înăpoeiate.

DUCEA VINE LA POIROT

Vizita pe care o primisem în dimineața următoare a fost, cel puțin pentru mine, o mare surpriză. Mă aflam în camera mea, când Poirot se strecură înăuntru cu niște ochi scânteetori.
— Mon ami, avem o vizită.
— Cine?
— Bătrâna ducesă de Merton.
— Extraordinar! Ce vrea?
— Dacă mă vei însoți jos în hall, vei ști.
Mă grăbii să-l urmez și intrăram în hall, deodată.
Ducea era o femeie mărunțică, cu un nas puternic și cu ochi autocratici. Deși îmbrăcată în negru cu cam demodat, era din cap până în picioare o „grande dame“.
Își ridică lorgneta, în dreptul ochilor, și ne studie pe rând, mai întâiu pe mine, apoi pe prietenul meu. În cele din urmă începu să vorbească. Avea o voce clară și un ton ferm, se

cunoștea femeea obișnuită să comande și să fie ascultată.

— D-ta ești d-nul Hercule Poirot?

Prietenul meu se înclină.

— La ordinele dumneavoastră M-me la Duchesse.

Domnul este prietenul și asistentul meu, căpitanul Hastings.

Ea mă privi o clipă ținută, apoi înclină capul și luă loc pe scaunul oferit de Poirot.

— D-nule Poirot, am venit să te consult într-o chestiune extrem de delicată, dar trebuie să-mi promiți, în primul rând, o desăvârșită discreție.

— Ca va sans dire, M-me!

— Lady Yardly mi-a vorbit despre d-ta atât de frumos, încât mi-am făcut convingerea că ești singura persoană, care m'ar putea ajuta.

— O, cât despre asta d-nă, fiți sigură că voi face tot ce-mi va sta în putință.

Bătrâna ezită. Apoi făcând un efort, veni la subiect, cu o simplitate ce-mi aminti, într'un mod ciudat, acea memorabilă seară dela Savoy, când o văzusem pe Jane Wilkinson pentru prima dată.

— D-le Poirot, vreau să fac totul, pentru ca fiul meu să nu se căsătorească cu actrița aceea, Jane Wilkinson.

Poirot o privi câteva secunde pe gânduri și întârzie cu răspunsul.

— Și ce-aș putea face pentru dvs.?

— Vezi, asta nu-i ușor de spus. Am certitudinea că o asemenea căsătorie ar fi un mare dezastru. Pentru fiul meu, aceasta ar însemna ruina.

— Credeți asta, doamnă?

— Sunt sigură. Fiul meu e un idealist. Cunoaște lumea foarte puțin. Nu i-au plăcut niciodată fetele din societatea sa, le găsea frivole și găsculițe. Dar cât despre această femeie — ei bine, e foarte frumoasă, admit, și are darul de-a subjuga bărbații. Mi-a vrăjit fiul. Am crezut că dragostea aceasta va fi o aventură trecătoare, un foc de paie. Din fericire, femeea nu era liberă. Dar acum că soțul ei a murit... Se întrerupse.

— Intenționează să se căsătorească peste câteva luni. Intreaga fericire a fiului meu este în joc — zise ea, de data aceasta cu pornire. — Asta nu trebuie să se întâmple. Poirot ridică din umeri.

— Nu zic că nu veți fi având dreptate, doamnă. Recunosc și eu că această căsătorie e foarte nepotrivită. Dar ce-am putea face?

— D-ta ești acela care-ai putea împiedica nenorocirea. Poirot dădu din cap.

— Ba da, ba da, trebuie să mă ajuți.

— Nu cred că demersurile noastre ar putea folosi la ceva. Fiul dvs. va refuza să asculte un singur cuvânt, împotriva acestei doamne! Și, trebuie să adaug că nu se poate spune mare lucru împotriva ei! Mă îndoiesc că

am putea desgropa, din trecutul său, vreun episod compromițător. Doamna a fost... să spunem... prudentă.

— Știu — zise Ducea, pe un ton acru.

— Ah! Care va să zică, ați făcut cercetări în această direcție?

Ea roși puțin, sub privirile lui pătrunzătoare.

— D-le Poirot, nu m'aș da îndărăt dela nimic, pentru a împiedica pe fiul meu să facă un mariaj atât de dezastruos. Dela nimic.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Nu precupețesc banii, în această chestiune. Plătesc oricât. Dar căsătoria aceasta trebuie împiedecată, și d-ta ești omul care o poate face.

Poirot dădu din cap.

— Nu e vorba aci de bani — zise el. — Nu pot face nimic, din motive pe care vi le voi expune imediat. Nu vă pot servi, doamnă Ducea. Mă veți găsi poate îndrăzneț dacă vă voi da un sfat?

— Anume?

— Nu vă opuneți voinței fiului dvs. care se află la vârsta când își poate face singur alegerea. Și dacă ceea ce-i convine lui nu vă convine dvs., nu trebuie să credeți numai decât că dreptatea e de partea dvs. Dacă e o nenorocie, atunci acceptați nenorocirea. Fiți gata să-i veniți în ajutor, când va avea nevoie, dar nu-l întoarceți împotriva dvs.

VIZITATOAREA ÎNCEARCĂ SĂ SE EXPLICE

— Nu m'ați înțeles — zise ducesa și buzele-i tremurau.

— Ba da, doamnă, am înțeles foarte bine. Știu ce va să zică o inimă de mamă. Nimeni n'o înțelege mai bine decât mine, Hercule Poirot. Și de aceea vă spun, aveți răbdare și mascați-vă sentimentele. Mai există încă șanse ca legătura aceasta să se rupă dela sine. Opunându-vă, nu veți face decât ca fiul dvs. să se cramponeze și mai mult de această hotărîre.

— Adio, domnule Poirot, sunt foarte decepționată.

— Regret că nu vă pot fi de folos, doamnă. Mă aflu într-o situație foarte dificilă pentru că, vedeți, Lady Edgware mi-a făcut și ea onoarea să mă consulte.

— Aha! Înțeleg, — vocea ducesei deveni tăioasă, — Sunteți în tabăra opusă. Aceasta explică fără îndoială faptul că Lady Edgware n'a fost încă arestată, pentru asasinarea soțului ei.

— Comment, Madame la Duchesse?

— Cred c'ai auzit ce-am spus. De ce n'a fost arestată? A fost acolo în seara aceea. A fost văzută intrând în casă, în biblioteca lui. Intrevederea aceasta n'a avut niciun martor și după aceea lordul a fost găsit ucis. Doamna se plimbă totuși liberă. Poliția noastră trebuie să fie cu desăvârșire coruptă. Cu mâini tremurânde, ea-și aranjă șalul în jurul gâtului apoi, salutând aproape imperceptibil, plecă.

— Brrr! — exclamă eu. — Ce iazmă! O admir totuși. D-ta ce spui?

În momentul acela sună telefonul și mă grăbii să răspund. Nu putui spune însă decât „da“, la diferite intervale. În cele din urmă lăsa receptorul și mă întorsei către Poirot.

— Asta a fost Japp. A primit o telegramă din America; a găsit pe șoferul, în al treilea rând, te roagă să vii și să auzi ce spune șoferul. În al patrulea rând ai avut o idee genială, ca de obicei, și e convins că te îndreptai spre deslegarea enigmei, în momentul când presupuneai că în afacerea aceasta ar exista un bărbat! Am omis să-i spun că am avut tocmai o vizitatoare care găsește că întreaga poliție e coruptă.

— Însfârșit, Japp s'a convins, — murmură Poirot. — Ciudat, teoria individului misterios începe să câștige teren, tocmai în momentul când eu înclinam către o altă teorie posibilă.

— Ce teorie?

— Teoria că motivul crimei n'are nimic aface cu Lordul Edgware. Imaginează-ți că cineva o urăște pe Jane Wilkinson, că o urăște într-o asemenea măsură, încât ar vrea s'o vadă spânzurată, sub învinuirea de omor. C'est une idée ça!

JAPP ÎN UN INTEROGATORIU ȘOFERULUI

Poirot oftă și se ridică.

— Haide Hastings, să auzim ce are Japp de spus.

Îl găsim pe Japp interogând un bătrân, cu mustați tunse scurt și cu ochelari. Avea o voce aspră și plângăcioasă în același timp.

— Ah! Însfârșit ai venit! zise Japp. Ei bine, cred că lucrurile încep să se simplifice. Omul acesta — se numește Jobson — a luat din Long Acre două persoane, în seara de 29 Iunie.

— Intocmai — confirmă Jobson. — Era o noapte frumoasă,

cu lună plină. O domnișoară însoțită de un domn, se aflau la stația metroului și m'au chemat.

— Erau în haine de seară?

— Da. Domnul, avea vestă albă, iar domnișoara purta o rochie albă, brodată cu păsărele. Ieșiseră cred, dela Opera Regală.

— Ce oră era atunci?

— Unsprezece fără ceva.

— Ei, și pe urmă?

— Mi-au spus să-i duc în Regent Gate, că-mi vor arăta ei unde să opresc când vom ajunge acolo. Și mi-au recomandat să mă grăbesc. Toți pasagerii spun asta ca și cum altfel ai căsca gura. Cu cât ajungi mai repede la destinație și poți lua alți clienți, cu atât mai bine.

— Scurtează-o — zise Japp enervat.

— Ei bine, după vreo șapte minute am ajuns în Regent Gate, și domnul mi-a bătut în geam. Am oprit pe la No. 8, Domnul rămase în automobil și-mi spuse să aștept, iar domnișoara trecu strada și o luă îndărăt, dealungul caselor de pe cealaltă parte. Domnul ieși din mașină și se rezemă de portieră, cu spatele la mine, privind după ea. Iși ținea mâinile în buzunar. Trecuseră vreo cinci minute când l-am auzit spunând ceva — un fel de exclamație înăbușită — apoi a plecat și el. L-am urmărit din ochi, pentru că nu voiam să-l las să-mi tragă chiulul, cum mi s'a mai întâmplat în câteva rânduri. Cum vă spuneam, domnul a urcat treptele uneia din casele de pe cealaltă parte și a intrat înăuntru.

— A împins doar ușa?

— Nu, a deschis-o cu o chee.

— Ce număr avea casa?

— 17 sau 19, nu știu bine. Ei bine, mi-a părut ciudat că mi s'a spus să rămân unde mă aflu și m'am uitat tot timpul după el. După vreo cinci minute domnul și domnișoara au ieșit împreună. S'au urcat din nou în automobil și mi-au spus să-i duc la Operă, la Covent Garden. M'au oprit cu puțin înainte de-a ajunge acolo și mi-au plătit. Mi-au plătit gras, și asta m'a făcut să bănuiesc, încă de pe atunci, că era ceva necurat la mijloc.

— Asta așa-i — zise Japp. — Acum aruncă-ți ochii pe astea și vezi dacă domnișoara se află aci.

Li întinse vreo cinci fotografii.

— Asta era — zise Jobson și întinse cu un gest hotărât fotografia Geraldinei Marsh, în toaletă de seară.

— Ești sigur?

— Absolut. Era palidă și brună.

— Ia să vedem acum de-l recunoaște pe bărbat. — zise Japp, dându-i un alt teanc de fotografii.

El se uită atent la fiecare în parte și, în cele din urmă, dădu din cap.

— Ei bine, sigur n'aș putea spune, dar s'ar putea să fie unul din aceștia doi.

Între fotografiile acestea se afla și una a lui Donald Marsh dar Jobson nu se opri la ea, indicând, în loc, alți doi bărbați, cam de același tip cu acesta.

Jobson fu lăsat apoi să plece și Japp aruncă fotografiile pe masă.

— N'a fost rău, dar aș fi dorit să obțin o identificare mai sigură a noului lord, deși chestiunea e acum destul de clară. Iacă două alibi-uri, care se duc pe gârlă. Inteligent din partea d-tale că te-ai gândit la asta, d-le Poirot.

Poirot ridică din umeri, modest.

— Când am aflat că Geraldine și vărul său fuseseră la operă, m'am gândit că ar fi putut foarte bine să petreacă împreună unul din antracte și natural, prietenii cu cari erau n'au bănuiră că cei doi părăsiseră opera. Dar într'un interval de-o jumătate de oră ai tot timpul să ajungi în Regent Gate și să te și întorci. În momentul când l-am văzut pe noul Lord Edgware, făcând atâta sgomot în jurul alibiului său, am avut bănuiala că nu era cu conștiința tocmai curată.

— Ești un om foarte bănuitor — zise Japp afectuos — și ai dreptate, într-o lume ca aceasta nu poți fi niciodată îndeajuns de bănuitor. Dar pe Lord îl avem acum în mână. Ia privește aci.

Japp scoase o hârtie.

— E o telegramă din New-York. Ne-am și pus în legătură cu Miss Lucie Adams. Scrisoarea se afla în curierul ce i s'a predat în dimineața aceasta. Fata n'a voit să dea originalul dar a permis să se ia o copie, care ne-a fost telegrafiată. Iată-o. Citește și vei vedea că e foarte compromițătoare, pentru o anumită persoană.

SCRISOAREA

Poirot luă cu o mișcare grăbită telegrama, pe care eu o citii peste umărul lui:

„Ceeace urmează e textul scrisoarei adresată Luciei Adams, cu data de 29 Iunie, 8 Rosedew Masians, Lon-

Domnii
pretențioși și
întotdeauna
bine îmbrăcați
poartă numai
stofe, pe care le
cumpără la noi.

**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1

STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82

STR. HALELOR 21

Dacă vă abonați la „REALITATEA ILUSTRATA”
faceți o economie de 120 lei anual și primiți la
preț normal toate numerele speciale

cra. S. W. 3. Incepe cu Scumpă și dragă soră — iartă-mă că ți-am scris atât de puțin săptămâna trecută, dar am avut foarte multe de făcut. Ei bine, draga mea, am obținut un succes formidabil! Critica splendidă, încasările frumoase și toată lumea amabilă. Mi-am făcut aci câțiva prieteni foarte buni și am de gând să preiau, la anul, un teatru pentru două luni. Sketchul cu dansatoarea rusă a mers foarte bine, deasemeni și americana la Paris, dar cred că scenele dintr'un hotel de metropolă sunt mai gustate decât toate celelalte. Sunt atât de bucuroasă, încât abia de mai știu ce scriu, și ai să vezi numai decît pentru ce, dar să-ți vorbesc mai întâi despre prietenii mei. D. Hergsheimer a fost foarte drăguț și m'a invitat la masă, pentru a-mi prileji o întrevvedere cu Sir Montagu Corner, care-ar putea face foarte mult pentru mine. Intr'una din serile trecute am întâlnit-o pe Jane Wilkinson; a fost foarte drăguță, m'a felicitat pentru performanța mea și pentru felul cum am imitat-o, ceea ce mă aduce la vestea pe care voiam să ți-o dau. Nu mi-e prea simpatică, pentru că am auzit de curând cam multe despre ea, dela cineva cu care știu că s'a purtat foarte crud și neale — dar nu voi intra în această chestiune acum. Știi că ea este soția Lordului Edgware? Am auzit multe și despre el, în ultima vreme. Un caracter infam. S'a purtat cu nepotul său, căpitanul Marsh, despre care ți-am mai vorbit, într'un chip rușinos. L-a dat literalmente afară din casă și i-a tăiat pensia. Bietul băiat mi-a povestit toate acestea și-mi pare tare rău de el. I-a plăcut foarte mult reprezentarea mea și mi-a spus: „Cred că l-ai putea amăgi chiar și pe Lordul Edgware. Aș pune rămasăg. Te pretezi? — Am răs și i-am spus: Cât îmi dai? Lucie dragă, răspunsul mi-a luat respirația. 10.000 de dolari. Gândește-te numai, 10.000 de dolari — pur și simplu pentru a ajuta pe cineva să câștige un pariu stupid. — Dar bine, i-am spus, pentru o astfel de sumă aș face o farsă, chiar regelui, la Buckingham Palace, riscând un act de lese-majestate. — Am bătut atunci palma și am intrat în detalii. Am să-ți povestesc totul pe larg în scrisoarea viitoare și am să-ți spun atunci dacă festa a reușit sau nu. Dar în orice caz, scumpa mea Lucie, voi avea 10.000 de dolari, și tu știi, surioară, ce înseamnă asta pentru noi. Acum te las, mă duc să-mi joc „rolul“. Cu nespūsă dragoste,

CARLOTTA

Poirot puse scrisoarea pe masă. Era foarte mișcat. Japp avea însă cu totul altă dispoziție. — Acum, am pus mîna pe el — zise inspectorul triumfător. — Da — zise Poirot, fără convingere însă. Japp îl privi cu curiozitate. — Dar ce mai e d-le Poirot? — Nimic — zise el indispus — lucrurile nu stau tocmai cum credeam. Asta-i totul.

LUCRURILE SE INCURCĂ

— Și totuși, așa trebuie să fie, zise el, vorbind parcă cu sine însuși. — Da, așa trebuie să fie. — Desigur. D-ta ai spus-o doar din capul locului. — Nu. Nu. M'ai înțeles greșit. — N'ai spus d-ta că trebuie să existe cineva, care-a determinat-o pe fată să colaboreze la această crimă, fără ca ea să știe, despre ce era vorba? — Da, da. — Atunci? Ce mai vrei? Poirot oftă și nu răspunse. — Ești un om tare ciudat. Nimic nu te mai satisface. Mare noroc că fata a scris scrisoarea aceasta. Poirot se declară de acord. — Mais oui, asta a fost ceva la care criminalul nu s'a așteptat. Acceptând propunerea, Miss Adams și-a semnat sentința de moarte. Criminalul a crezut că-și luase toate precauțiunile — dar fără să vrea, ea l-a dat de gol. Moarta a vorbit. Da, uneori mortul vorbește. — N'am crezut un moment că a făcut-o din proprie inițiativă — zise Japp cu splendida-i nerușinare. — Da, da — replică Poirot absent. — Ei bine, eu trebuie să merg mai departe. — Ai de gând să-l arestezi pe Căpitanul Marsh — adică, pe Lordul Edgware? — De ce nu? După cât se pare, nu mai încapă nici o îndoială asupra vinovăției lui. — Adevărat. — Pari foarte descurajat, domnule Poirot. Adevărul este că-ți place să complici lucrurile. Teoria d-tale s'a dovedit justă și tot nemulțumit ești. Oare, dovezile pe care le-am obținut, nu ți se par destul de convingătoare? Poirot dădu din cap.

— Nu știu, dacă acum Miss Marsh a fost un accesoriu — zise Japp. — Am impresia că ea a știut totul. Dar ce să ne mai pierdem acum vremea în presupuneri. Vom vedea ce au amândoi de spus.

— Pot fi și eu de față? întrebă Poirot aproape umil. — Desigur! Ideea ți-o datoresc doar d-tale.

Poirot luă telegrama de pe masă. Il trăsei deoparte, și-l întrebai:

— Ce ți-e?

— Am un sentiment extrem de penibil, Hastings. Afacerea pare a se apropia de deslegare. Dar e aci ceva care nu-mi place. Ceva care ne scapă. Teoria se confirmă și totuși, cred că trebuie să existe o greșală.

Avea o privire chinută. Nu știam ce să-i spun.

Pe tot drumul până'n Regent Gate, el rămase încruntat, adâncit în gânduri, nedând atenție vorbirii lui Japp, care nu mai termina felicitându-se. Ieși într'un târziu din această stare de reverie, scoțând un mic oftăt.

— În orice caz, — murmură el — putem vedea ce are Lordul de spus.

— Mai nimic, dacă e inteligent — zise Japp. — Sunt mulți aceia cari și-au vîrît capul în laț, printr'o declarație pripită. Cu cât sunt mai vinovați, acești domni, cu atât se grăbesc mai mult să-ți toarne minciunile pe care le-au imaginat, pentru eventualitatea că bănuiele ar cădea asupra lor. Ei nu știu că minciunile acestea, trebuiesc expuse aprecierilor unui avocat, mai întâi. — Aci scoase un oftăt: Avocații și judecătorii de instrucție sunt cei mai mari dușmani ai poliției. Am avut nenumărate cazuri perfect de clare, pe care le-au încurcat judecătorii de instrucție, eliberând pe vinovați. Oamenii aceștia sunt plătiți, pentru arta cu care denaturează adevărul. Când ajunserăm în Regent Gate, familia se afla încă la masă. Japp ceru să vorbească cu Lordul Edgware și furăm introduși în birou.

După câteva minute tânărul își făcu apariția. Intră zămbitor, dar când ne văzu, redeveni serios, strângându-și buzele.

— Hello, inspectore. Ce se mai aude?

Japp îi spuse ce-l adusesese.

— O, așa? — zise Ronald când acesta termină.

Trase un scaun lângă noi și se așeză, apoi își aprinse o țigară.

— Inspectore, aș vrea să fac o declarație.

— Cum veți vrea my Lord.

— Deși aceasta poate părea o nebunie din parte-mi, nimic nu mă va reține s'o fac, deoarece n'am niciun motiv să mă tem de adevăr, cum se întâmplă eroilor din romane.

Japp nu scoase o vorbă, iar figura-i rămase neclintită, lipsită cu totul de expresie.

— În primul rând — zise tânărul — deoarece posed pu-

țină inteligență, bănuiesc că frumosul meu alibi s'a spulberat. Ați vorbit cred cu șofeurul?

— Cunoaștem toate mișcările, pe care le-ați făcut în seara aceea. — zise Japp rigid.

— Am o mare admirație pentru Scotland Yard. Ar fi trebuit totuși să vă gândiți că dacă aș fi pus la cale un act de violență, n'aș fi luat un taxi, dându-i ordin să mă ducă direct la locul crimei, și dând ordin șofeurului să mă aștepte afară. La asta v'ați gândit? Ah! Văd că domnul Poirot a și făcut acest raționament.

CRIMA, UN IMPULS SUBIT

— Intr'adevăr m'am gândit la asta. — replică Poirot. — Nu astfel se operează o crimă premeditată — zise Ronald. — Intr'un asemenea caz, se pune o mustață roșie și niște ochelari cu rame de baga și se dă șofeurului ordin să te ducă până'ntr'o stradă alăturată, unde cobori și-l plătești, dându-i drumul. Văd însă răspunsul și la această obiecție a mea: crima a fost dictată de un impuls subit. Eu am rămas afară, așteptând în mașină... Apoi deodată mi-a venit ideea să intru în casă și să fac bătrânului de petrecanie.

Ei bine, am să vă spun adevărul. Mă aflam la mare strămoare și dacă nu reușiam să-mi procur o mare sumă de bani, nu-mi mai rămânea decît să mă sinucid. Incercai deci un demers pe lângă unchiul meu. Știam că nu mă iubea, dar mă gândiam că ținea la onoarea numelui său. Bătrânii au uneori această susceptibilitate, dar unchiul meu se dovedi îngrozitor de modern, în cinica-i indiferență.

M'am gândit atunci să apelez la Dorthheimer, dar prea mari speranțe nu prea aveam și de o căsătorie cu fiica lui nu putea fi vorba. Fata aceea e prea sensibilă, pentru a mă lua pe mine. Apoi, întâmplarea a făcut să-mi întâlnesc verișoara la teatru. N'o mai văzusem de mult, dar fusese întotdeauna foarte bună cu mine, pe vremea când trăiam în casa unchiului. Nu știu nici eu cum, mă pomenii expunându-i critica situație în care mă aflam și ea-mi oferii perlele pe care le avea dela mama sa.

Ronald tăcu câteva clipe. În vocea lui vibra o emoție care, dacă nu era sinceră, ar fi trebuit să presupun că tipul era un mare actor.

— Ei bine, am acceptat oferta copilei. Le puteam amana pe suma de care aveam nevoie și mă legai să i le înapoiez, chiar de-ar fi trebuit să muncesc pentru răscumpărarea lor. Dar perlele rămăseseră acasă, în Regent Gate, și ne hotărîrăm să mergem să le luăm, chiar atunci. Ieșirăm din teatru și ne urcarăm în primul taxi ce ne ieși în cale. Am dat ordin șofeurului să ne aștepte lângă trotuarul opus, pentru ca sgomotul taxi-ului să nu fie auzit de cei din casă. Geraldine coborî și trecurăm drumul. Avea la ea cheea dela ușe, și voia să intre binisor, să ia perlele și să mi le aducă. Nu se aștepta să întâlnească decît vreun servitor. Miss Carroll, secretara unchiului meu, se culca deobicei la nouă și jumătate. Iar bătrânul avea să fie probabil în biroul său.

Diana intră deci în casă, iar eu rămăsei pe trotoar, fumând o țigară. Din când în când mă uitai spre casă, sperând s'o văd apărând, din nou. Și acum, povestirea mea intră într'o fază, care v'ar putea părea de necrezut. Un individ trecu pe lângă mine pe trotoar. Mă întorsei după el și spre marea-mi uimire îl văzui intrând la No. 17. Sau, mi s'a părut cel puțin că era No. 17, pentru că mă aflam la oarecare distanță de acel punct. Asta m'a mirat mult, din două motive. În primul rând pentru că individul se introdusese cu o chee și în al doilea, pentru că recunoscusem în el un actor, nu tocmai obscur.

Am simțit apoi că mă înșelasem. Individul intrase probabil într'o casă alăturată. Regent Gate este foarte slab luminată noaptea. Nu mai înțelegeam nici eu ce mă făcuse să mă iau după el: poate mișcările-i furisate. Pătrunzând în hall avui norocul să nu întâlnesc pe nimeni, dar mi-era teamă să nu dea unchiul peste mine. O luai deci înapoi tiptil către ușe și în momentul acela apărui Geraldine, coborînd scările, cu perlele în mână. Se înțelege, fu foarte uimită când mă observă, dar când ne văzurăm iar afară, îi explicai totul. Ne-am întors în goană la operă ajungând acolo tocmai în momentul când se ridica cortina. Nimeni n'a bănuir că părăsisem teatrul. Era o seară foarte caldă și o mare parte dintre spectatori ieșiseră să ia aer.

— Miss Marsh s'a învoit la această... tănuire?

— Da. Imediat ce-am aflat despre asasinat, m'am dus la ea și am implorat-o să nu sufle un cuvânt despre plimbarea noastră, din noaptea precedentă. Avea să spuie că petrecusem împreună ultimul antract dela Covent Garden și că ieșisem puțin în stradă. Atâta tot. Ea a înțeles și a convenit.

Făcu o pauză.

— Știu că fac o impresie rea, spunând toate acestea

abia acum, dar e purul adevăr. Vă pot da numele și adresa omului la care am amanetat perlele Geraldinei, chiar în dimineața următoare și dacă o veți întreba pe ea, vă va confirma totul. Se întinsese în fotoliul său, uitându-se la Japp, dar acesta își păstrase masca fără de expresie dela început.

RONALD NEAGĂ RAMAȘAGUL

— Și ați crezut că Jane Wilkinson a comis crima, Lord Edgware? — zise el.
— Ei bine, d-ta n'ai fi crezut la fel, după cele ce-a povestit valetul?
— Dar despre rămașagul încheat cu Miss Adams, ce mi-ați putea spune?
— Rămașag cu Miss Adams? Cu Carlotta Adams? Ce amestec poate avea ea aci?
— Negati că i-ați fi oferit 10.000 de dolari pentru a veni în Regent Gate în seara aceea, sub înfățișarea Janei Wilkinson?
Ronald îl privi uimit.
— I-am oferit eu 10.000 de dolari? Pe dracu! Și-a bătut joc cineva de ea. Eu nu dispuneam de o asemenea sumă. Spune ea asta? O, sfinte Dumnezeu! Uitasem că e moartă.
Ronald ne privi pe rând. Fața-i era acum albă ca varul, iar în ochi i se citia spaima.
— Nu mai înțeleg nimic. — zise el. — Ceeace v'am spus e adevărat. Mi se pare că nu mă credeți, niciunul dintre dvs.
În clipa aceea, Poirot se ridică și apropiindu-se de el îi spuse:
— Ba, eu te cred.

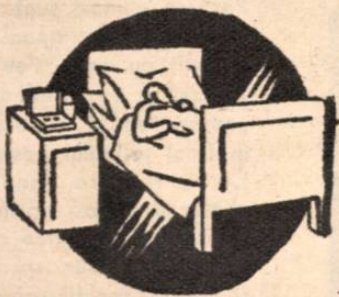
Ne aflam la noi acasă.
— Ce dracu... începui eu.
Dar Poirot mă opri cu un gest, mai ciudat decât toate acelea pe care le văzusem la el, de când ne cunoșteam; brațele i se rotiră brusc în aer.
— Te implor Hastings! Nu acum! Nu acum!
Cu aceste cuvinte, își luă pălăria și și-o trânti în cap, părăsind camera ca gonit de furii. Trecuse o oră dela această scenă și încă nu se întoarse, când apărură Japp.
— Amicul e în oraș? — întrebă el.
Dădui din cap.
Japp se lăsă într'un fotoliu, ștergându-și sudoarea de pe frunte, cu o batistă. Era o zi foarte caldă.
Peste vreo douăzeci de minute veni și Poirot. Era acum liniștit. Își scoase pălăria și o puse pe masă, împreună cu bastonul, apoi se așeză în fotoliul său.
— Care va să zică, aici mi-erai, scumpe Japp. Imi pare bine c'ai venit. Țineam să te văd, Japp îl privi fără a răspunde, așteptând ca Poirot să se explice.
— Ecoutez Japp. Suntem greșiți. E penibil să admiți așa ceva, dar am făcut o greșală.

(Va urma)



Omul cel mai urât din lume.

D. Rudolf Meloc din Abrud crede că se poate mândri de-a bate — când vrea — recordul mondial de urâtenie. El are o față extrem de mobilă și-și poate modifica trăsăturile, încât să devie de nerecunoscut.



BOLNAVI de PLĂMÂNI!

MII DE BOL NAVI VINDECAȚI!

Cereți imediat cartea asupra

METODEI NOI de NUTRIȚIE,

care a salvat pe mulți. Această metodă poate fi adaptată oricărui regim și ajută a învinge repede boala. Sudoarea noaptea și tusea dispar, greutatea corpului se urcă, și o calcificare treptată oprește suferințele.

OAMENI SERIOȘI

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele, și sunt de acord cu întrebuintarea ei. Cu cât mai repede se începe cura cu atât mai bine.

GRATIS ȘI FRANCO

primiți cartea mea din care veți afla multe demne de știut.

Deoarece editorul meu trimite în total numai

10.000 bucăți gratis

scrieți imediat, pentru ca și Dv. să fiți printre primitorii fericiți.

Este suficient o carte poștală la adresa de mai jos:

Ernst Pasternack, Berlin SO, Michaelkirchplatz 13, Abt. Z. 596

TABELA SCHERK				
parul	ochii	tenul	pudra	fardul
blond deschis	albaștrii	palid	rosée	blonde rouge
blond deschis	albaștrii-bruni	vioi	rachel I	corail
blond deschis	caprui	brunet	rachel I	clivia
blond mijlociu	albaștrii-gri	delicat-palid	rosée	corail
albaștrii-gri			rachel I	orange
			rachel I	blonde

Frumusețea, după tabelă

Nu vroiți să încercați odată? Priviți în oglindă, — căutați pe tabelă nuanța care vi se potrivește, și găsiți, jucându-vă culoarea care vă avantajează. Alegând pudra și fardul Mystikum după tabela Scherk, aveți siguranța de a fi nimerit nuanța cea mai potrivită părului, ochilor și tenului. Ambele completează frumusețea Dvs. și vă dă noră personală. Trimi-teți Lei 12 în timbre și primiți mostre franco: Parfex, Calea Moșilor 78, București. Tabela Scherk se găsește în fiecare magazin de specialitate

Pudra Mystikum
Compacte Mystikum (fard)

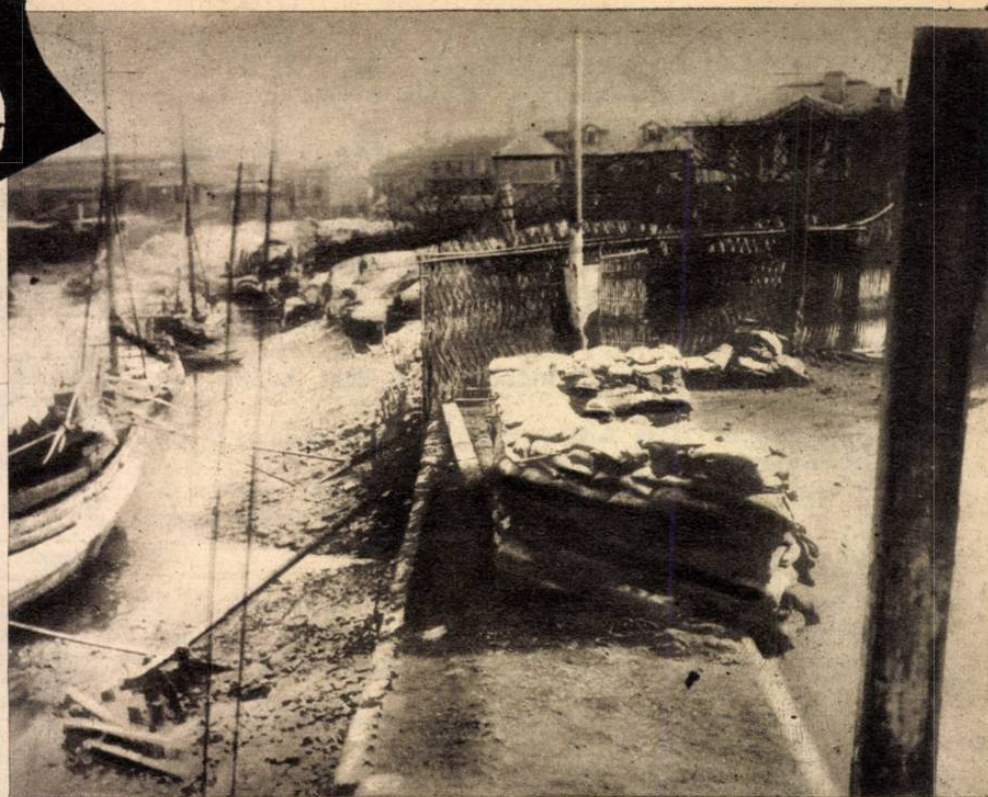
Fluvii chineze

SHANGHAI. Ziarele chineze anunță că Fluviul Galben a rupt din nou digurile la frontiera dintre Honan și Hopei. Până acum sunt sub apă 55 de sate. Numeroase locuințe au fost nimicite. Mii de oameni și-au părăsit casele și avutul. Mizeria fugarilor este și mai grea din cauza valului de frig. Termometrele înregistrează un frig de până la 27 grade sub zero.

HOANG-HO, sau fluviul Galben, e geniul rău al Chinei. Își datorește acest nume apelor lui mocirloase, gălbui și năvalnice cari adesea ies din matcă măturând tot ce întâlnesc în cale, distrugând locuințe, sate, ferme, înecând oameni și animale.

Inundația cea mai recentă a avut loc pe la jumătatea lunii acesteia când Fluviul Galben a rupt digurile la frontiera dintre **Honan** și **Hopei**. Pagubele materiale au fost incalculabile. Mii de ființe omenești, scăpate de furia apelor, și-au părăsit casele și avutul. Mizeria fugarilor a fost apoi și mai grea din cauza gerului cumplit abătut fără veste asupra acelor regiuni.

Impotriva revărsării pustiitoare a apelor, Chinezii n'au altceva de făcut decât să implore îndurarea zeilor — arzând tămâie în fața imaginilor lor — ca să-i cruțe de mizeria neagră și de foamete.



Chinezii sunt cei mai superstițioși oameni. Ei cred că inundațiile, la fel cu toate ne-cazurile vieții cotidiene, sunt produse de duhuri rele. De aceea magicienii și vrăcii sunt în mare stimă, ei fiind singuri în stare să influențeze soarta și fenomenele naturale. În fotografia noastră un bătrân chinez, a cărui privire trădează viclenia.

Multă vreme după inundație, câmpurile rămân acoperite de apă astfel că nu mai e cu putință să se cultive porumbul și orezul, acesta din urmă constituind hrana elementară a țărânului chinez. În cursul existenței lui tumultuoase, Fluviul Galben și-a schimbat cursul nu mai puțin de șase ori, distrugând milioane de vieți omenești și de case. E prea puțin și foarte anevoie navigabil.

Dimpotrivă, Fluviul albastru, — **Yang-Ce-Kiang** — e considerat ca o adevărată binefacere pentru Chinezii. E navigabil chiar și pentru vapoarele mari și e atât de larg încât de multe ori stând în mijlocul lui nu i se zăresc malurile. Ambele aceste fluvii sunt unite prin așa zisul „**Canalul Mare**”, lung de peste 1500 kilometri, care străbate provinciile **Kiangsu** și **Ce-Kiang**, cele mai renumite produ-

cătoare de mătase. În valea lui **Yang-Ce-Kiang**, toți locuitorii se ocupă cu creșterea gândacilor de mătase, industrie care e tradițională și familiară.

De asemenea se bucură de o faimă deosebită **Chun-Kiang** (fluviul perlelor) deoarece la îmbucătura lui care se desface într'un labirint de canale înfloresc orașe ca **Macao**, **Canton** și **Hong-Kong**.

Chinezii sunt navigatori înăscuți. După tradițiile lor, pe lângă faptul că au fost și cei dintâi inventatori ai busolei, au fost și cei dintâi constructori de corăbii maritime. Numeroase familii galbene și-au făcut din

„juncă” o locuință de toate zilele, astfel că mulți copii născuți în bărci învață să înnoate înainte de-a umbla pe picioare.

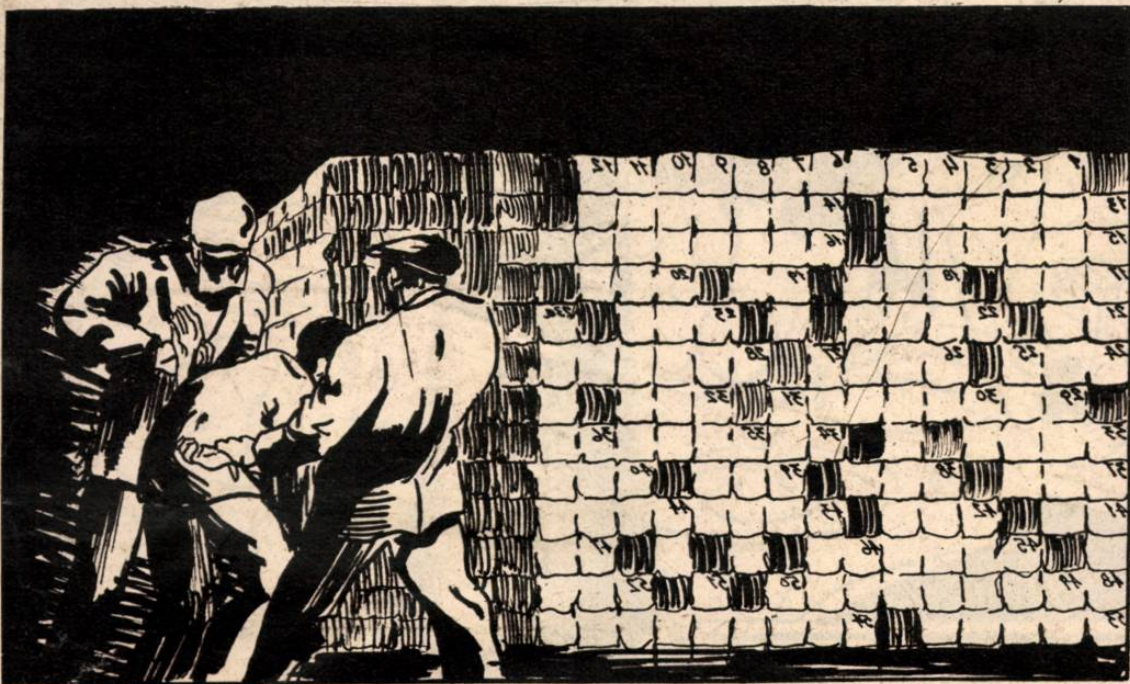
În această pagină, tipuri și aspecte din China. Ele au fost luate înainte și după inundațiile provocate de revărsarea fluviului galben.

Sunt acolo orașe întregi, ca de pildă **Sun-Kiang**, construite numai pe apă, în haosul canalelor fluviale, astfel că locuitorii, spre a merge dela un punct la altul sunt nevoiți să facă uz de bărci. Poduri rare, cu un singur arc, leagă cele două maluri și drumurile. Când Chinezul nu e destul de bogat spre a-și îngădui luxul unei „junce” — barca majestuoasă și tradițională care a păstrat aceeași formă avută acum câteva secole — își procură cel puțin o „sampan” — luntre cu vâsle lungi ce-i servește pentru transbordarea traficului fluvial, precum și ca locuință. Pescarii chinezi sunt neîntrecuți în îndemânare, dar genul caracteristic de pescuit cu care s'au deprins ei de veacuri e pescuitul cu cormoranul sau „mangaronul”, o pasăre care lucrează în felul șoimului nostru la vânătoare. Cu o răbdare îngerească, pescarul chinez dresază cormoranul sau alte sburătoare acvatice menite să captureze prada. Dar, spre a le împiedica să înghită peștii prinși, le așează câte un inel în jurul gâtului ceea ce nu le mai dă putința să-și dilate gâtulejul. Guvernul chinez a impus la o anumită taxă pe toți acei cari se folosesc de cel puțin zece din aceste sburătoare, dat fiind că asemenea abundență de cormorani trădează un pescar bogat. Judecând după cifra încasată cu acest bir, se poate vedea lesne cât avânt și desvoltare a luat acest sistem de pescuire. Într'adevăr, statisticile recente dau nu mai puțin de 45.000 impuși ca proprietari a peste zece cormorani.

Mai toți pescarii, săraci sau bogați, locuiesc și trăiesc pe bordul câte unei „sampan” proprii. Se calculează că pe fluviile chineze navighează sau sunt ancorate peste 20 mii de asemenea case plutitoare cari, în mijlociu, au o lungime de aproape cinci metri și de multe ori pot adăposti chiar câte două familii...

Ka-Lao-Yé





„FAPTE DIVERSE“

Viorel Brenner,

R. No. 471 —
— Pag. 31



Și după desert...

**„RHEIN
EXTRA“**

Chiar și un dineu mai simplu, cu câțiva prieteni intimi, poate să ia aspectul unei petreceri fastoase dacă menu-ul este însoțit de câteva cupe de șampanie „RHEIN-EXTRA“.

Când răsună pocnetul primei sticle desfundate, când cupele de cristal se umplu și când luminile încep să-și tremure reflexul în sclipirile minunatului lichid auriu, întreaga atmosferă se însuflețește, inimile se deschid, buna dispoziție se propagă.

„RHEIN-EXTRA“ este favorita cunoscătorilor, șampania preferată de toți acei cari au băut-o în renumitele restaurante și localuri de petrecere și au rămas surprinși că șampania „RHEIN-EXTRA“ neîntrecută în ce privește calitatea și savoarea, este totuși efțină.



Șampania

RHEIN

EXTRA



REALITATEA

ILUSTRATA



ȘI SUPLIMENTUL GRATUIT
DE TOATE
PENTRU TOȚI

reportajii de senzație — roman
feuilleton — jocuri distractive —
humor — curiozități.

ANUL X No. 472
5 FEBRUARIE 1936

ȘEFII DE STATE LA FUNERALIILE REGELUI GEORGE V AL ANGLIEI

În primul rând: Regele Carol al României, Regele Cristian al Danemarcei, președintele Republicii franceze, d. Lebrun.
În rândul al doilea: Regele Leopold al Belgiei și Regele Boris al Bulgariei.



REGELE DEFUNCT LA WINDSOR

Purtat de către marinari, urmat de regele Eduard, de frații săi, de regii și înalții reprezentanți ai întregului glob pământesc, sicriul cu rămășițele pământești ale regelui George al V-lea a intrat la Windsor. Coroana și sceptrul monarhului defunct odihneau pe sicriu. În fotografie se vede un colț al palatului Windsor și statuia reginei Victoria, bunica regelui defunct.

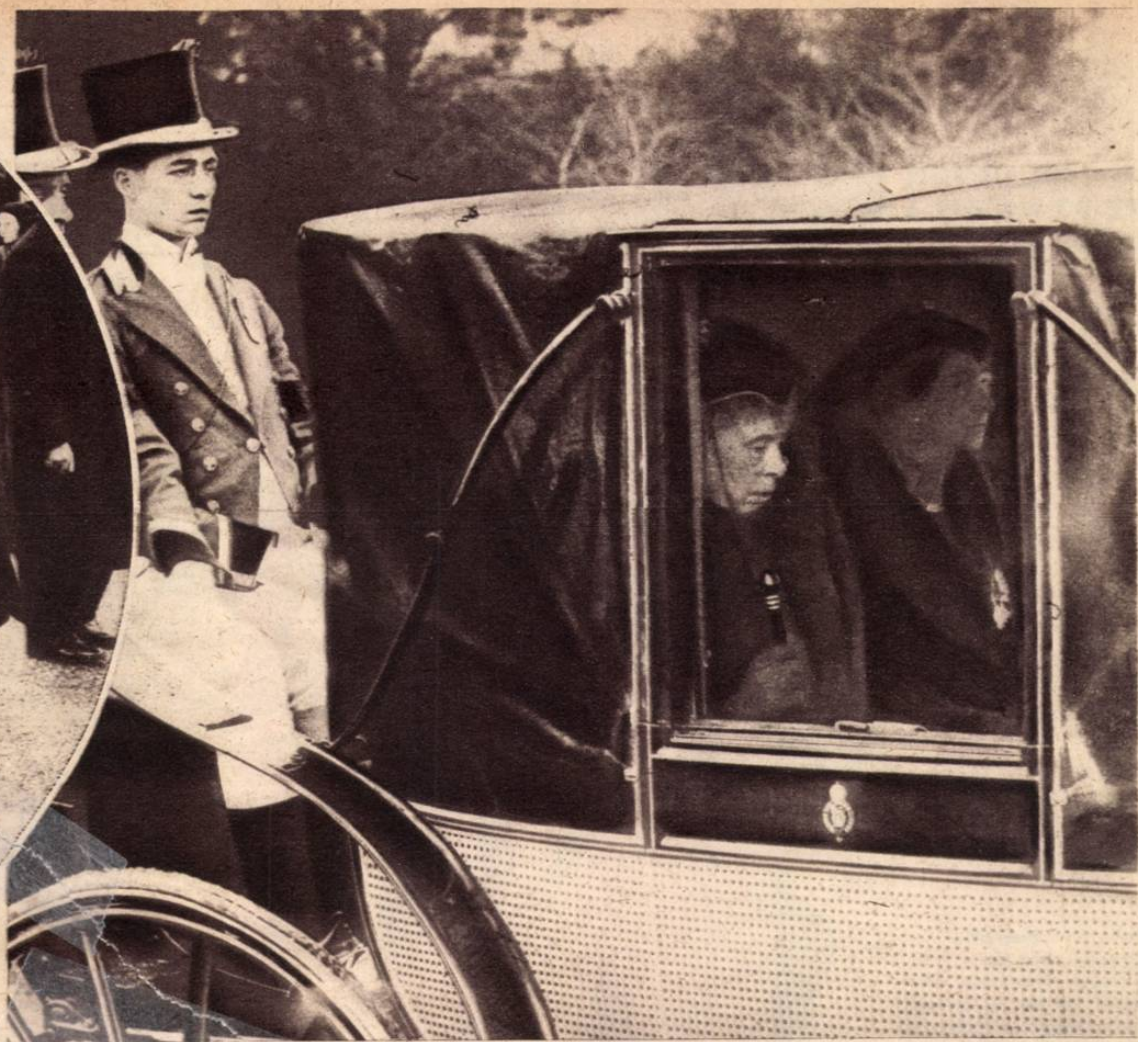
NOAPTEA LA HYDE PARK

O mulțime imensă a așteptat noaptea întreagă în dosul gardului grădinii publice Hyde-Park pentru a obține un loc mai bun și a vedea funeraliile.

COBORÂREA ÎN MORMÂNT A REGELUI GEORGE al V-lea

Fotografia alăturată înfățișează coborîrea în mormânt a sicriului lui George al V-lea în mausoleul regal din castelul Windsor. Regele Eduard al VIII-lea presară țărână pe sicriul tatălui său care este binecuvântat de episcopul de Kanterbury. În mare doliu regina Mary și regina Maud a Norvegiei, văduva și sora monarhului defunct.



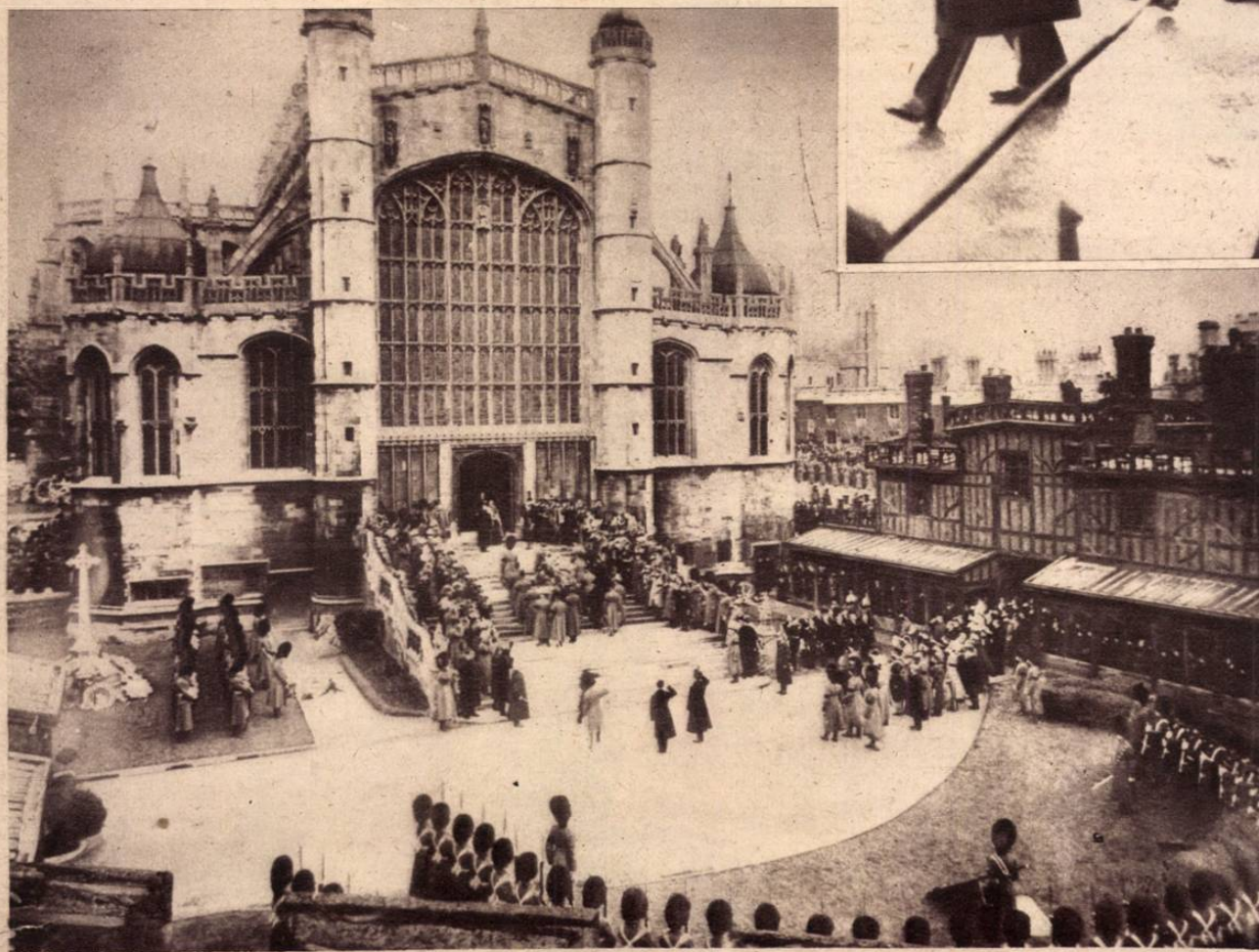


REGINA VĂDUVĂ

Fotografia noastră înfățișează reprezentanții diplomatici ai statelor străine urmând afetul de tun cu sicriul regelui George al V-lea al Angliei. În primul rând dela stânga spre dreapta: Maxim Litvinov, comisarul pentru externe al Rusiei Sovietice, dl. Le Breton, baron von Neurath. Rândul al doilea: Tewfick Arras, reprezentantul Turciei, Norman Davis, reprezentantul Statelor Unite, generalul polonez Sosnkowsky.

Diplomații la funeralii

Fotografia noastră înfățișează pe Regina Mary împreună cu regina Maud a Norvegiei, sora suveranului defunct, în landou după afetul de tun.



REGELE ȘI FRAȚII SĂI ÎN CORTEGIU

Fotografia noastră înfățișează pe regele Eduard al VIII-lea și cei trei frați ai săi ducii de Gloucester York și Kent în cortegiul funebru.

TRANSPORTAREA SICRIULUI ÎN CAPELA

În vreme ce drapelele s'au înclinat aducând ultimul salut prin cordonul de onoare alcătuit din regi, prinți și înalți reprezentanți ai tuturor statelor de pe pământ, sicriul cu trupul neînsutlețit al regelui George al V-lea a fost dus în capela Saint George din castelul Windsor. Regele Eduard al VIII-lea și frații săi se află pe locul liber în fața scării.

AFETUL DE TUN PE STRĂZILE LONDREI

Iată o fotografie impresionantă care înfățișează trecerea afetului de tun cu corpul neînsuflețit al regelui George al V-lea al Angliei pe străzile Londrei. Afetul de tun este tras de marinari, iar pe sicriu odihnesc coroana și sceptrul regelui.



Cetățenii Londrei aduc ultimul salut Regelui Angliei

Cetățenii Londrei au defilat zi și noapte la Westminster Hall prin fața catafalcului cu corpul neînsuflețit al regelui George. Fotografiiile noastre luate una în timpul zilei, iar cealaltă în timpul nopții, înfățișează imensa coloană a cetățenilor care își așteaptă rândul.



Wide World Photos

100 lire en- gleze pentru o priveliște bună

Fotografia noastră înfățișează o reproducere interesantă a unui colț din mica publicitate a unui mare cotidian londonez, unde se oferă locuri bune pentru vederea cortegiului funebru. Pentru cele șase camere ale locuinții sale, inserantul cere nici mai mult nici mai puțin ca 100 de lire engleze (100 mii lei!).

ROYAL FUNERAL PROCESSION. Seats from 2gns. to 5gns. Best possible view.—26. Oxford-terrace. Paddington 5253.

ROYAL FUNERAL SEATS. Excellent position in Edgware-rd. 6 windows to let complete.—£100.—Full particulars ring Harrow 2441.

BEST SEATS for Tuesday's Procession.—Phone Whitehall 6674. 3216/7.

ROYAL FUNERAL. Finest view in London.—Apply Hairdresser. 41. Parliament-st., Whitehall. S.W. 1.

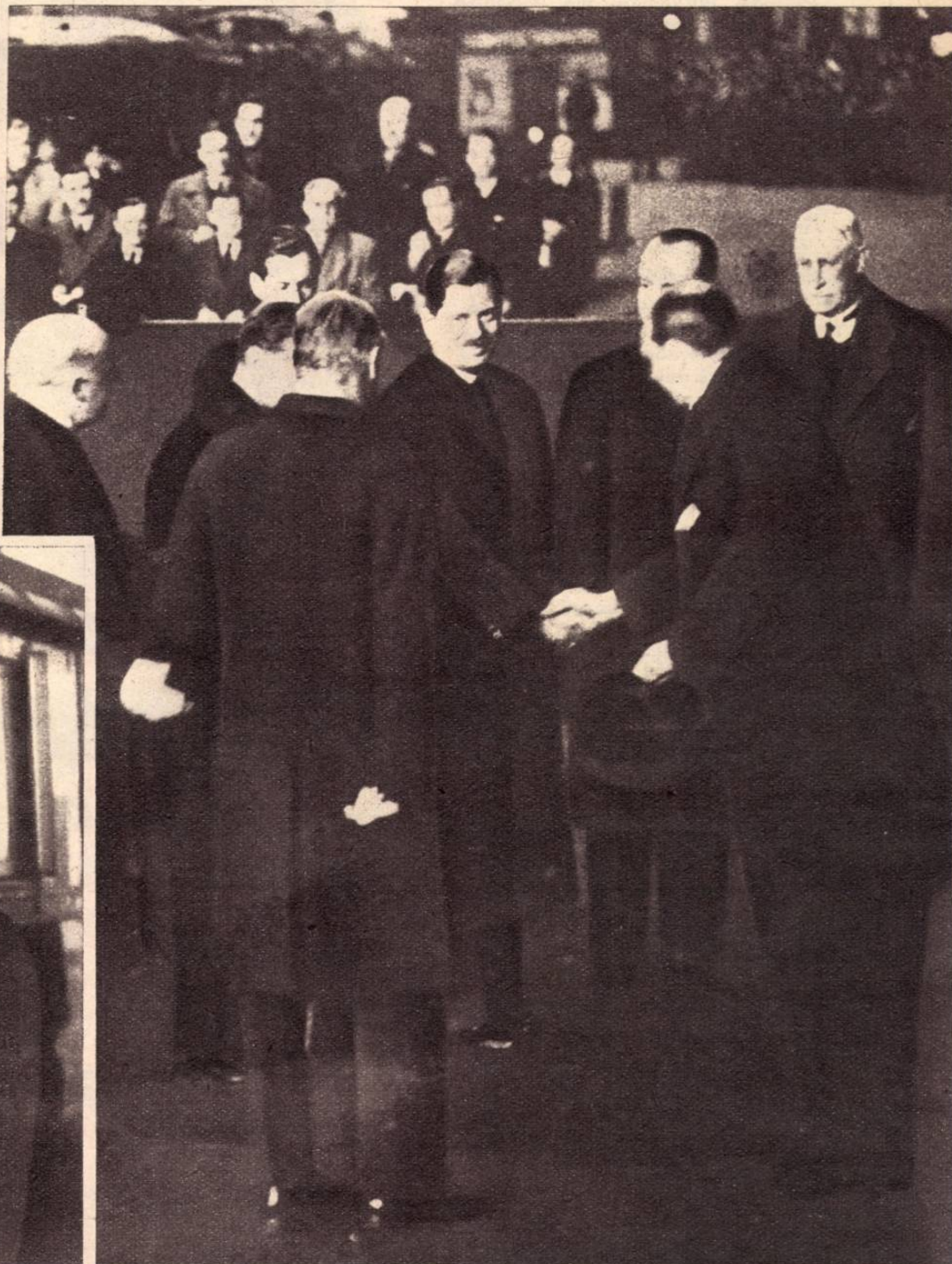
ROYAL FUNERAL.—SEATS in best positions. Edgware-road, in nicely furnished flat.—Phone any time. Paddington 1380, or call at 33. Craven Hill-gardens. Hyde Park W. 2





CĂLĂTORIA REGELUI CAROL

Publicăm în această pagină trei fotografii din timpul călătoriei Regelui Carol la Londra și la Paris. Ele înfățișează pe Suveran la fereastra vagonului regal în ziua plecării din București, apoi în Viena unde a fost întâmpinat de arhiducesa Ileana și arhiducele Anton de Habsburg și la Londra unde a fost primit de ducele de York moștenitorul prezumtiv al tronului Angliei.



AMNESTIAȚI PENTRU... ECONOMIE

GVERNUL polonez aflându-se în fața unei grave dileme, datorită enormei aglomerări din închisori, a găsit o soluție... solomonică. Temnițele statului pot cuprinde în total 39.000 indivizi, iar astăzi ele adăpostesc peste 55.000, la cari trebuie să se adauge încă mulți alții. Prin urmare, se impunea găsirea unui remediu, cât mai grabnic cu putință: sau să construască închisori noi, sau să le golească pe cele existente. Cum însă budgetul în curs n'admite nici o cheltuială de soiul acesta, guvernul a ales o soluție intermediară: va decreta o amnistie largă atât pentru delictul politic, cât și pentru cele de drept comun.



*Figura Dv. în oglinda dovedește
îngrijirea prin NIVEA*

O piele îngrijită cu Nivea, rămâne frumoasă și catifelată cu toate ocupațiile în gospodărie. Afară de aceasta, fără îndoială, masajul regulat cu Nivea va apăra tenul contra influențelor neplăcute, produse de umezeala și raceala vremii. Nivea menține pielea fină și fragedă și evită asprirea sau craparea ei. - Numai Nivea conține "Eucerita" substanța aderentă pielii și pe aceasta se bazează neîntrecutul ei efect, deaceia ea nu poate fi înlocuită.



Un război în ABISINIA

A CUM 400 ANI

Acum vreo patru sute de ani Etiopia a fost teatrul unui război, cu proporțiuni, întrucâtva, mai modeste decât cel actual. Atunci, putem spune chiar precis, în ziua de 9 Iulie 1541, o coloană compusă din 4000 soldați portughezi plecă din Massana, cu scopul bine hotărât de-a pătrunde pe teritoriul Abisiniei. O chemase într'ajutor Negusul, care de luni de zile se războia cu Turcii. Aceștia, la rândul lor, fuseseră chemați de Ahmed Mohamed Gran, Regele Adalului și emir de Harar, care sub pretext că trebuie să îngenuncheze o țară creștină, în virtutea poruncilor lui Mahomed, năzuia să-și mărească regiunile stăpânite de el, pe spinarea Etiopiei și cum trupele turcești aduseră cu ele arme de foc, n'aură nevoie de prea multă caznă, spre a-i înfrânge pe Abisinieni, cucerindu-le aproape țara întreagă. Tânărul împărat Claudiu, care se suise pe tron în 1540, fu silit să caute scăpare, cu resturile armatei sale, în creierii munților...

Dar și Portughezii se aflau în război cu Turcii. Chemate într'ajutor de către principii mahomedani ai Indiilor, armatele lui Soliman plecând dela Bagdad, înaintaseră până în India de miază-noapte; deosebit de aceasta, vasele turcești ieșiseră din Marea Roșie și amenințau chiar drumul Indiilor. Guvernatorul acestora din urmă, Estevao da Gama, fiul unui navigator celebru în istorie pătrunsesse în Marea Roșie, hotărât să nimicească flota musulmană. Numai că atunci când ajunse în fața Suezului, își dădea seama că Turcii trăsese pe uscat toate vasele lor, baricadându-se atât de bine, încât adversarii preferă să se întoarcă înapoi. Dar, ca să nu fi făcut degeaba un drum atât lung, nu voia să scape cel puțin ocazia de-a se duce în Abisinia, în ajutorul Negusului.

Profesorul Zechlin într'un interesant studiu publicat de Volkischer Beobachter, descrie această expediție abisiniană a Portughezilor cari, în împrejurarea aceea, au ajuns, după multe peripeții, până la malurile



Instalarea unui post de emisie radio-fonică pe frontul abisinian pentru transmiterea știrilor în America.



Dentști italieni, căutând pe Abisinienii din teritoriile ocupate.

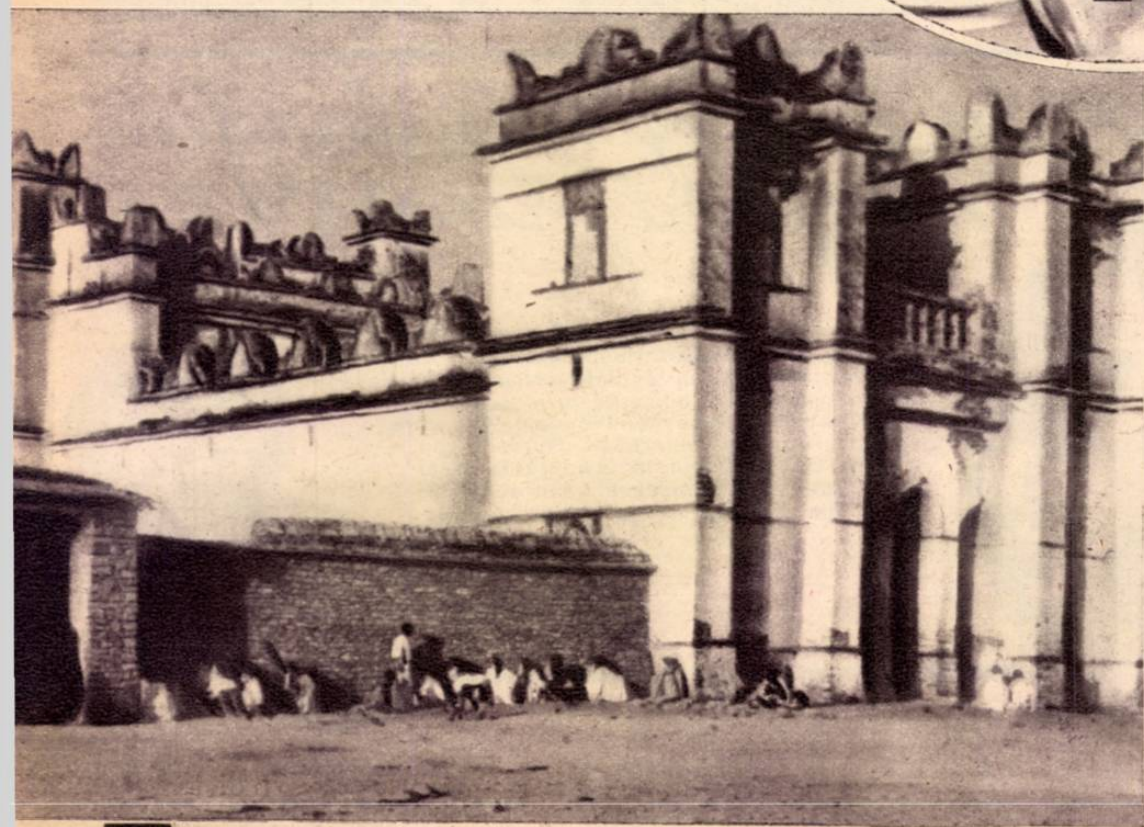
lacului Tana. Despre acest marș prin ținuturile lipsite de drumuri ale Etiopiei, există un raport detaliat, întocmit de înșiși acei cari au luat parte la el, însărcinați fiind de Regele Portugaliei. Raportul a fost publicat în anul 1564, iar originalul se păstrează și astăzi, în biblioteca Adjuba din Lisabona. El conține o descriere completă a țării, a faunei și florei sale și informațiunile cuprinse într'insul pot fi chiar astăzi de un folos neprețuit.

În primele șase zile, Portughezii, comandați de Dom Christovao da Gama, frațele guvernatorului Indiei, mărșăluiră numai noaptea, deoarece ziua era prea cald. În chipul acesta ajunseră pe „un platou proaspăt înverzit, cu aer răcoritor și apă minunat de bună” și acolo întâlniră un oraș „împodobit cu case de piatră”:

Asmara, capitala de azi a Eritreei.

La Asmara aflară o seamă de noutăți destul de importante: în primul rând că până la sfârșitul lui Octombrie, râurile rămăneau umflate până la matcă, aerul era foarte rece și ceață deasă; apoi că Regina mamă se refugiase nu departe, închizându-se cu femeile și servitorii ei, într'o fortăreață clădită tocmai în creștetul unui munte. Regele Zeilei — așa-l numesc Portughezii pe Mohamed Gran în relatarea lor — o asediasse în zadar, vreme de un an de zile, nu cu scopul de-a pune stăpânire pe comorile cari, la drept vorbind, nici nu existau acolo, ci fiindcă ținea morțiș s'o fure pe Regina Sabela Vanghel (spicul Evangheliei), a cărei frumusețe neasemuită îl făcuse să-și piardă capul. Dar fortăreața, care se poate vedea și astăzi, era cu neputință de cucerit. Descrierea ei ne dă o idee despre iscusința Abisinienilor, când e vorba să găsească mijloace de rezistență și apărare, în fața vrăjmașului. „Ea constă într'o stâncă patrată și perpendiculară, din vârful căreia se poate îmbrățișa cu privirea întreaga regiune înconjurătoare și la picioarele căreia nu se poate ascunde nimeni, întrucât nu

Palatul Rasului Gugsa din Makalle.



Copii și tineri abisinieni cu steaguri albe simbolizând predarea orașului Makalle.

există nici peșteri, nici șanțuri; n'are decât o singură intrare: un drumeag foarte îngust, în formă de scară în spirală, construită în mod primitiv, pe care anevoie poate să străbată o persoană până ajunge la un punct, unde urcușul mai departe devine cu neputință, deoarece nu mai e nici o cărare. Deacolo, e trasă în sus într'un coș mare, legat cu chingi de piele. Deasupra se aștern lanuri cu grâu și orz, mei, și alte produse ale pământului: apoi capre, găini și stupi de albine, deosebit de două cisterne uriașe, unde în cursul anotimpului ploios se strânge apa".

Doi căpitani portughezi se suiră în creștetul fortăreței spre a merge de acolo s'o ia pe Regina, femeile și servitorii ei. „Văzându-i, în vreme ce ofițerii așteptau afară, Regina mulțumi din inimă lui Dumnezeu, pentru hatărul deosebit ce i se făcea, și plânse lacrimi de bucurie, aflând că înfășișit putea să iasă din fortăreața, în care trebuise să trăiască atâția ani".

Fu primită cu mare solemnități în lagărul portughez. Soldații îi făcură un cort din pânză, de damasc albă și albastră, cu dungi roșii, iar deasupra înfipseră stindardul regesc în alb și roșu. Comandantul șef purta ciorapi și tunică de mătase roșie, o mantie franțuzească, neagră, cu broderii de aur și o beretă deasemenea neagră, cu o stemă prețioasă. Regina apără într'o haină de stofă albă, cu un val de mătase neagră, presărat cu flori și ciucuri de aur care, după obiceiul maur, îi acoperia chipul, în așa fel, că numai ochii se puteau vedea. Era călare pe un catâr, sub un baldachin de mătase, ale cărui falduri ajungeau până la pământ. Guvernatorul provinciei îi ținea frâul, „gol din creștet până la cingătoare". Când Dom Christovao îi ieși în întâmpinare, cu căpitanii și nobilii lui, suverana lepădă baldachinul și ridică un colț al vălului, pe când vorbea.

Abia la 15 Decembrie părăsiră Portughezii lagărul din Asmara, luând cu ei pe regina, femeile și servitorii acesteia precum și 200 Abisinieni, cari au ajutat pe drum la transportul uneltelor de război și al căruțelor. Cei 50 Portughezi, cari aveau în paza lor pe Regina, mergeau cu o facă aprinsă, spre a fi gata în orice clipă să deschidă

focul. Adesea, când boii nu mai erau în măsură să tragă, tunurile și căruțele trebuiau duse de oameni. Astfel, convoiul ajunse la un lanț de munți înalți: munții dela răsărit de Adua. Acolo nu le mai rămase altceva de făcut decât să demonteze totul și să ia, artilerie, muniții, și bagaje, în spinare. Autorul relatării arată chiar că Dom Christovao a fost cel dintâi care-a luat pe umeri cât mai mult material și asemuește acest marș cu al lui Hanibal în trecerea lui peste Alpi...

În cele din urmă, după ce-au pus pe Regina și curtea ei în siguranță, Portughezii se întoarseră contra dușmanului căruia, după câteva zile de marș istovitor, reușiră să-i descopere lagărul. Crâncenă și sângeroasă a fost bătălia încinsă atunci; dar la sfârșit Turcii fură învinși și nevoiți să părăsească, în desordine, câmpul de luptă, iar regele Zeilei trebui să se refugieze în domeniile lui din Somalia. De atunci, el nu se mai încumetă să facă neajunsuri Etiopienilor, iar Negusul putu să-și părăsească ascunzătoarea din munți și să se întoarcă la reședința sa.

Raportul portughez conține apoi descrierea altor aventuri, întâmplări coloanei lui Dom Christovao și merită să fie relevat faptul că multe observații și amănunte, privitoare la natura meleagurilor vizitate, se potrivesc de minune cu narațiunile exploratorilor de dată recentă. Între altele, se vorbește acolo de descoperirea a 300 cadavre, înfășurate în piei uscate, cari datau de pe vremea când, în secolul V și VI, călugării și misionarii emigraseră din țările creștine ale Mediteranei, în Etiopia de curând convertită la creștinism. Acum, existența acelor mumii dela Amba Matara, în morminte făcute în forma firidelor după modelul catacombelor romane, e confirmată de numeroase descrieri de mai târziu ale călătorilor în Abisinia.

Totuși expediția portugheză n'a fost aducătoare de pace în Etiopia. Elementul turc era isgonit deocamdată, dar începură luptele religioase: Portughezii aduseseră cu ei misionari catolici, cu scopul de-a converti țara la catolicism. Opușerea dărză pe care o întâlniră în sânul populației, îi sili în cele din urmă să renunțe la acest plan și să se întoarcă în patrie....

Pelerinul Pasionat

„Depuis Tonoglobine, je me sens leste et gai comme un pinson"

Iritabilitatea e adeseori consecința unei munci istovitoare, fizice sau intelectuale. Remediu constă într'o tonificare a organismului. D-l Amédée Huron din Etampes (Franța) a recurs la acest mijloc, întrebându-l pe celebrul preparat Tonoglobine. Traducem un fragment din scrisoarea adresată de dânsul reprezentantului din Paris al acestui vin tonic.

„Meseria mea e tare ingrâtă. Sunt démarcheur (plasator de acțiuni și titluri. Nota noastră). Dela 8 dimineața până seara târziu, sunt pe drumuri ca să-mi vizitez clientela. Și cum îmi umblă picioarele toată ziua, așa umblă și gura. Trebuie să conving, să explic, să dai detalii. Clientul nu e

totdeauna ușor de maniat, mai ales țărânul. De 25 de ani fac această meserie. În ultimul timp eram epuizat. Devenisem irascibil. Ajunsesem, când eram contrazis, să bat în masă și să trântesc ușile. Nervozitatea nu e niciodată o calitate, dar în profesiunea mea, e un adevărat dezastru. Începusem să-mi pierd clientela".

O cură de 2 luni cu Tonoglobine i-a redat puterile și i-a odihnit nervii. Astăzi și-a recăpătat buna dispoziție și pofta de lucru.

Și D-l Huron termină cu bonomie: „J'ai dépassé la cinquantaine, mon cher monsieur, mais depuis Tonoglobine je me sens leste et gai comme un pinson".



Săptămâna trecută, la Focșani, a avut loc un congres general al podgorenilor. Fotografia noastră înfățișează un aspect al congresului.



Fotografia noastră înfățișează pe d. comandor Gh. Constantinescu Claps noul director general al „Serviciului Maritim Român".

Trumusetea, după tabelă

Nu vroiți să încercați odată? Priviți în oglindă, — căutați pe tabelă nuanța care vi se potrivește, și găsiți, jucându-vă culoarea care vă avantajează.

Alegând pudra și fardul Mystikum după tabela Scherk, aveți siguranța de a fi nimerit nuanța cea mai potrivită părului, ochilor și tenului. Ambele completează trumusetea dvs. și vă dă notă personală. Trimiți teji Lei 12 în timbre și primiți mostre franco: Parfex, Calea Moșilor 78, București. Tabela Scherk se găsește în fiecare magazin de specialitate.

TABELA SCHERK			
parul	ochii	tenul	pudra
blond deschis	albaștrii	palid	rosée
blond deschis	albaștrii-bruni	vioi	rachel I
blond deschis	caprui	brunet	rachel I
blond mijlociu	albaștrii-gri	delicat-palid	rosée
blond mijlociu	albaștrii-gri	vioi	rachel I
			orange
			blonde

Pudra Mystikum
Compacte Mystikum (fard)

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 35

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrii, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Stăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

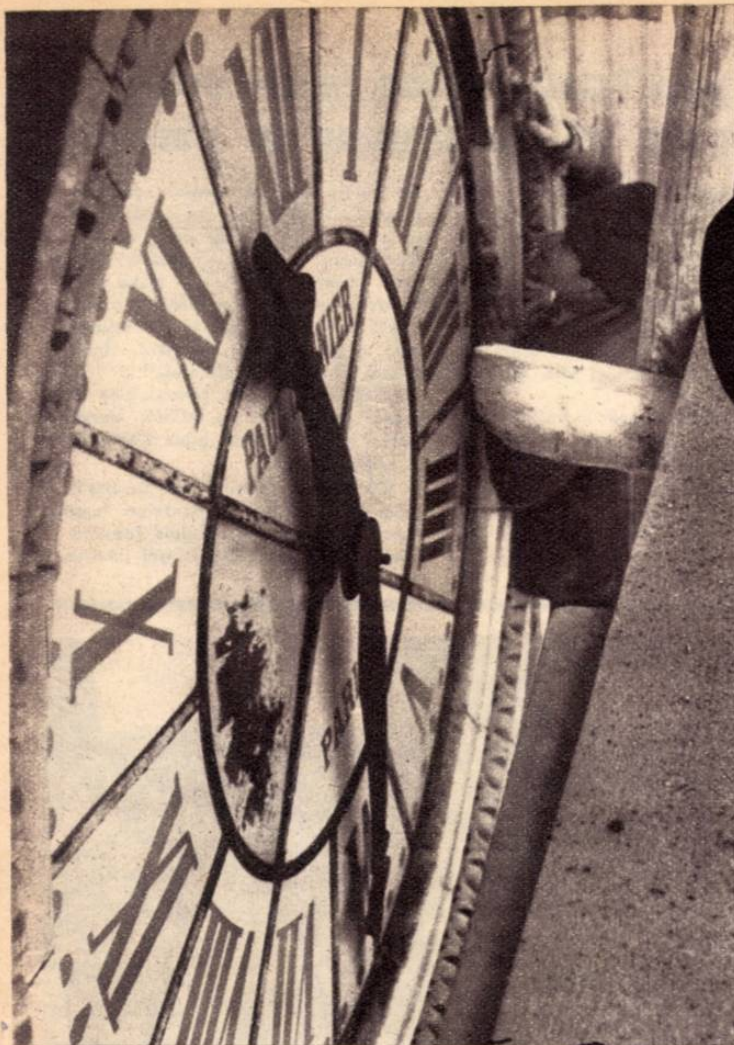
DOCTOR

IONEL HAIMOVICI

STRADA ITALIANĂ Nr. 5

(colț Bulevardul Carol)

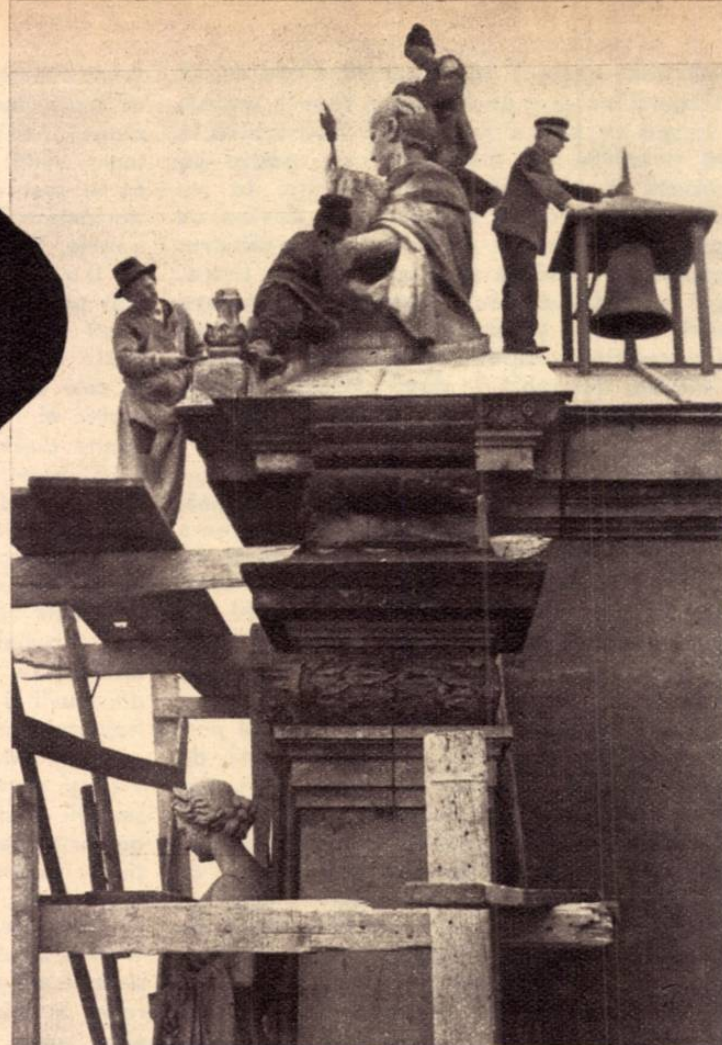
Telefon 382.71



Bucureștii își fac haine nouă

Dacă priviți fotografiile de pe pagina aceasta, ați crede că e vorba de o descoperire arheologică. Ele reprezintă însă cu totul altceva. Nu e vorba nici de imagini dintr'un film, ca acela care-a rulat de curând, și care ne înfățișa pe un tânăr arheolog ce desgropa statui gigantice, în insulele grecești. Statuile de

aceasta s'au ridicat schelele, pe care le văd trecătorii de pe fostele cheiuri ale Dâmboviței. Iar fotografiile noastre reprezintă lucrători, cari suiți pe acest eșafodaj curăță statuile și marele ornic. Ceasul e de trei metri în diametru, deși se vede atât de mic de jos, de pe esplanadă. Ca să ne dăm seama cât este de mare acest ornic, este deajuns să-l comparăm, în fotografie, cu omul care-l curăță. Clopotnița lui e aproape cât un om. În ce privește statuile e regretabil că opera aceasta de curățire a lor, s'a dat pe mâna unor neștiutori, cari fac să sară țândări din ele, sgârâindu-le, le rup degetele uneori și le mutilează. În urma acestor operațiuni de curățire, palatul de justiție apare acum mai luminos, ca un edificiu nou. După ce aceste operațiuni se vor termina, va începe amenajarea și fațadei dinspre spitalul Brâncovenesc. Esplanada Dâmboviței își face acum decorul.



mai sus sunt din București. Ele formează ornamentele principale ale fațadei palatului de justiție. Ați văzut ce transformări mari se fac în jurul acestui palat—ca să nu mai vorbim de cele dinăuntru, care au învrăjbit avocații. În jurul palatului, decând s'a acoperit Dâmbovița cu planșul de beton, se amenajează squaruri, refugii pentru pietoni, platforme de verdeață. Față de această superbă esplanadă, palatul de justiție, edificiu foarte vechi, rămăsese cu fațada întunecată, innegrită de vremuri. El avea un aspect mohorit, ce distona splendoarea esplanadei Dâmboviței. S'a hotărât deci curățirea fațadei. Pentru





Medalii cari amintesc de fapte mărețe din trecutul țării

Bătrânul Elias Șaraga în vârstă de 77 de ani, fondatorul librăriei frații Șaraga din Iași, care timp de cincizeci de ani neîntrerupt a activat pentru cultura românească, posedă o foarte interesantă colecție de medalii, pe care le-a bătut din inițiativa sa. Sunt bucățele de argint, bronz sau plumb care constituie simbolul multor fapte importante din istoria României. Sunt astfel medalii care amintesc: desvelirea statuii lui Vasile Alecsandri, prima expoziție generală română din 1906, luarea Griviței și eliberarea Bulgariei în 1907, douăzeci de ani de la moartea lui Mihail Eminescu, jubiul de 75 de ani de la fundarea Academiei Mihailene și 50 de ani dela înființarea Universității din Iași, desvelirea monumentelor lui Cuza-Vodă și Mihail Kogălniceanu, etc. etc.

Publicăm și noi, în această pagină câteva dintre medalile comemorative bătute de Elias Șaraga.

De ce au început să înflorească trandafirii în Ianuarie?

— Reportagiu științific de Alex. F. Mihail —

Un geograf, doi meteorologi și un filosof fac pronosticuri pentru restul iernii și ne explică de ce, la Bobotează, am avut primăvară.

PE aci, parcă suntem în Italia! — îmi scrie cineva din Cluj — Am avut doar câteva ploi de primăvară..

Vorba „gerul Bobotezei” începe a fi perimată.

Ciudad este, că la Cluj, unde se pare că acum e mai cald ca ori unde, a fost, în iarna anului 1928—1929, un ger năprasnic, de crăpau pietrele, **minus 32 grade!** Doar în localitatea Gheorgheni s'a semnalat, atunci, un frig și mai grozav, **minus 35 grade.**

În Capitală, am avut, în același an, **minus 25 grade**, iar săniile cu lemne și cu merinde de abea puteau străbate prin troenele din jurul orașului.

Azi, când scriem aceste rânduri, înflorește liliacul, înverzește iarba și înfrunzesc trandafirii. Săniile s'au pus de mult pe foc!

Ce va fi mai departe? Cum vor fi lunile Februarie și Martie?

S'a schimbat oare clima țării românești? Și care e pricina?

Aceste întrebări le-am pus persoanelor citate mai la vale și cari au binevoit să dea răspunsurile lor, foarte interesante pentru cititorii „Realității Ilustrate”.

IARNA ÎN IULIE!

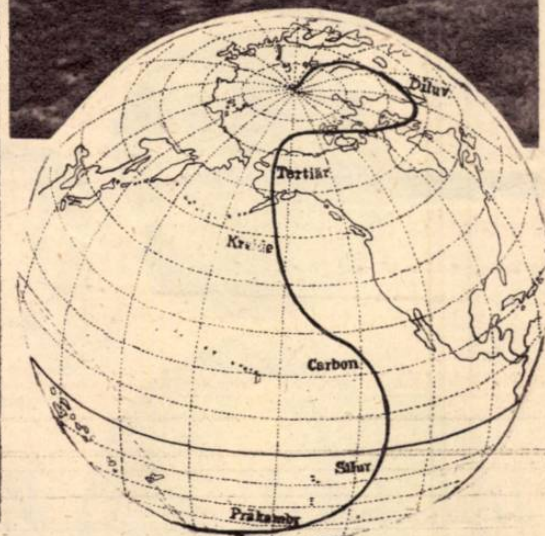
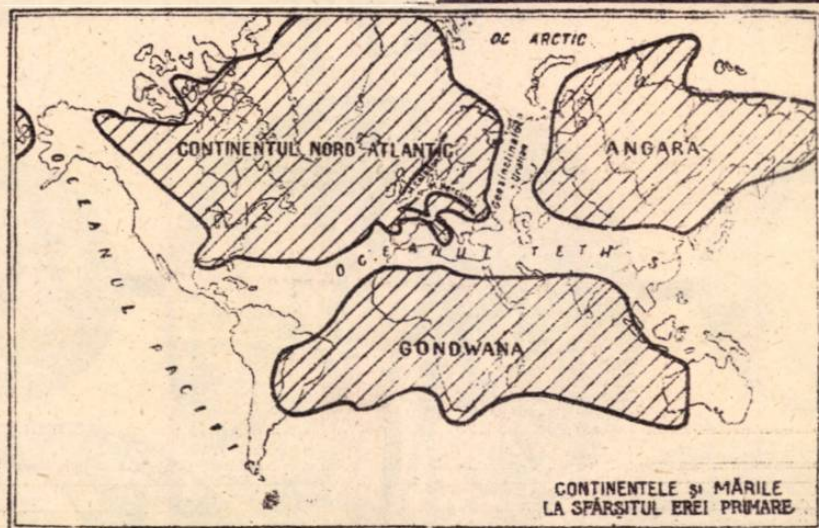
D. Doctor Raul I. Călinescu, geograf și naturalist crede că se petrece într'adevăr un fenomen extraordinar, dar nu o desființare a iernii, ci o **deplasare a anotimpurilor**. Cu alte cuvinte: toamna înaintează în iarnă și iarna în primăvară. După cum prevede d-sa, vom avea o primăvară geroasă, cu zăpadă în Februarie. Interlocutorul nostru, ne arată, ca pildă, ziarele românești din luna Iulie 1933, cari anunțau, în acea lună, ninsori și scoboriri de temperatură. Frigul din vara anului 1933, a obligat pe locuitorii țării să facă foc prin sobe. De asemeni prin Mai în 1927, precum și în alți ani, a viscolit prin diferite regiuni ale țării...

GHEAȚĂ VEȘNICĂ LA ECUATOR

Care este cauza acestei „deplasări a anotimpurilor”?

Naturalistul, studiind fauna și flora, știe că asemenea schimbări, în epoca preistorică, au coincis, în totdeauna, cu schimbarea axei polilor.

În toată iernii, la sfârșitul lui Ianuarie, a crescut iarba pe dealul Mitropoliei.



Migrația polurilor de rotație după Kreichgauer. Se observă cum polul Nord era odinioară sub ecuator, prin Oceania.

Perioadele glaciale, prin care au mai trecut aceste meleaguri, se explică prin **pendularea axei polilor**. Această axă a deviat mereu, în decursul timpurilor; locul unde a fost odinioară Polul Nord, ni-l indică cercetările geologice.

Se crede — după cercetările învățaților Simroth și Kreichgauer — că locul Polului Nord a fost odată sub ecuatorul actual, în Oceanul Pacific, între continentul Oceaniei și al Americii de Sud. Unde e acum arșița cea mare pe pământ, adică la ecuator, a fost odinioară gheață veșnică.

Polul Nord s'a urcat apoi pe un drum, în formă de S, până ce a ajuns deasupra Americii de Nord.

Pe vremea străveche, când Polul Nord se afla încă în Oceanul Pacific, în apropiere de insulele Oceaniei, pe acea vreme prin meleagurile noastre era zona ecvatorială, cu cele mai mari călduri de pe pământ. Pe măsură ce polul înainta spre Europa, se făcea și la noi din ce în ce mai frig.

O MARE PRIMEJDIE

Desigur că civilizația, pe vechiul, bătrânul nostru continent, s'a putut desvolta mulțumită condițiilor climatice prielnice. Totuși la un moment dat, Europa a trecut printr'o mare primejdie, deoarece Polul Nord se afla în apropiere de Islanda și Scandinavia. Atunci au fost pe la noi geruri groaznice.

Spre norocul nostru, polul, pornit spre noi, s'a mai



depărtat; astfel s'a mai încălzit iar pe aci. Unde se află polul, înseamnă desigur gheață și moarte! Clima întregii suprafețe a pământului, viața plantelor și animalelor s'a modificat treptat, urmând aceste migrațiuni ale Polului. De unde știu savanții că polul a emigrat, după cum arătam mai sus, deoarece aceste evenimente se produceau pe vremea, când omul nici nu apăruse încă pe pământ? Din urmele lăsate de animale și plante, precum și din urmele ghețurilor, adică din rosăturile făcute în stânci. Cu aceste corpuri delict, geologul poate deslega enigma.

NU EXISTAU NICI CONTINENTELE DE AZI!

Dar, când zicem „Europa”, „America”, este numai un mod de a vorbi, spre a ne putea înțelege. În realitate nici continentele n'au avut, în totdeauna, forma lor de azi.

Astfel, la sfârșitul erei primare, Europa și partea răsăriteană a Americii de Nord erau unite, formând marele continent **nord-atlantic**, la sudul căruia se afla oceanul **Thetis**; iar Asia forma separat, alt continent mai mic, numit Angara.

În sudul Oceanului Thetis se afla uriașul continent **Gondwana**, care se întindea peste partea răsăriteană a Americii de Sud. Acest continent făcea punte peste Oceanul Atlantic, cuprindea Africa și ajungea până în Oceania.

CE A FOST ATLANTIDA?

Deci — după cum susțin geologii — pe acea vreme nu exista Oceanul Atlantic, pe care-l străbat acum miile de vapoare și peste care curajosul Lindbergh — cel dintâi — a sburat cu avionul, uimind lumea.

Să mai spunem că, pe la sfârșitul erei secundare, se ivise un al patrulea continent uriaș, care unea insula Madagascar, India, cuprinzând și Australia. Misterioasa „Atlantida”, de care se ocupă poezii și romancierii, poate să fi existat într'adevăr, fiind numai o sfărâmatură a continentului Nord-atlantic. Mijlocul acestui continent prăbușindu-se, a creat Oceanul Atlantic, iar ținuturile Americii, separate de trupul Europei, au fost uitate de strămoșii noștri, până ce le-a descoperit Columb.

DE CE SE BALANSEAZĂ POLII?

Este ciudat acest vagabondaj al ghețurilor. Balansarea neîncetată a axei polilor ar fi datorită căderii unui satelit în Oceanul Pacific, fenomen care a îngreuiat, în acea parte, pământul, punându-l astfel într'un fel de echilibru nestabil. D-l prof. dr. Călinescu crede că Polul Nord continuă și azi migrațiunea. Interlocutorul nostru face precizarea că nu mergem spre desființarea iernilor, și din potrivă, spre veri din ce în ce mai scurte, deoarece trăim de fapt într'o epocă preglacială! Mergem spre moarte...

ATMOSFERA PROTECTOARE A PĂMÂNTULUI

Iată o teorie contrarie celei înspăimântătoare, expuse mai sus.

D. prof. H. Sanielevici, — asemănându-se în unele privințe, cu filosofii antici, cari făceau îndrăznește speculații metafizice, în parte confirmate de știința modernă — are o teorie, a d-sale proprie, în această privință.

Nici una din cele vre-o cincizeci de ipoteze, puse în circulație, nu explică — afirmă d. Sanielevici — acest curios fenomen, atât de grandios, acoperirea cu un strat de gheață, gros de doi kilometri, a Europei până la Berlin și a două treimi din America de Sud. Pe acea vreme, când omul întrebuința pietre cioplite, ca arme de atac și apărare, la începutul epocii așa numite **paleolitice**, clima era foarte rece, iar ghețarii ocupaseră Germania, Anglia și Franța, până la Lyon — susțin geologii.

Acest fenomen mareț, pe care abea ni-l putem închipui, nu a fost încă lămurit — spune d. Sanielevici — deși atâți învățați au studiat chestia și au emis atâtea păreri.

D. H. Sanielevici explică oscilația temperaturii pe pământ prin faptul că atmosfera — care ocrotește astrul nostru — a fost, în decursul mileniilor, mai mult sau mai puțin încărcată de bioxid de carbon. Cu cât atmosfera conține mai mult bioxid de carbon, cu atât este mai capabilă să ab-

soarbă mai bine razele solare, ce se înforcă dela pământ.

Clima este deci mai caldă, atunci când globul nostru este mai bine ocrotit de către atmosfera ce-l îmbracă.

APARIȚIA OMULUI PE PĂMÂNT

Din cele patru glaciațiuni, studiate de Penck în Alpi, prima nu s'a simțit în nordul Europei, polul fiind înconjurat atunci de un baraj de pământ. A doua n'a trecut de limitele Scandinaviei.

În timpul celei de a doua, „Dryopitecus Fontani” s'a prefăcut în om.

A treia glaciațiune a ajuns până pe la Berlin, distrugând toată vegetația, glaciarii își distrugera propria lui cauză, căci nu se mai fixa bioxidul de carbon pe frunze, cu ajutorul clorofilei; ba, prin putrefacție, o parte se întorcea în atmosferă. Glaciarii al treilea a distrus și humusul, până la Berlin. Toate pădurile au fost înăbușite, chiar cele de mai la sud de Berlin. Această treptată răcire a climei, durând milioane de ani, s'a petrecut dealungul întregului period terțiar.

Apoi a urmat o bruscă încălzire. D. H. Sanielevici explică acest fenomen nu prin balansarea polilor, teorie pe care d-sa o crede falsă. Prin faptul că glaciarii a distrus toată vegetația, a desființat propria sa cauză, adică gerul năpraznic. Retrăgându-se ghețarul, prin încălzire, vegetația creștea iar, răcind iar clima și producând iar un ghețar.

OMUL — UN INFIM PARAZIT AL PĂMÂNTULUI

Pendulația aceasta, dintre glaciarii și interglaciarii era să mai continue, dacă nu ar fi intervenit acest infim parazit al globului, care e omul — susține d. H. Sanielevici.

Și așa micul parazit, care învățase să utilizeze focul, s'a putut întinde pe toată suprafața planetei, schimbând direcția și evoluția climei.

S'a calculat că, în 750 ani, cantitatea de bioxid de carbon, din atmosferă, se va dubla. Omul aruncând mari cantități de acid carbonic în aer, a determinat acea pătură protectoare, care reține mai bine razele solare și deci modifică clima pe pământ.

D. Sanielevici bizuit pe considerațiile de mai sus, crede că mergem în mod treptat spre scurtarea iernilor.

Trebue să adăugăm că această teorie a d-sale, d. Sanielevici ni-a expus-o, pentru prima dată, nu acum, când s'ar putea presupune că a fost oareșicum influențat de iarna caldă, ci prin anul 1933, atunci când a nins în timpul verii!

PĂREREA INSTITUTULUI METEOROLOGIC

Pe lângă părerile ce privesc interpretarea chestiunii în linii generale, având în vedere istoria pământului, am căutat să aflăm opinia distinșilor persoane, ce conduc Institutul meteorologic central al României, cu privire la explicarea fenomenelor contemporane.

D. Enric Oteteleșanu, director, și Const. Dissescu, subdirector, mi-au atras atenția asupra unor studii interesante, publicate în „Buletinul meteorologic”.

Acești autori susțin că — deși se pot emite teorii pentru a explica schimbările climei pământului în decursul mileniilor sau milioanele de ani — totuși **nu se poate susține că clima României s'a modificat în decursul ultimelor trei sferturi de secol, de când se fac observații meteorologice în România (exact din anul 1757).**

Bine înțeles, sunt ierni grele, alternativ cu altele ușoare, dar aceasta nu ar îndreptăți afirmarea, că s'a schimbat clima, că am merge spre desființarea iernii, sau spre desființarea verii.

Astfel, de la anul 1858 până în 1863, inclusiv, am avut mereu ierni calde. Urmează apoi o perioadă de 16 ani (1863—1879), în care iernile calde se succed la intervale de 1, 2 și 3 ani. De la 1879—1894, urmează o perioadă de 15 ani, în care am avut, numai în 1886, o singură iarnă caldă.

De la 1894—1902, întâlnim ierni calde la interval

de cel mult un an. În această perioadă au fost 6 ierni calde. Urmează apoi o altă perioadă de 7 ani, fără ierni calde, din 1909—1916, iernile calde se succed iarăși foarte des.

Din nefericire, legea după care se face această revenire a iernilor calde, nu se cunoaște.

Se observă însă, că iernile calde obicinuesc să se succedă în grupe, după ce mai multă vreme au lipsit cu totul. Aceasta este o puternică dovadă împotriva afirmației, că clima țării noastre s'ar fi îndulcit.

VA FI FRIG ÎN FEBRUARIE?

Iernile calde sunt în genere foarte lungi.

Dacă considerăm iernile calde, cu începere din 1857 — de când doctorul Barash a început să facă la București primele observații meteorologice — s'ar putea paria 70 contra 30, că **dacă în Decembrie și Ianuarie a fost cald, va fi cald și în Februarie.**

VÂNTURILE OCEANICE

Iernile noastre calde se deosebesc de cele analoage din vestul și nordvestul Europei, deoarece iernile calde, în această regiune a continentului, sunt umede și bogate în precipitațiuni atmosferice.

Explicația stă în faptul că iernile calde din vestul și nordvestul continentului, deși sunt determinate de aceleași situații de atmosferă, ca și iernile calde dela noi, totuși din cauza poziției geografice a acestor regiuni ale Europei, vânturile oceanice, cari pe lângă că sunt calde, sunt însă și mai bogate în umezeală, așa că determină ploii abundente.

Circulația generală a atmosferei, are ca urmare o scurgere a aerului oceanic către interiorul continentelor.

Dacă această scurgere are loc iarna, aerul oceanic, fiind relativ cald, va determina o iarnă caldă și umedă pe continent. Dacă, din potrivă, acest fenomen se petrece vara, atunci aerul oceanic, fiind relativ rece în acest anotimp, vara respectivă va fi rece și umedă.

Invers se vor petrece lucrurile, în cazul când această circulație atmosferică, în regiunile amintite, este slăbită.

Fără a intra în prea multe detalii, trebuie să notăm că timpul din Europa centrală stă, în mod normal, în cursul iernii și sub influența centrului de acțiune, format de anticiclonele siberian și de prelungirea sa europeană.

CINE PUNE ÎN MIȘCARE MASSA ENORMĂ A ATMOSFERII?

Greutatea întreagă a masei atmosferice trece de cinci milioane de tone. Cine pune în mișcare această enormă greutate? De unde vine izvorul de energie? Care este motorul misterios al acestei vijelii, ce răscolește întreg văzduhul?

Evident că enormele cantități de energie nu pot veni de cât de la astrul grandios, care dă viață întregii planete: **soarele**. Felul cum această energie se distribuie pe suprafața pământului, din cauza poziției acestuia față de soare, din cauza repartiției uscatului și a mărilor, și în fine din cauza variației transparenței atmosferei pentru razele soarelui, toate acestea explică producerea tuturor fenomenelor, în legătură cu clima. Dacă, dintr'o cauză oarecare, această cantitate de energie solară, pe care o primim noi, este mai mare sau mai mică, se vor produce imediat, pe pământ, diferite perturbații.

PETELE SOLARE

Cercetările lui Abbot au arătat că există un paralelism între intensitatea radiațiilor solare și numărul petelor observate pe luminosul astru.

Iată deci, că trebuie să dăm o deosebită atenție zeului Apollo.

Aceste pete prezintă o anumită periodicitate. Poate că astfel ne-am putea explica corelativitatea fenomenelor terestre: **iernile calde, sau iernile reci în serie, concomitente cu înmulțirea sau descreșterea petelor solare.**

Excesele de vapori de apă sau pulberile vulcanice pot avea deasemeni influență asupra temperaturii, care uneori are niște oscilații neașteptate.

Astfel, în iarna anului 1915 au înghețat canalele Veneției în Polonia frigul s'a scoborit până la — 40 grade; în Silezia a ajuns până la — 45; iar în Finlanda — 55 grade.

Activitatea marilor vulcani, cari aruncă mari cantități de pulbere în văzduh, crează astfel o pătură, ce absoarbe în parte energia radiațiilor solare, mai ales dacă această activitate coincide cu aceea a maximumului de pete solare, contrastul între temperatura regiunilor ecuatoriale și polare va fi mai puțin accentuat, de cât în mod normal. Intensitatea circulației generale a atmosferei dintre tropice și poli va slăbi și deci în regiunile, mai apropiate de poli, va fi frig.

Ar fi desigur interesant ca meteorologii să poată prevedea, cu luni de zile înainte, variațiile de temperatură. Aceasta nu este o imposibilitate. Să sperăm că știința va ajunge să aibă, cât de curând, acest succes.

ALEX F. MIHAIL

FLUVIUL

VIENA

BUDAPESTA

1) DUNĂREA ÎN GERMANIA

2) VIENA

3) BELGRAD

4) BUDAPESTA

BELGRAD

IN lumea diplomatică se lucrează în timpul de față la realizarea „pactului dunărean”, numit așa, fiindcă el va stabili, pentru un șir îndelungat de ani, un acord între diferitele națiuni, prin care trece cursul fluviului Dunărea. Să nu se creadă însă că acest fluviu apare pentru întâia oară, în prima pagină a desbaterilor de politică externă: e destul numele lui, ca să ne amintim numai decât una din cele mai delicate chestiuni europene.

UN CUIB DE PIRAȚI

Prin lungime, Dunărea sau Danubiul, e al doilea fluviu după Volga: parcurge distanța respectabilă de 2860 kilometri. Dar pe când Volga curge numai prin teritorii rusești, Dunărea scaldă, cu apele sale, cele mai felurite state. O scurtă privire înapoi și ne vom da seama că această particularitate trebuia neapărat să dea naștere la complicațiuni.

În antichitate, Romanii au rezolvat asemenea probleme fără prea multă bătaie de cap. Ei nu deosibiau, la un fluviu, decât malurile și apa. Malurile erau proprietate deplină și absolută a națiunii, în care se aflau; apa era proprietatea tuturor și a nimănui, ca marea, astfel că navigația era liberă pentru orice vas. Dar Europa modernă a fost neconținută frământată de gelozii, răsunări, dușmăni, care de care mai arzătoare și o soluție de felul acesta era prea dreaptă, sau prea simplă spre a putea fi acceptată. Fiecare națiune, udată de apele Dunării, ar fi voit să fie singura care s'o stăpânească și urmarea a fost că această imensă și binecuvântată arteră de comunicație a rămas, multă vreme, aproape nefolosită, când ar fi putut prea bine și cu prisosință să împartă pe drumul ei atâtea bogății.

Gândiți-vă: ultima porțiune a fluviului, acolo unde se varsă în Marea Neagră, fusese înglobată, mulți ani în șir, la teritoriul Turciei, apoi mai târziu trecu Rusiei. Și una și alta îl neglijau într'asa măsură încât punctul acela, până la 1856, deve-

nise aproape impracticabil: ca să treacă pe acolo erau nevoite să-și ușureze trecerea dând încărcătura. Acest neajur era datorat, în mare măsură, forța lucrurilor, ca malurile să aparțină hoților și piraților: aceștia aveau dublu, pentru executarea tranșelor, să fure o bună parte din mărfurile și piloții pe bordul câtorva nave naufragiate și-l prădau pe complicită lor.

C. I. D. și C. E.
În anul 1856 se făcu o primă

5) PORȚILE DE FER

6) CAZANELE

7) GIURGIU

9) TULCEA

8) BRĂILA

11) PALATUL COMISIEI
DUNĂRENE

acolo, vapoarele
inajul, transbor-
s contribui, prin
se populeze cu
bărci, cu fundul
ordării și reușiau
rile comercian-
introduceau ca
apoi provocau
împreună cu
D.
încercare de-a

se pune
capăt acestei
stări de lucruri : se
stabili, de fapt, ca navigația pe apele Dunării să fie liberă.
Până la 1918 acest gigantic curs de apă formă singura legătură naturală
între diferitele naționalități, cari compuneau imperiul austro-ungar, repre-
zintă micul argument care putea să strângă laolaltă popoare atât de
eterogene. După desmembrarea imperiului habsburgic, Dunărea deveni un
fluviu mai internațional ca niciodată. Precum se știe, cursul lui izvorăște
din munții Pădurei Negre, în Germania ; apoi străbate teritoriile Austriei,
Cehoslovaciei, Ungariei, Jugoslaviei, Bulgariei și României. De aci au luat

naștere atâtea
legături de interese,
delicate și complexe,
încât există două Co-
misiuni, create într'adins
cu scopul de-a avea ochii
așintți asupra acestui flu-
viu : „C. I. D.” și „C.
E. D.”.
C. I. D. înseamnă „Co-
misiunea Internațională
a Dunării” și din ea fac
parte delegații Angliei, Italiei, Fran-
ței și României.
C. E. D. „Comisiunea Europeană a Dunării” e și
ea compusă din reprezentanți ai Marii Britanii, Fran-
ței și Italiei dar mai cuprinde și delegați ai tuturor națiunii-
lor situate pe malurile acestui fluviu.
C. I. D. are o atât de mare importanță, încât i s'a recunoscut
dreptul de-a avea un steag propriu. Astfel, atunci când face câte
o inspecție, ea pune să se înalțe drapelul, alcătuit din trei fâșii orizontale
așezate în felul următor : albastru, alb, abastru, și având în mijloc brodate
cu aur cele trei inițiale recunoscute : „C. I. D.”.
Merită cu această ocazie să reamintim aci un episod, care cinstește marina
românească : spre a demonstra că Dunărea e perfect navigabilă, în Mai
1920, un contra-torpilor românesc comandat, ni se pare, de d-l amiral
Bălănescu-Danubian (autorul acalei impresionante și tinerești descrieri de
călătorie „Din largul mării”) ajungea la Viena și acela a fost întâiul vaș de
război care se încumetase să răzbată până acolo.

Cum să ne asigurăm de vitamine

Să știe acum că vitaminele, acele misterioase substanțe, ce se găsesc în anumite alimente, sunt esențiale creșterii și vitalității în genere, la toate vârstele, și că cel mai bun mijloc ca cineva să-și păstreze sănătatea este să-și asigure un regim alimentar, bogat în aceste elemente.

S'a publicat o întreagă literatură pe tema aceasta, dar puține sunt persoanele care să-și mai amintească ce alimente conțin diferitele vitamine de care e nevoie, sau anume care vitamină este un eficace preventiv, sau un leac, pentru o anumită boală.

Pentru a face ca această chestiune, întrucâtva complicată, să fie cu ușurință înțeleasă de

gospodine Facultatea de economie domestică de la Universitatea Cornell (New-York), a publicat recent niște liste, conținând indicațiuni asupra vitaminelor. Aceste liste ar trebui fixate pe pereții bucătăriilor, ca o călăuză, în prepararea mâncărilor. Numele de vitamine—spune

Efectele diferiților factori asupra vitaminei, sunt explicate, de către medicii dela Cornell în modul următor:

O îndelungată expunere la aer, la o temperatură ridicată, poate avea de rezultat distrugerea vitaminei A, care nu e totuși cu desăvârșire nimicită prin gătire sau conservare. Materia galbenă, colorantă, cunoscută sub numele de **carotină**, care se găsește în morcov, în vegetalele verzi și galbene și în fructe, se poate transforma, în organism, în vitamina A. Carotina se distruge mai greu, prin expunere la aer, sau la o temperatură ridicată, decât vitamina A din grăsimile animale.

Deoarece vitamina A este solubilă numai în

grăsimi (adică se dizolvă în grăsime și nu în apă) nu se pierde, dacă e fiartă în apă, cum se întâmplă cu alte vitamine „solubile în apă”.

Gătirea obișnuită, sau preparativele de conservare, nu distrug vitamina B cu totul, dar deoarece aceasta este solubilă în apă, o mare



buletinul universitar — a fost dat unui grup de substanțe care se găsesc în alimente, ce-i drept în cantități foarte mici, dar având efecte simptome asupra organismului.

Vitaminele sunt recunoscute astăzi ca esențiale în nutriția umană și sunt indicate cu inițialele A, B, C, D, și G. Cele mai multe dintre ele sunt fabricate de plante și transferate, sub formă de alimentație, animalelor și oamenilor. După cât se știe până acum, singura vitamină care poate fi complet dezvoltată în corpul omenesc este vitamina G; dar nici aceasta nu se poate forma fără ajutorul luminei ultraviolete, care, în condițiuni normale, este dată de soare.

Buletinele arată că vitaminele pot fi mai cu seamă apreciate, atunci când lipsesc din regimul alimentar, sau când acesta conține o cantitate insuficientă. În aceste condițiuni observăm că se ivesc anumite turburări organice, caracteristice. Se trage de aci concluzia, că aceste vitamine au un rol preventiv, față de anumite boli. Astfel, vitamina D combate rachitismul, iar vitamina C, scorbutul.

parte din ea se poate pierde, dacă s'ar arunca apa, în care a fost fiartă, sau zeama legumelor.

Introducerea bicarbonatului de sodă, în prepararea legumelor, distruge într-o și mai mare măsură vitamina B. Uscarea pare însă a nu o atinge câtuși de puțin.

Vitamina C se pierde mai ușor decât toate celelalte. Expunerea la aer, o îndelungă fierbere și introducerea bicarbonatului de sodă, o distruge. Același rezultat îl au uscarea și încercarea de conservare, a alimentelor care o cuprind.

Vitamina D se distruge mai greu la aer, decât vitamina A.

Gătirea nu afectează întru nimic vitamina D. Temperaturile la care se pregătesc de obicei mâncărurile și expunerea la aer au prea puțin efect asupra vitaminei G, dar în schimb întrebuițarea bicarbonatului de sodiu o distruge.

Reproducem mai jos tabloul întocmit de specialiștii universității Cornell:

FUNCȚIUNILE ORGANISMULUI

VITAMINA A

Creștere
Menținerea sănătății la toate vârstele.
foarte importantă pentru:

Reproducere
Conservarea sănătății membranelor care pun o barieră invaziei bacteriilor.

Lipsa sa face ca:

Învelișul diferitelor părți ale trupului să crape, permițând invazia bacteriilor, și poate avea de rezultat o infecție a ochilor, a căilor respiratorii, etc.

VITAMINA B

necesară:

Creșterii.
Menținerea sănătății.
Poftei de mâncare.
Bunei funcționări a aparatului digestiv.
Reproducerii și secrețiunii glandelor mamare.

Lipsa sa cauzează: Beriberi sau polyneurita.

VITAMINA C

necesară:

Creșterii.
Conservării sănătății la toate vârstele.
Dentității și sănătății gingiilor.
Conservării pereților vaselor sanguine.

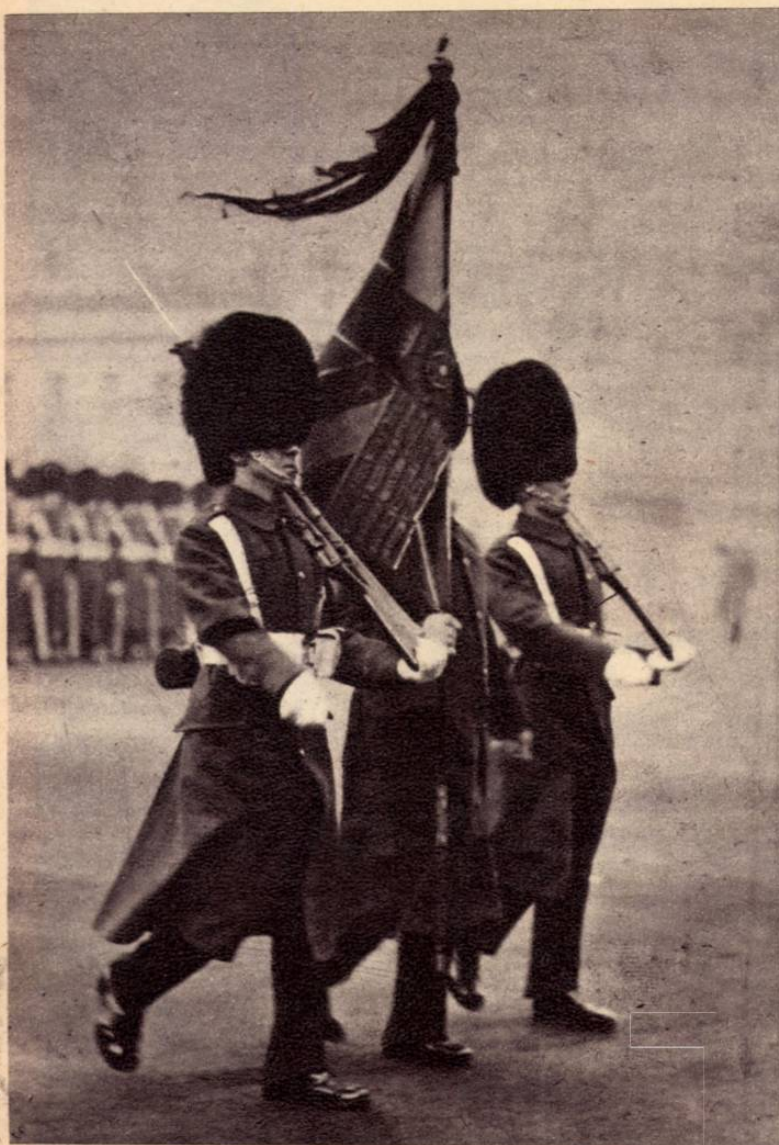
Insuficiența ei poate determina: dureri articulare, luate uneori drept reumatisme; absența ei totală are de rezultat scorbutul.

DE UNDE LE LUĂM

Untură de pește.
Carne de somn.
Unt, ficat și rinichi.
Gălbenuș de ou.
Lapte nesmântănit.
Frișcă și brânză, făcută din lapte nesmântănit.
Morcovi, spanac și alte verdețuri, precum și roșii.
Legume care au în genere culoarea galbenă sau verde.

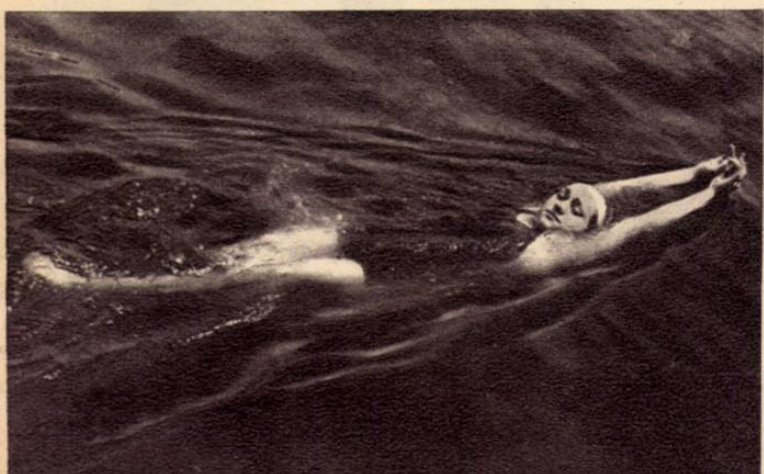
Cereale.
Fasole și mazăre uscată.
Nuci.
Legume verzi.
Tomate.
Lapte.
Ficat.
Gălbenuș de ou și drojdie.

Fructe acide, proaspete sau conservate.
Tomate proaspete sau conservate.
Varză dulce.
Spanac.
Mere.
Ceapă.
Cartofi fierți și napi, pot fi surse importante datorită abundenței și eficientității lor.



DRAPELUL ANGLIEI ÎNDOLIAȚ

Fotografia noastră înfățișează pe purtătorii drapelului din batalionul de gardă al Regelui Angliei. Drapelul este îndoliat din cauza morții suveranului.



Olandeza Mastenbroeck a ameliorat recordul mondial la 400 m. spate

Am anunțat acum câțiva timp că înotătoarea olandeză Mastenbroeck a doborât un record mondial. Nici n'a apucat să i se omologheze noul timp, că a realizat un nou record mondial, de astădată senzațional. A reușit să înoate pe spate distanța de 400 m. în timpul de 5 min. 59 sec. 8, record mai bun cu 6 secunde decât cel vechi care era de 6 min. 05 sec. În fotografiile alăturate olandeza Mastenbroeck în timpul doborării recordului și apoi la slujba ei în atelierul de mode.

VITAMINA D

Creșterii.
Mentinerii sănătății la toate vârstele
Oaselor și dinților (deoarece dis-
tribue calciu și fosfor în corp).
Absența ei are de rezultat: rachitismul, care poate
deveni o permanentă deformare a oaselor.

Untură de pește.
Somon și alte uleiuri de pește.
Gălbenuș de ou.
Raze ultraviolete, lucrând direct asupra pielii și pro-
venind fie direct din lumina solară, fie din lămpi
speciale.
Vitamina D este acum introdusă în unele alimente ca
laptele și pâinea, prin radiații.

VITAMINA G

Creșterii.
Conservării sănătății la toate vâr-
stele.
Prevenirii simptomelor similare, cu
acelea ale pelagrei, cum sunt
turburările digestive și erupțiile
epidermice.
Absența ei: pare să fie, cel puțin unul, din factorii cari
cauzează pelagra.

Carne slabă și proaspătă.
Ficat și rinichi.
Lapte proaspăt și condensat.
Frișcă.
Somon proaspăt și conservat.
Oua.
Salate.
Roșii.
Drojdie, cereale.

FUNERALIILE UNUI... PICIOR

IN America, ființează o
societate, unde fiecare
membru, în schimbul unei
sume modeste, vărsată lunar, are
drept, la moartea lui, la 200
dolari, cari vor servi să i se
facă o înmormântare onorabilă.
Deunăzi, unul din asociați a
avut nenorocirea să cadă și să-și
rupă un picior care, în urma
unei infecții a trebuit să-i fie
amputat. Atunci el scrisese numai
decât societății, susținând că
dacă — așa cum prevedea sta-
tutul — corpul lui prețuia, întreg,
200 dolari, pierderea unei părți
din el îi da drept la o despă-
gubire proporțională cu însăși
importanța părții pierdute: în
cazul lui la 50 dolari, cel puțin.
Din întâmplare aceasta luă naș-
tere o discuție destul de... vie
care, în cele din urmă, se încheie
printr-o tranzacție: societatea
consimțea să plătească 40 dolari.
Până aici, nimic de zis. Numai
că suma aceasta nu i s'a plătit
asociației, cum sperase el. So-
cietatea pretinse ca cei 40 dolari
să servească la îngroparea picio-
rului amputat, așa cum la moartea
asociației cei 200 dolari urmau
să servească la înmormântarea
corpului său.

Și astfel, piciorului i s'au făcut
funeralii solemne!

ȘASE BĂRBAȚI LA O... NEVASITĂ

SASE bărbați unguri au
descoperit, întâmplător,
că au aceeași nevastă,
d-na Ida Zeigler, voiajoarea
unei fabrici de tricotate. Ei au
fost chemați la Direcțiunea Spi-
talului din Fünfkirchen, la căpă-
tăiul unei femei tinere, grav
rănită într-un accident de auto-
mobil, în geanta căreia se găse-
au cele șase adrese. S'a descoperit
astfel că doamna, plictisită de
viața de hotel, contractase, în
mod succesiv, și regulat, câte o
căsătorie, în patru din princi-
palele orașe ale itinerariului ei
obișnuit și alte două căsătorii
la Budapesta. În felul acesta,
avea șase case la dispoziția ei
și șase bărbați, cari nu bănuiau
nimic, deoarece lungile absențe
ale consoartei erau pe deplin în-
dreptățite, de comerțul ei bănos.
E interesant de adăugat că nici
unul din soți n'a vrut să plece
de lângă căpătăiul bolnavei care,
după vindecare, va trebui să
răspundă de poliandrie, înaintea
tribunalului.

LONGEVITATEA IN OMENIRE

S'A completat de cuând
o statistică a centenarilor
din diferite țări ale lumii
și, din ea rezultă că Brazilia ține
primul loc, cu 6724 persoane,
cari au depășit vârsta de 100
ani. Vin apoi Statele-Unite cu
4267, Bulgaria cu 2126, Columbia
cu 1875, Guatemalea cu 834,
Rusia cu 529, Portugalia cu 408,
Italia cu 356, Germania cu 86,
Franța cu 43, România cu 27
și Anglia cu 24.

Rubrica Medicală

Găsesc într'un articol al d-nei
Otilia Cazimir—extrase,— o
seamă de buletine de de-
ces făcute de agenți sa-
nitari, ajutoari de primari,
etc. Merită să fie redade
câteva din ele prin termeni
medicali furnizați de fami-
lia mortului.

O femeie din Mehedintzi a
murit de o insuficiență mitra-
lică, un bătrân din Orhei
moare de debilitate congestio-
nală dublă, unul din Soroca
moare de tuse inclusivă, unul
din Sălaș sucombă din pri-
cina că i s'au încăerat intesti-
nele, un copil de 3 ani din
Ilfov moare de scrupuloză. O
fată din Rădăuți și-a stuchit
plămânii, iar altul din Cluj a
murit de sinucidere necom-
pletă prin strangulare. Unul
din Muscel moare de insufi-
ciență cardinală și renală iar
un altul la Iași moare de
hemoragie internă la fesă. Unul
la Satu Mare sucombă de
boală cronică acută iar o fe-
meie din Olt moare de fe-
bră puerperală fără infracție.
Intradevăr Humor Macabru!

- 1) Tanța Olaru-Plopiș.— Pu-
teți relua viața conjugală fără
nici o teamă. Sunt excluse ori
și ce posibilități de complicații.
- 2) Zana.— Se pot face ope-
rații estetice. În cazul D-voastră
este indicat și cu rezultate foarte
bune. Dați-mi adresa completă
și vă voi scrie personal.
- 3) Basarabean—Loco.— Lu-
ați dimineața și seara o lingură
de Passiflorină. Dușuri reci zil-
nice, alimentație cât mai bună.
Plimbări în aer curat.
- 4) Ionescu—Ismail.— Sigur
că este posibil o vindecare
completă. Luați zilnic 6 tablete
din Neosex.

Dr. L.

Dacă vă abonați la „REALITATEA
ILUSTRATĂ“ faceți o economie de
120 lei anual și primiți la prețul nor-
mal toate numerele speciale.

CĂMĂȘI FINE

PENTRU
DOMNI

DESENE
MINUNATE

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21



EDDIE CANTOR PRINTRE MĂȘTILE SALE

Renumitul comic american Eddie Cantor este renumit pentru varietatea măștilor sale. Iată-l în fotografia noastră în mijlocul... expresiilor sale favorite.



CEL MAI GREU BĂRBAT DIN LUME ȘI CEA MAI UȘOARĂ FEMEIE

Fotografia noastră înfățișează pe Dick Harrov, cel mai gras om din lume. El cântărește 225 de kilograme. A fost expus în grupul „oamenilor minune” din Londra în contrast cu d-ra Lya Graf în vârstă de 25 ani care are cea mai mică greutate a vreunei ființe umane: 14 kilograme. Este înaltă numai de 67 cm.

UN OM LA LOTERIE!

— Caz autentic —

INTR'ADEVĂR, ce-ar putea face tânărul, care ne scrie dintr'un colț al țării și ne trimite fotografia, împreună cu neobicinuita, dureroasă lui propunere?... Și cum am putea să-l ajutăm, în penibila lui situație, când își întemeiază toate speranțele pe această revistă, care nu e mai mult decât o revistă și n'are niciuna din puterile instituțiilor publice?... Nu ne-am ocupa de tânărul care ne-a scris, dacă n'am fi încre-

vedea propunerea îndată — el se înfățișează destul de chipeș, curat, și cu o nuanță de sinceritate în figură, care trădează o inimă iubitoare și naivă. Nici inteligența nu lipsește din chipul lui deschis.

A avut începuturi pe cari le ghicim penibile. N'a urmat decât șase clase liceale, de unde putem trage încheierea că fiecare clasă a fost absolvită cu mari sacrificii, din partea părinților sau rudelor. Apoi tânărul a fost silit să renunțe la o carieră care cerea jertfe mai mari decât le putea face. A încercat să lucreze în presă, în Capitală, la o mică revistă. Dar condeiul — știm cu toții — poate constitui o profesie numai în împrejurări și însușiri excepționale. În comerț, unde a căutat să-și câștige existența, trebuie să se fi lovit de criza cumplită din ultimii ani — și s'a pomenit în armată, înainte de a-și fi creat vre-o situație.

Ce va face acest tânăr de 23 de ani, singur pe lume, fără relații, fără vre-o diplomă, prea cinstit sufletește, ca să cugete să exploateze viciile contemporanilor săi?... Adresându-se acestei reviste, el ne propune două modalități prin care i-am putea veni în ajutor.

Sunt ele valabile?... Să vedem. Iată pe cea dintâi:

Să ne adresăm cititorilor, în stare să-i ofere puțința unei munci cinstite, oricât de modest plătite. Cititorii din instituțiile publice sau profesiile libere nu-i pot veni în ajutor, de oarece tânărul nu are pregătirea profesională legală. În întreprinderile comerciale, la birouri, nu numai că locurile sunt ocupate, dar există o pleoră de foști funcționari particulari, cu veche experiență, rămași pe drumuri în urma cracherilor bancare din anii trecuți. În meserii tânărul solicitant nu poate fi primit decât ca ucenic — un ucenic de 23 de ani e cam ridicol!... Mai rămân fabricile, unde găsim de lucru muncitorii calificați. Și ce muncă ar putea depune, ca muncitor necalificat, adică — spre a vorbi limpede — ca salahor, un tânăr cu șase clase de liceu?... Tânărul trebuie să-și fi dat seama de situația de mai sus, și ne prezintă a doua modalitate, cea mai originală — la care, mărturisim nu ne-am fi așteptat — și care cu toată înfățișarea ei oarecum amuzantă, desvâluie o stare de suflet îngrijorătoare. Tânărul, trimițându-ne scrisoarea și fotografia, se pune la loterie. Ne oferă chiar procente — atâta la sută pentru ostenelile noastre — la suma realizată. Doamnele văduve, fetele doritoare să dobândească un soț devotat, să subscrie la această loterie. Câștigatul nu va face nici-o dificultate, oricine ar fi câștigătoarea, din orice loc, de orice vârstă și cu orice înfățișare. Bani câștigați din loterie, vor alcătui temelie familiei și vor da tânărului mijlocul de a-și crea o situație. Câștigătoarea, în schimb, poate renunța la drepturile ei, primind jumătate din suma adunată. Prin această ultimă condiție, tânărul speră să atragă spre loterie un mare număr de jucătoare din amuzament. Câte cititoare ne vor scrie, cu privire la această originală loterie?... Nu putem prevedea.

Dar ne punem o întrebare: E loteria tânărului îngăduită de lege?... După cât știm, nici o loterie publică nu e posibilă, atâta vreme cât funcționează Loteria de Stat, ale cărei venituri sunt destinate ocrotirilor și sănătății sociale. Și tânărul, punându-se la loterie prin presă, face un act public. Oricare ar fi soluția juridică a problemei, înfățișarea ei socială e simptomatică, e dureroasă — și numai din această pricină am socotit că merită să fie amintită aci.

A.

dințați că în situația lui se află mulți, foarte mulți tineri iar răsrucea drumului la care au ajuns, hotărâtoare. Trebuie să fie ceva nepotrivit, nefericit, anormal, în viața noastră obștească, dacă o generație întreagă — cea mai tânără, cea mai plină de vigoare și optimism — nu-și găsește un rost, sau și-l găsește cu prețul unor umilinți prea mari, în vreme ce escrocheriile, jafurile și afacerile veroase se țin lanț. (Viața a zeci și sute de familii ține de „lovitura” câte unui gangster al vieții economice, care are biurouri și numeroși funcționari).

Tânărul care ne scrie a împlinit 23 de ani, își face acum stagiul militar și se gândește cu disperare la ziua când, eliberându-se, va trebui să-și agonisească singur adăpostul, îmbrăcămintea, hrana. Din fotografia pe care a alăturat-o propunerii — vom

Operațiuni de CORECTURĂ și PLASTICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Rueurești, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Sunt oare vindecabile bolile de plămâni?

La astmă, bronșite, tuse învechite, mucozități, răgușeli de lungă durată, fiecare trebuie să citească broșura cu titlul de mai sus. Autorul, dl. Dr. med. Guttman, fost medic-șef al Sanatoriului Finsen, arată în această broșură, în termeni populari, căile naturale pentru înlăturarea acestor boli grele. Fiecare bolnav primește broșura la cerere

în mod gratuit și franco

Scrieți o carte poștală (francată cu lei 6) cu adresa exactă la:

PUHLMANN & Co., BERLIN 836

MUGGELSTRASSE 25 - 25 a



D-na Stambulach Suphy Taurioer, soția ministrului Turciei, la balul de la Materna.

D-na Livia Aușnit la serata de la legația Poloniei.

D-ra Lizzy Peretz, d-rele Jeanne și Monica Butculescu la recepția de la d-ra Florica Alexandrescu.

D-na Lilly Dem. Chrissoveloni și d. I. Cosăcescu la serata din Lunia trecută de la legația Polonă.

VIAȚA MONDENĂ

RECEPȚII, SERATE, BALURI



D. Richard Franasovici și d-na Margareta Ghelmegeanu la serata de la legația polonă.



D-na de Prat J. Soutzo, soția ministrului Spaniei, d. Colonel Dombrowski comandantul regimentului de escortă regală, d. Em. Zarifopol consilier de legație și d-na Rita Stern.



D-ra Marthe Mitileneu, d. Charles Mitileneu, d-ra Maria Florescu la recepția de la legația polonă.



D-na Yvonne Christopol și d. General Petala la recepția de la d-ra Florica Alexandrescu.



D-na Elena dr. Leonte și d-ra Lila Procopiu (fiica doamnei de onoare a Reginei Maria) la recepția de la legația polonă.



OM CUM SE CADE sau ESCROC INTERNAȚIONAL?

— Importanța grimei în teatru —

NU știu care regisor rus a spus că barba face pe tragedian, vrând să evidențieze prin aceasta rolul important pe care-l are grimatul în interpretarea actorului. Grimatul constituie încă unul din aparatele vastului arsenal al teatrului — lume de iluzii, bazată aproape exclusiv pe trucuri. Grimatul face parte intrinsecă din jocul actorului și contribuie într-o largă măsură la reușita interpretării. Publicul cunoaște vocea și mimica actorului, lucruri ce se pot cu greu schimba: divertismentul îl constituie grima. Și apoi de câte ori succesul unui actor, într'un anumit rol, nu se datorește decât „capului” pe care și l-a făcut! Scena, cu lumina ei strălucitoare, depersonalizează într-o largă măsură pe actor și numai așa se explică deosebirea fundamentală între persoana actorului în viața de toate zilele și același actor pe scenă, prins între luminile reflectoarelor. Amintiți-vă de interpretarea cu adevărat impresionantă a Emmei Gramatica în piesa „Medaliile bătrânei doamne”. Marea actriță nu articula un cuvânt și totuși efectul pe care-l producea, datorit într-o largă măsură grimei, era de un efect sguduitor. Genialul Molière, el însuși actor, își dădea seama de rolul grimei în teatru și așa se



D-na Elvira Godeanu se lasă coafată pentru vârsta de 60 de ani (Casa Hervey)



D-na Aura Buzescu în „Umbra”.



D-na Olga Solomonescu se grimează.

explică detaliile, cu care își însoțește personagiile pieselor sale. Gogol are o adevărată prefață în „Revizorul” în care dă sfaturi actorilor cum trebuie să se grimeze. Nu mai vorbim de Ibsen, care excesiv de meticolos, indică numărul firelor din barba domnului Werle.

Dintre autorii dramatici români, Caragiale insistă deasemenea asupra prezentării personagiilor sale.

Teatrul nu-și pierde de fel valoarea de sinteză a tuturor artelor, dacă în interpretarea actorului „Nasentit-ul” joacă un rol principal. Tuberculoza plămânilor duce de Reichstadt, tabesul lui Oswald, eroul lui Ibsen, sunt produse cu câteva grame de ceară. Când pasionata Marguerite Gautier își dă seama că trebuie să moară, n'are decât să-și toarne în ochi — clar obscurul scenei o protejează — câteva grame dintr'o soluție de 1% cocaină, jumătate la sută adrenalină în apă distilată. Efectul garantat.

De cum își face apariția pe scenă, actorul trebuie prin înfățișarea lui să sugereze caracterul personajului pe care-l joacă. Acțiunea, care într'un roman ocupă 300 de pagini, într'o piesă de teatru se desfășoară în trei ore. Actorul n'are deci timp de pierdut; în câteva trăsături caracteristice el trebuie să-și „campeze” personajul.

* * *

Spectatorule care stai în stal și admiri „capetele” purtate de actorii noștri atât de bine, încât de multe ori e greu să-i recunoști — n'ai auzit desigur despre Pepi Machauer, autorul acestor „capete”.

Nu mă miră acest lucru, pentru că Pepi, peruchierul teatrelor bucureștene, este prea modest dintr'o lume, în care acest sentiment nu face două parale.

E un om înalt, puțin adus din spate și care tace încontinuu;

zâmbește și tace; fiecare cuvânt trebuie să-l scoți parcă cu cleștele.

Machauer, sau mai bine Pepi, cum îi spun actorii, e un maestru în meseria lui. În vreo câteva minute, cu ajutorul grimoanelor sale, Pepi îți face o figură de om cum-se-cade sau de escroc internațional.

Pepi a moștenit meseria dela tatăl său, care a slujit Teatrul Național, încă dela începuturile sale, fiind angajat de pe timpul directoratului lui Matei Millo. Și cine reda mai bine decât el figurile cari apăreau pe vremea aceea pe scenă: Coana Chirița cea arțagoasă, Barbu Lăutarul, sentimental și duos, și pe Herșcu — „Herșcu Boccegiul” — care ca tot negustorul își laudă marfa?

Bătrânul era mucalit și când un june actor îl cam plictisea cu pretențiile lui, Machauer îi spunea cu accentul lui caracteristic: „Of tomnule! tunneata forbești prea mult la cabină; mai bine să forbești mai mult pe scenă...”

Cu ocazia unei reprezentații de diletanți, conu Petrache Carp s'a extaziat în fața ușurinții cu care Machauer schimba capetele artiștilor amatori. Punându-și monoculul, Carp îl întrebă:

— Ce decorații ai dumneata?

— Of tom'le — fu răspunsul lui Machauer. Dacă n'am cerut, cum vrei tunneata să am?

Bătrânul a inoculat arta sa fiului său.

Și Pepi Machauer cutreeră în serile de premieră culisele teatrelor bucureștene și face ca spectatoarele din sală să admire părul negru, ca pana corbului, al cunoscutului amoretz X. care-i totuși chel de mai mulți ani.

Pe scenă, în serile de premieră se aud din toate cabinele aceleași strigăte: „Pepi! să vie Pepi Machauer”!

Ioan Massoff

Digestie Catastrofică!

Asta nu înseamnă, neapărat, că stomacul e bolnav cronic și că nu funcționează rău decât cu intermitențe și după calitatea sau cantitatea alimentelor sau băuturilor luate. Dacă după masă aveți gaze, grețuri, aciditate, limba încărcată sau simțiți o somnolență ce vă cuprinde, o mică doză de **Magnesia Bisurata** în puțină apă va face să dispară toate aceste răuri. Și aceasta în trei minute. Cu **Magnesia Bisurata** veți putea mânca toate mâncărurile Dv. preferate, fără teamă de dureri digestive. De vânzare la toate farmaciile și drogueriile la prețul de lei 75 sau, în marele format economic, cu Lei 110.



REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 32 de pagini mari, tipărite la Heliogravură, în culori PREȚUL LEI 10. —

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 „
Pe trei luni	100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.84.30
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „ADEVERUL” S. A.

femininitate

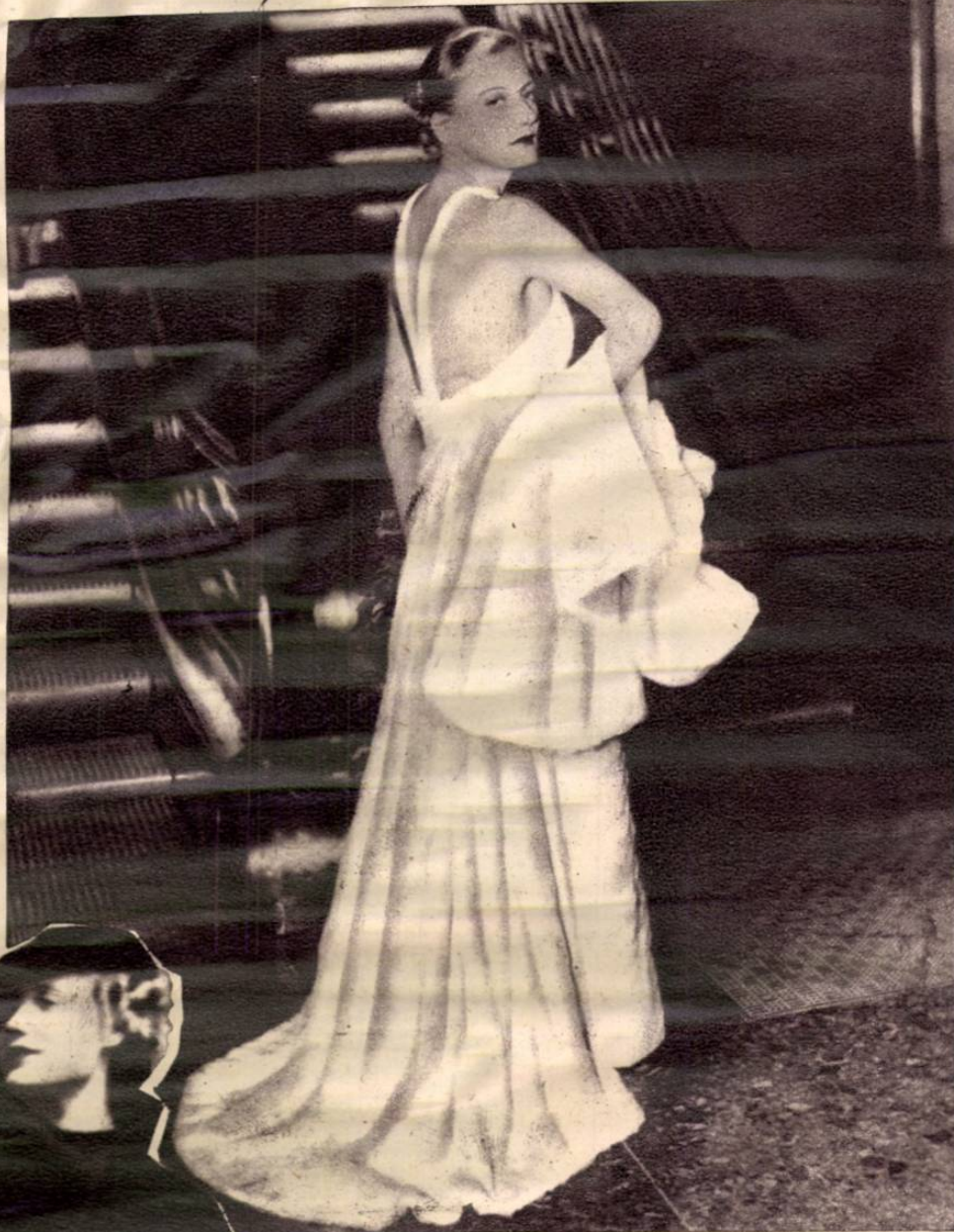
Intre Paris și Hollywood

NU vi s'a întâmplat niciodată, doamnelor, ca în ceasul unei plimbări pe Calea Victoriei, să rămâneți în extaz în fața unei toalete prezentată într-o vitrină, cu meșteșug și luminată, cu vraja de zeci de becuri colorate? Impinse de eternul instinct al Evei, ați intrat apoi înăuntru, v'ați adăpostit într-una din boxele minuscule albe, numite pompos cabine de încercat, și ați pus pe dv. minunea din crêpe, catifea sau mătase, cu garnitură de lamé sau broderii ultra-chic ce vă tentase. Și deodată vi s'a părut că v'ați transpus, nu se știe prin ce baghetă magică, pe un ecran, într-o scenă dintr-un film, pe un ecran, sau Gary Cooper oarecare.

De v'ați plăcut sau nu în această ipostază, e un secret între dv. și oglinda reflectoare. Știu însă sigur că v'ați gândit mai bine de zece minute, unde și cum ați putea arbora mirolanta toaletă, care nu era precis nici de zi nici de seară, și cu un sușpin ați cerut:

— Nu aveți ceva mai simplu?

Bunul gust, fiu legitim al bunului simț, triumfase în dv. după cum triumfă foarte adeseori în lupta ce se dă sub ochii indulgenți ai reginei Moda, între Hollywood și Paris.



În adevăr, de câțiva ani încoace, decând midinetele lumii întregi și chiar doamnele și domnișoarele ce nu-și utilizează cele zece degete albe date de Dumnezeu decât în frivole îndeletniciri, nu mai pot trăi fără a vedea măcar un star la două-trei zile, lupta între aceste două mari centre ale gătelilor, continuă mereu înăbușită sau pe față. Un mare, foarte mare critor, artist decorator totdeodată, preotul foarfecelor, ce oficiază în uzinele modei din Hollywood, ca un nou Moloh, căruia-i trebuie mereu aur, argint pietre scumpe, el colecționează tot ce mai arătos, mai demn de a face din femeie o prințesă din basme. Dotat cu o imaginație fantastică, el nu admite simplitatea și caută să pună adesea în șah și mat pe meșterii gustului parizian, marii antagoniști.

Dar cum spusei, nu întotdeauna reușește și defecțiunile se acumulează de multe ori în jurul lui, chiar din partea celor mai favorite, mai splendid îmbrăcate vedete. De pildă, o Greta Garbo, o Joan Crawford, chiar și excentric îmbrăcata Lilian Harvey, se fereșc ca de foc a pune la party-urile, la ceaiurile și premierele Hollywood-ului, toalete

pentru plimbare, afecționat în deosebi de tinerele fete. El are o singură rivală. Capa; mereu capa, ce nu vrea să abdice și care de obicei din lătrărie, e înfășurătoare, caldă și cadreează de minune cu o palărie de catifea marron. Pantofi trotteur, din piele groasă, mănuși de suède marron și plimbare va părea dublu de frumoasă, cochetă ce va putea realiza unul din aceste ansambluri așa de perfect puse la punct.

FULMEN

De câte feluri sunt afecțiunile stomacului

Din punct de vedere fiziologic, stomacul îndeplinește un dublu rol: digestiv și motor. Activitatea digestivă a stomacului transformă anumite alimente. Activitatea motorie a stomacului are de scop să împingă alimentele care se găsesc la un moment dat în stomac, mai departe, spre intestin.

În afară de aceasta, ambele funcțiuni gastrice, digestivă și motorie, se găsesc sub independența sistemului nervos stomacal.

Privit prin prisma fiziologiei, se înțelege deci că turburările gastrice se prezintă în general sub trei aspecte principale; după funcțiunea gastrică stăpânită: a) turburări în secreția gastrică; b) turburări în

din acelea care scot off-uri și ah-uri din feminine piepturi când le arborează pe ecran. Și astfel, deși miliardele americane nu mai trec ca turmele ahtiate după legile modei pariziene, unde sărate ale marelui lac, gustul parizian are adesea precădere.

E drept însă că multe regine, sau prințese ale fierului, oțelului, conservelor și alte trusturi, nu s'ar mulțumi cu o rochie iscălită Patou sau Nainbocher când aceasta nu ar avea pe ea broderii, lameuri, blănuri sau pene de mai multe foițe albastre.

Pentru acestea, marile case de modă new-yorkeze, ce se inspiră din Hollywood, lansează somptuoșități. Printre cele mai recente e rochia de hermină, da, toată din scumpa, minunata blană a minusculei animal, care se sinucide dacă vede c pată pe trupșorul lui imaculat. Veți zice poate; dar bine, o rochie de hermină e prea groasă, ea diformează silueta. Ce puțin cunoașteți arta blănarilor iluștri de peste Ocean, de credeți asta. Aflați deci că ei au ajuns să lucreze delicata blană, răzuind pielea până la consistența unei mătăsuri. Apoi pieile sunt alese pe sprinceană, numai din pui, cu perșorul ca firul de catifea. Și astfel s'a ajuns la minunata toaletă al cărui model însoțit de o capă tot de hermină îl dăm alăturat.

Ea constituie summum-ul luxului, deaceia vedeta care o poartă a disprețuit orice bijuterie inutilă la gât și brațe.

Tot în domeniul blănurilor care se grăbesc să profite de aceste ultime luni ale iernii, aceste două toalete de stradă, mult mai modeste, sunt și practice și frumoase.

Prima consistă într-o jupă caldă de lenaj în pliuri, cu bluza de catifea și o vestă fără mâneci de biber. E costumul sport

motoritatea gastrică (mișcările stomacului); c) turburări nervoase. Toate aceste trei turburări sunt energic înlăturate de preparatul Gastro D., care se găsește la farmacia Thoiss din București, Calea Victoriei 124.

Nu e zi în care medicii să nu fie vizitați de bolnavi care să sufere de una din cele trei turburări ale stomacului, arătate mai sus.

Stomacul este poate organul cel mai uzitat din toate celelalte.

Deaceia, preparatul Gastro D. a ajuns azi unul din cele mai populare medicamente, tocmai pentru rezultatele minunate ce se obțin cu el în cea mai răspândită boală.

NEW-YORK-PARIS IN 12 ORE ?

Iată dela stânga spre dreapta: inginerul S. F. Ballatine, căpitanul pilot J. H. Cordner, și inventatorul Thomas M. Schelton cari au intențiunea să facă raidul New-York-Paris cu avionul stratosferic pe care-l vedem în al doilea plan al fotografiei. Ei speră să parcurgă distanța în 12 ore, sburând la o înălțime de 8.000 metri.

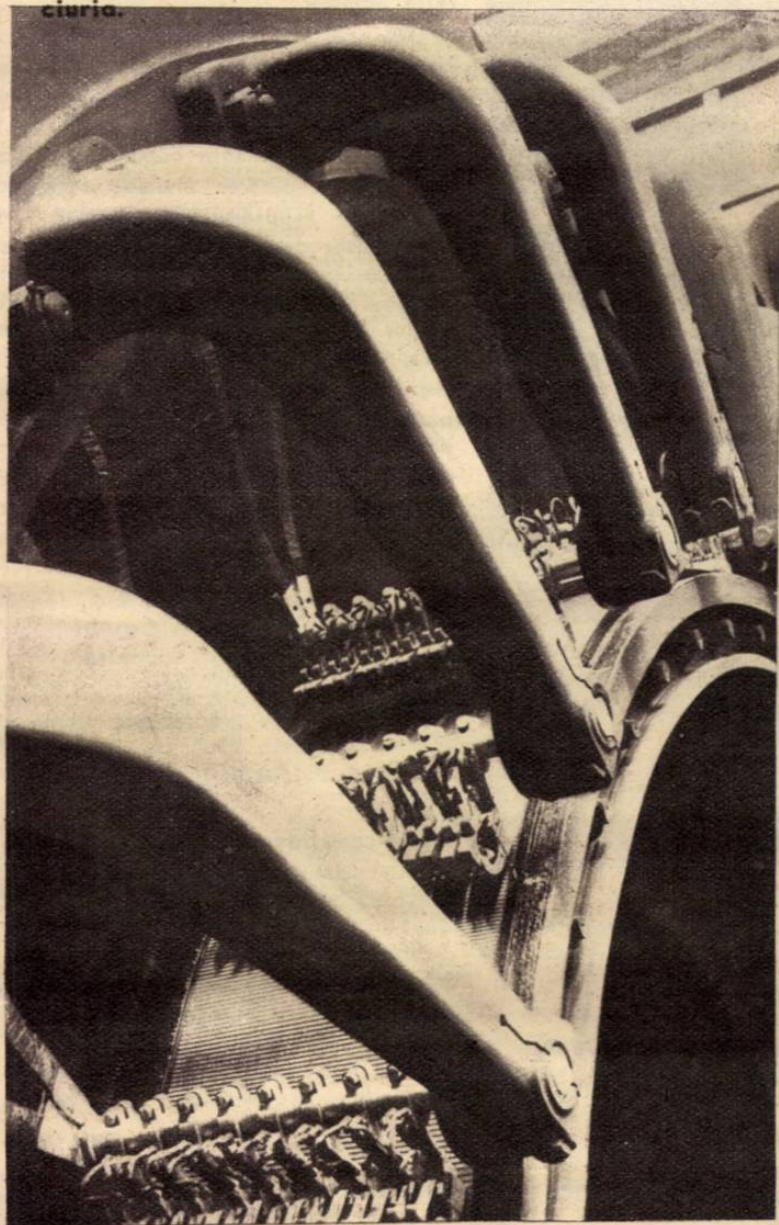
UN POD IN AFRICA

Iată cum arată un pod suspendat în Africa de Sud. El a fost instalat în partea de nord-vest a coloniei Capului. El leagă diversele insule de prin partea locului între ele.

DIN STRĂINĂTATE

FRUMUSEȚE TEHNICĂ

Fotografia noastră înfățișează colectorii electrici ai unei uriașe turbine, instalată recent în Mandaciuria.

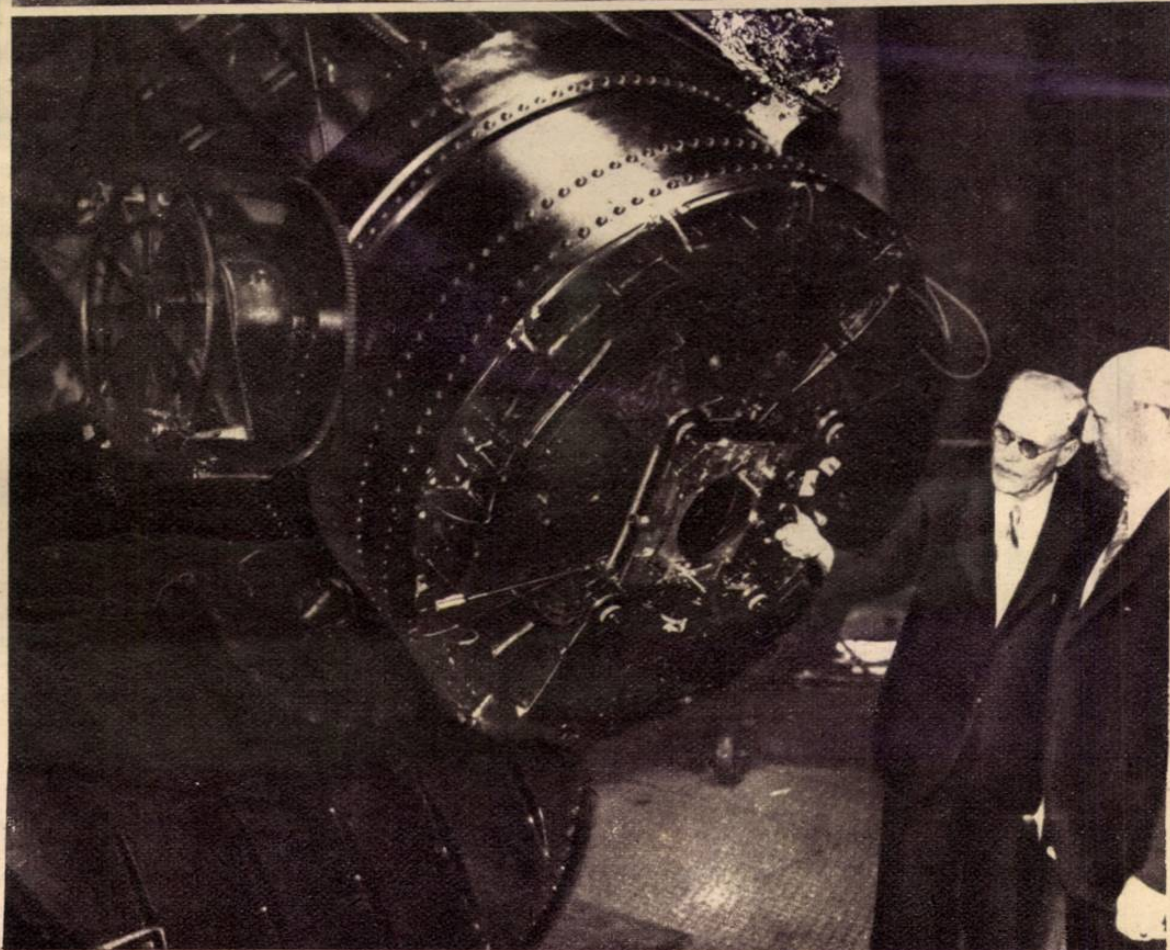
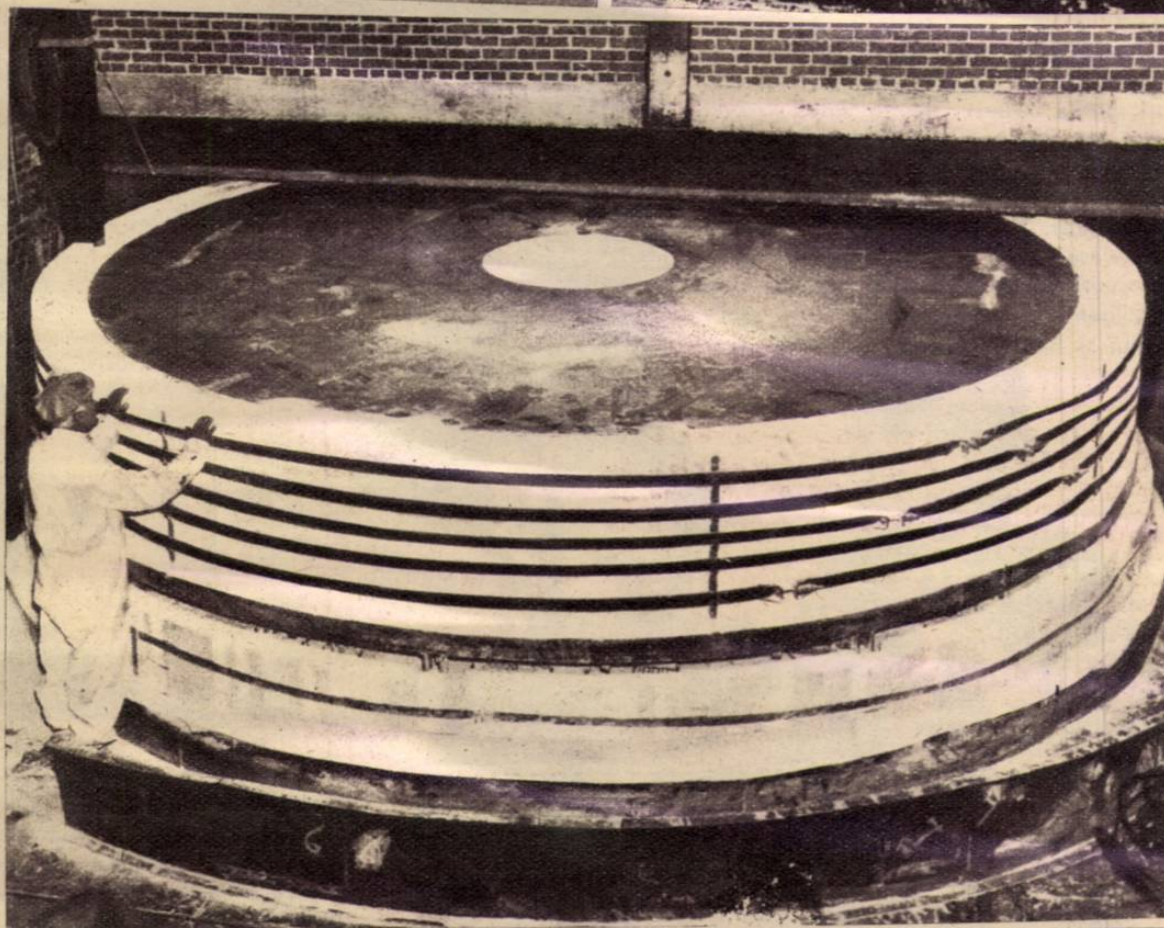


CEA MAI MARE LENTILĂ DIN LUME

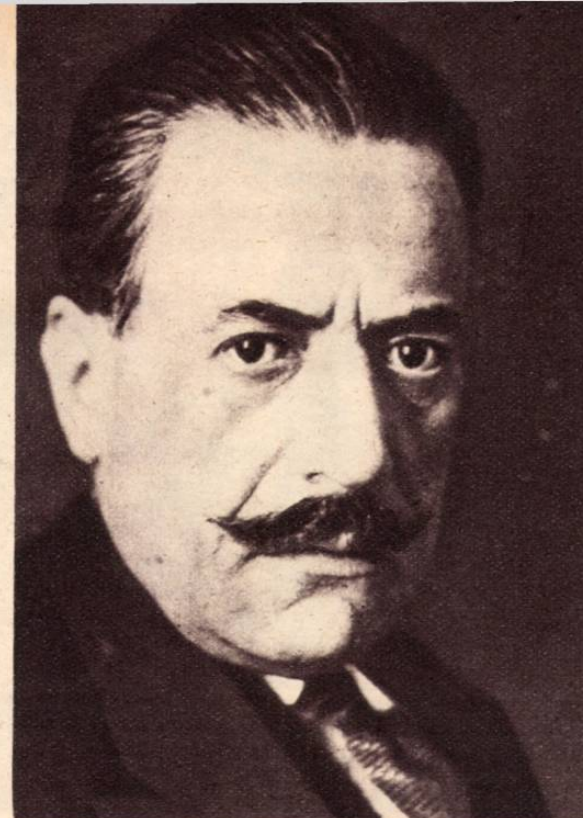
La Corning în apropiere de New-York, s'a construit cea mai mare lentilă din lume, destinată telescopului uriaș al observatorului din Mount Palomar, California. Are un diametru de aproape șase metri, o grosime de cinci metri și o greutate de 2000 tone. În fotografia noastră vedem pe inginerii Mac Couley și Hostetter, care au construit lentila.

UN TELESCOP URIAȘ IN OBSERVATORUL MARINEI AMERICANE.

La observatorul de marină american din Washington, s'a instalat un telescop uriaș. În fotografia noastră vedem pe constructorul telescopului, dr. Georg W. Ritchey, cu conducătorul observatorului, căpitanul Julius F. Hellweg, la cercetarea instrumentului, care cântărește nouă tone.



Ce voia CONDYLIS



MOAŢTEA năpraznică a generalului Condylis a căzut, pentru limpezirea situaţiei politice din Grecia, atât de „potrivit” (dacă se poate spune altfel) încât mulţi au crezut într-o moarte nefirească, într'un asasinat. Medicii, cari n'aveau curajul să pronunţe un diagnostic atât de grav, au hotărît să nu dea aviz de înmormântare decât după 24 de ore, în care timp s'ar putea afla adevărata pricină a decesului.

Condylis a murit de moarte bună — ca să zicem așa. Născut la 1879, avea numai 56 de ani, vârsta la care oamenii politici sunt în plină vigoare. Adversarul său politic, Venizelos, are peste 70 de ani și nici nu se gândește să renunțe la exercitarea uriașei lui forțe politice. Pricina morții lui Condylis

se afla ascunsă în propriu-i organism, care supus de timpuri unor prea mari încordări — și uneori prea îndelungate — n'a rezistat. Între Venizelos și Condylis a hotărît vitalitatea — și septuagenarul s'a dovedit mai tânăr ca adversarul în puterea vârstei și a succesului.

Nici Venizelos n'a avut o viață lină, dimpotrivă. De la revolta din Creta, insula supusă Turcilor, până la ultima revoltă din Creta, împotriva guvernului republican, care voia să-l readucă regele, Venizelos a cunoscut destule exiluri, detronări, revolte și pericolele a trei războaie, — amestecate totdeauna cu ceva război civil — fără să-și piardă seninătatea și înfățișarea-i rumenă, mlădioasă, riguroasă.

Mai toți bărbații politici ai Greciei au avut, în ultimii cincizeci de ani, o viață agitată, precum agitată a fost istoria patriei lor. Mulți nici n'au apucat sfârșitul lui Condylis, în patul de-acasă, ci au fost târâți din sala de Consiliu și duși pe vasul de război, unde-au fost împușcați — ca peste un deceniu să fie reabilitați cu flori și zădarnice decorații.

În nici o țară din Europa — în afară poate de Rusia — oamenii politici n'au o biografie atât de aventuroasă, de neprevăzută, de senzațională, ca în Grecia. Biografia lui Condylis pe care o vom povesti îndată pe scurt, e prototipul biografiei politice helene.

La 18 ani, în 1896, e adeptul și entuziastul admirator al lui Venizelos, răsvrătitul din

Creta, la a cărei revoluție ia parte, cu tot entuziasmul tineretului. Era primul semn de re-deșteptare a naționalității elene! În anul următor, în războiul greco-turc, luptă în rândurile palicarilor, ca simplu soldat. La 23 de ani ia parte și luptă în războiul din Balcani al popoarelor oprite

de Turci și deși era numai căpitan, prin vitejia lui, câștigă rangul de colonel. În 1914 și în tot timpul marelui război, a apărut un fort — și l-a apărut astfel — caz destul de rar — că n'a putut fi cucerit nici de Bulgari, nici de Germani. Când generalul francez Franchet d'Esperey a dat, în 1918, atacul de străpungere a frontului din Balcani, Condylis a fost în primele rânduri, deși locul lui ar fi fost înapoia trupelor, la postul de comandă.

A fost multă vreme, după înfrângerea armatei grecești în Asia, de către Kemal Pașa, un infocat partizan al republicii, un bun amic al lui Venizelos. Până mai acum câțiva ani a luptat împotriva tuturor dictaturilor, cari falsificau viața democratică a țării, iar în 1928 a fost unul din colaboratorii cei mai de seamă ai lui Venizelos. Apoi deodată, în 1934, Condylis își schimbă atitudinea. Nu mai admite politica lui Venizelos.

Guvernul lui Tsaldaris, din care Condylis face parte, în calitate de vice președinte, nu crede de cuviință să caute cu prea mult zel pe dispăruții atentatori la viața marelui Cretan.

Circulau știri alarmante. Condylis era acuzat că urmărește o dictatură personală ciudată — ca să poată stârpi definitiv pe republicani și să readucă în patrie pe regele George, care trăia în exil la Londra. Măsurile și mișcările guvernului sunt atât de suspecte, că Venizelos înțelege. El vede că numai o revoltă mai poate salva republica. În înțelegere cu partizanii civili și militari: în Martie 1935, izbucnește răscoala — și e sângeroasă.

Fără energia lui Condylis, guvernul ar fi fost, cu siguranță, doborât și Venizelos ar fi instalat o dictatură personală sau s'ar fi pus la adăpostul unui dictator militar. Dar Condylis izbutește să înăbușe răscoala în câteva zile, în vreme ce o tânără și frumoasă logodnică pe care n'o putea vedea nimeni, îl adastă în camera încuiată, să vie în brațele ei victorios. Generalii răsvrățiți fug în Bulgaria, Venizelos se expatriază și urmează represaliile. Peste opt luni, regele George e urcat pe tron — și ca un înțelept suveran, aduce pacea între partidele politice, inclusiv venizeliștii. Singurul care nu se împacă e tocmai Condylis — și poate că marea supărare să fi contribuit în aceeași măsură ca și anghina pectorală, ca și tinerețea soției, la sfârșitul năpraznic.

Condylis avea o logică limpede, strânsă, riguroasă ca și Venizelos — era deci singurul adversar serios. Generalul ajunsese la încredințarea că patria lui nu putea nădăjdui un viitor mai bun, sau măcar siguranța hotarelor, atâta vreme cât se va bizui pe forțele ei proprii. Era un european. Voia să-și încadreze politica patriei într'un angrenaj mai vast, ceace se putea face numai cu regele George, atât de legat de politica Angliei. De-aci regalismul intransigent al lui Condylis, despărțirea de republicani.

Politica de împăciuire a regelui George, care cuprindea și pe Venizelos, nu intra în concepția generalului. Aci nu încăpea vre-o ambiție personală — cum s'ar părea — ci recunoașterea riguroasă a faptului că Venizelos, chiar supus unui monarh, nu va îngădui niciodată Greciei să ducă o politică europeană, ci numai una strict elenă. Din împăcarea Regelui cu Venizelos, Condylis știa că nu va câștiga decât Venizelos.

Dar generalul a închis ochii prea curând: nu va mai avea prilejul să vadă și de data aceasta că instinctul lui politic fusese fără greș.



După reprimarea
revoltei, Generalul
Condylis, cu mem-
brii guvernului.



Generalul Kondylis
urând bun sosir Re-
gelui George II la în-
toarcerea acestuia în
patrie

A.



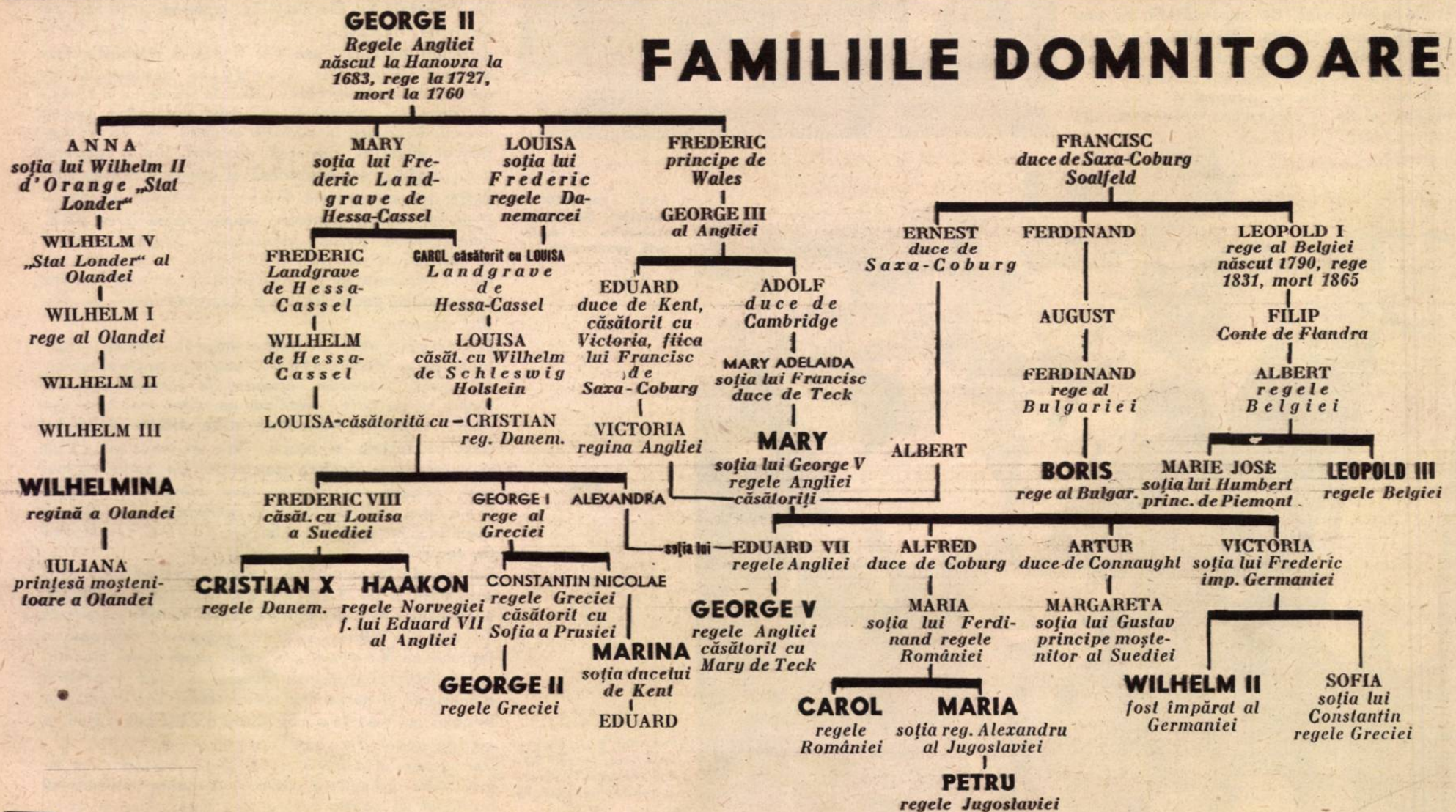
Fotografiile de mai sus înfățișează pe d-nii Titulescu și Litvinov sosind la Londra pentru a asista la funerariile Regelui George V al Angliei.



Mulțimea imensă și-a procurat periscope ca să poată vedea și din ultimele rânduri, pe deasupra capetelor.

Din zorii zilei, toate naționalitățile s-au adunat pe străzile Londrei pentru a aștepta trecerea cortegiului.

FAMILIILE DOMNITOARE



DIN ȚARĂ

SOSIREA DELEGAȚIEI ENGLEZE IN GARA DE NORD

De la stânga spre dreapta: Sir Reginald Hoare, ministrul Angliei la București, d. Welly șeful delegației engleze și d. Leon subsecretar de stat la industrie și comerț.



SLUJBA RELIGIOASĂ DELA BISERICA ANGLICANĂ

În biserica anglicană din Capitală s'a oficiat săptămâna trecută o slujbă religioasă pentru regele George al V-lea al Angliei. Fotografia noastră o înfățișează pe Regina Maria condoleând pe Sir Reginald Hoare ministrul Angliei la București.

MAREȘALUL PREZAN A ÎMPLINIT 75 DE ANI

Mareșalul Prezau a fost sărbătorit săptămâna trecută cu prilejul împlinirii a 75 de ani. Fotografia noastră îl înfățișează trecând în revistă compania de onoare.

INAUGURAREA ACADEMIEI DE ȘTIINȚĂ

Săptămâna trecută s'a inaugurat în Capitală Academia de Știință. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Dr. Anghelescu rostitu-și discursul.



Banchetul Ununii
fotografilor din Ro-
mânia

Farmecul începe să dis-
pară la femei odată cu
ivirea părului alb
ELIXIRUL DE PĂR

HEINZELMÄNNCHEN PHYSICHRON
Preparat eficient contra albirii
părului

Această apă de păr, întrebunțată
cu succes, nu este un preparat de
vopseli. Părul natural și sănătos se
obține prin procedură biologică.
Părul aspiră această apă de cap și
acest nutriment redă în scurt timp
părului alb culoarea lui sănătoasă
de mai înainte. Afară de aceasta,
fortifică rădăcina părului, el deven-
ind frumos și des. **ELIXIRUL DE
PĂR PHYSICHRON** produce creș-
terea părului și împiedică albirea
lui până la vârsta cea mai înaintată.
Singurul Preparat: Heinrich Mun-
chen, Viena. Prețul Lei 120 De-
pozitul General: Farmacia „Minerva”
Oradea, Piața Unirii Nr. 5

Se găsește în București:
Farmacia:

Bruss-Straja
Calea Victoriei Nr. 36

Fardul nu e inutil

O condiție - Fard **FORVIL**

Riduri ai! Fii mai abil

Vindecă cu Crème **FORVIL**

Iar un ten mat de copil

Las' să-ți dea Pudra **FORVIL**



După ploi, guturai...
CONTRA RĂCELILOR, TUSEI, BRONȘITEI
PASTILE-VALDA

Veritabile sunt cele vândute în
cutii originale, singurele eficiente
Preț pentru public cutia Lei 33
La farmacii și droguerii



*pune-mi, te rog, de ce
sunt recepțiile D-tale*

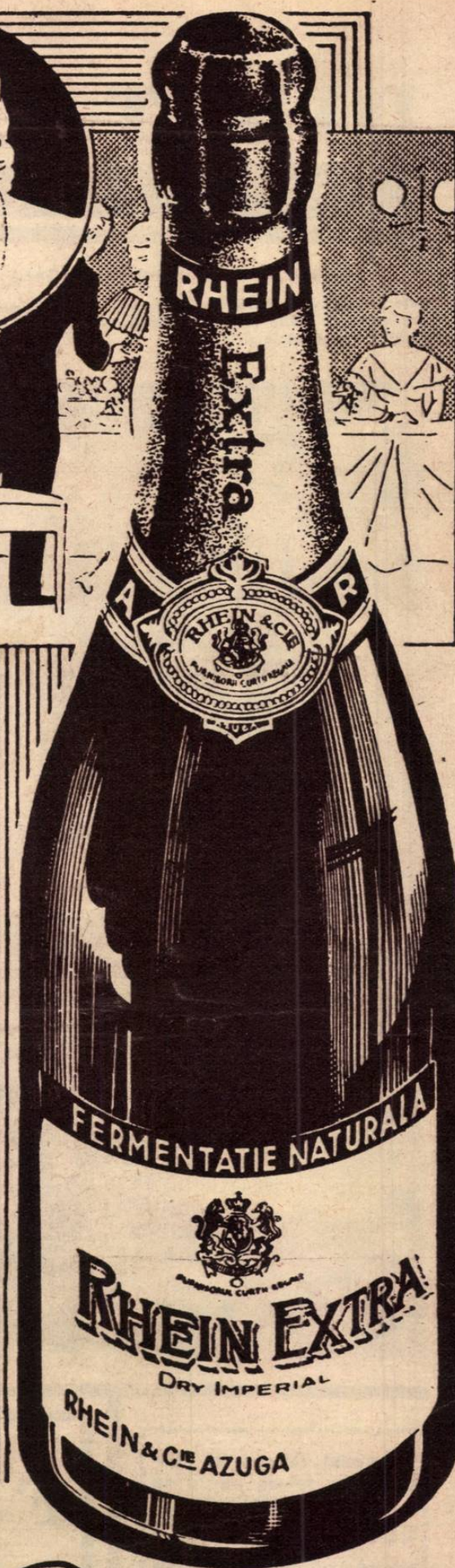
ATÂT DE REUȘITE ?

Oh! aceasta este foarte simplu. Fie că e un dineu, o partidă de bridge, sau o serată, eu servesc întotdeauna musafirilor mei câteva cupe de șampanie „RHEIN-EXTRA”.

O recepție reușită este mândria oricărei doamne care cultivă floarea gingașă a ospitalității. Câtă grijă, câtă atențiune, pentru a da musafirilor o primire caldă, ospitalieră, pentru a le oferi tot fastul, toată strălucirea unei seri ce trebuie să rămâie veșnic în amintirea lor.....

Da, șampania aduce veselie; asigură succesul oricărei recepții, cu condiția să fie șampania „RHEIN-EXTRA”, neîntrecută în ce privește calitatea și savoarea, și totuși efțină.

O femeie inteligentă își dă seama că o recepție reușită deschide calea succesului pentru bărbatul ei și contribuie la ridicarea prestigiului ei în societate. Șampania „RHEIN-EXTRA” o secondează admirabil în eforturile ei de a se ridica pe culmile la care aspiră.



Șampania
RHEIN
EXTRA



ANUL X No. 473
12 FEBRUARIE 1936

UNIVERSITATEA IASI

1 JUL. 1936

10 LEI

EDUARD VIII NOUL REGE AL ANGLIEI IN UNIFORMĂ DE AMIRAL AL MARINEI ENGLEZE



RĂMAS BUN DELA KONDYLLIS

Iată o emoționantă fotografie înfățișând pe prietenii devotați ai generalului Kondylis luându-și rămas bun dela fostul lor șef, care doarme somnul de veci pe catafalc. Alături cortegiul funebru pe străzile Atenei.



CURSURI DE STENOGRAFIE

La centrala asigurărilor sociale s'au inaugurat săptămâna trecută cursurile de stenografie.



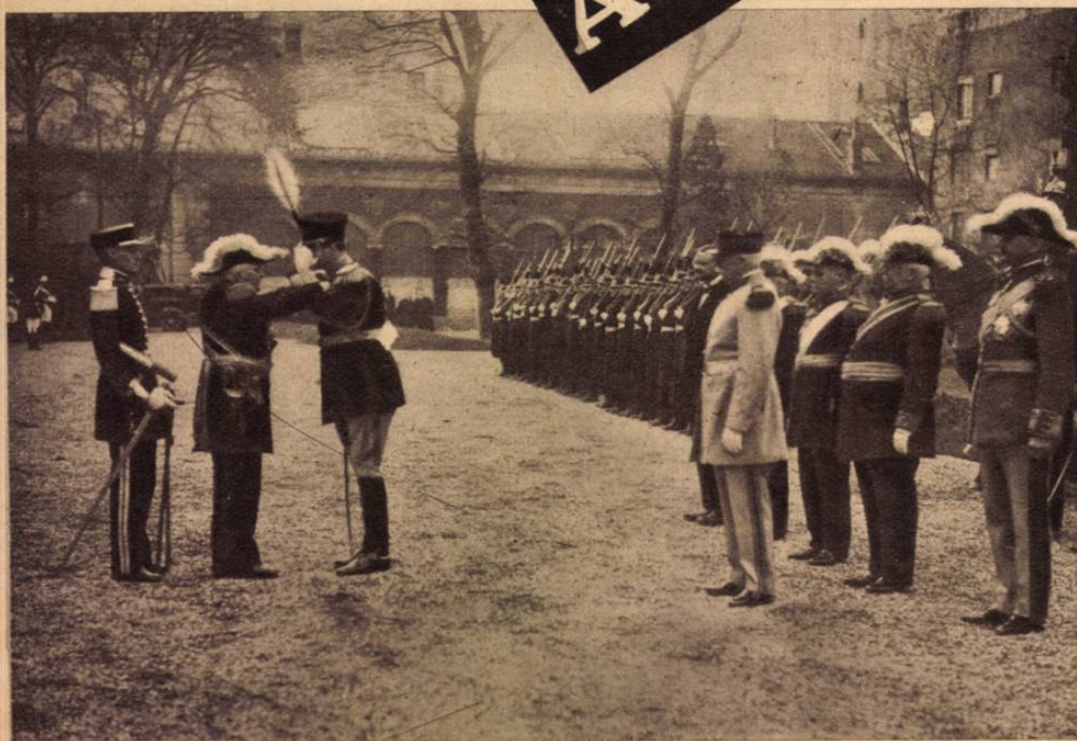
CONGRESUL U. G. I. R.-ULUI

La Academia Comercială s'a ținut săptămâna trecută congresul U. G. I. R.-ului. Fotografiile noastre înfățișează pe d. Ing. Mircea rostindu-și cuvântarea (în stânga d-nii Trancu Iași și Teodorescu)



REGELE CAROL DE-CORAT CU „MEDALIA MILITARĂ”

Regele Carol II a primit cu prilejul vizitei sale la Paris o mare distincție care nu s'a acordat până azi nici unui străin. Fotografia noastră îl înfățișează pe mareșalul d'Esperay prinzându-i pe piept „medalia militară.”



MOARTEA PRINCIPESII DE WIED

Săptămâna trecută a încetat din viață la castelul Fântănele Bacău, principesa de Wied, fosta regină a Albaniei. În fotografia noastră vedem transportarea sicriului cu rămășițele pământești ale principesei.

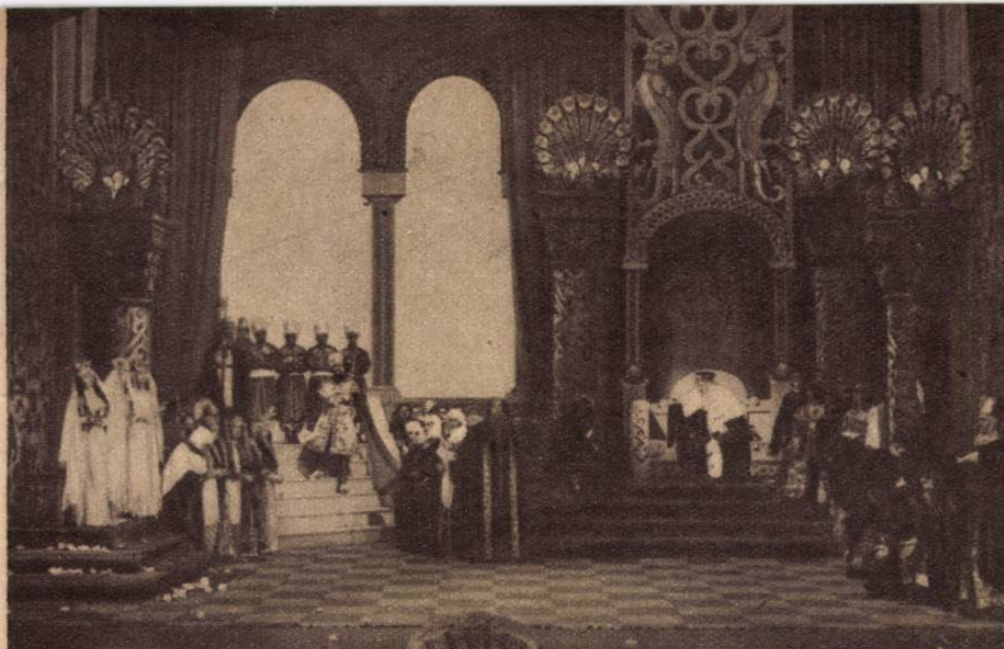


Redați dinților Dv. albeață și strălucire

Știința a stabilit că microbii bucali sunt cauza petelor și cariei dentare. Dacă antiseptizați gura cu Kolynos, primejdia microbilor e înlăturată. Pe măsură ce îi periați cu crema Kolynos, dinții capătă strălucirea și albeața naturală, dând zămbetului un deosebit farmec. Intrebuințați un cm. de Kolynos pe o periută uscată — veți rămâne surprinși și încântați de rezultat. Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

KOLYNOS
CREMA DENTARĂ





**BALETUL „TAINA“ DE
REGINA MARIA, LA
OPERA ROMÂNĂ**

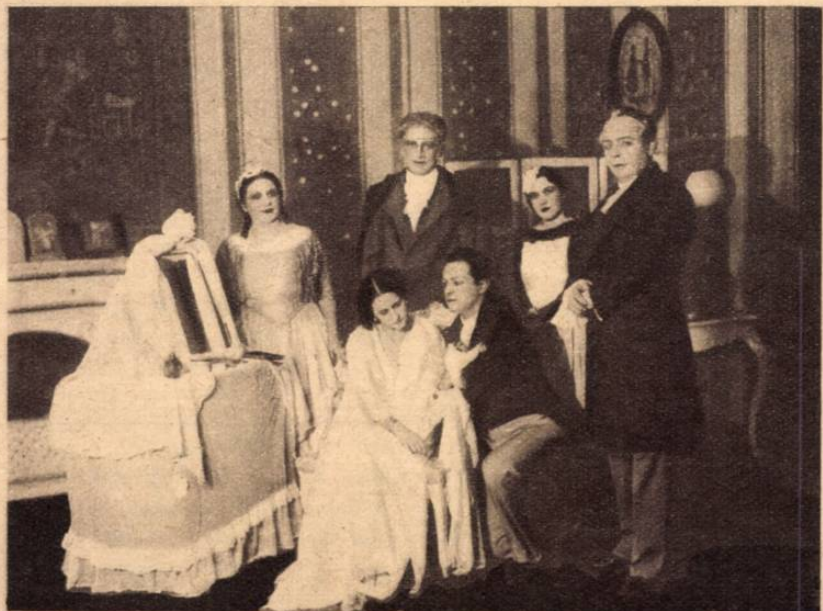


Sâmbătă seara a fost prezentat la Opera Română baletul „Taina” montat de d-na Vera Karali după un scenariu de Regina Maria. Fotografiile noastre înfățișează trei scene ale baletului (actul I, actul II și finalul) interpretat de d-ra Elena Penescu-Liciu și d. Puican și pe Regina Maria împreună cu Regina Elisabeta asistând la repetiții.
(Foto Rodrigo).



PRIMADONA PIA IGY LA CLUJ

Cunoscuta primadonă Pia Igy a dat o serie de reprezentații la Opera din Cluj obținând succese strălucite. Fotografia noastră o înfățișează pe d-ra Pia Igy în mijlocul ansamblului operei din Cluj.



**SAPUNUL
PISICA**

e săpunul veritabil
de Marsilia.
Autenticitatea lui
constituie garanția
unei emoliențe in-
egalabile și a unor
neintrecute calități



C-FERRIER MARSEILLE

REPREZENTANȚA G-RALĂ: STUDERUS & Co. BUCUREȘTI, STR. Sft. GHEORGHE No. 29

CE PATRIMONIU A MOȘTENIT EDUARD AL VIII?

EDUARD al VIII-lea, rege al Marii Britanii, al Irlandei și al Dominiilor de peste mări, apărător al Credinței și împărat al Indiei, s'a născut la 23 iunie 1894, la White Lodge, Richmond Park, casa în care mama sa a trăit, pe vremea când se numea prințesa Maria de Teck, înainte de a se căsători cu Ducele de York. El a fost botezat la White Lodge, purtând vâlul pe care regina Victoria îl avusese la nuntă, cu o jumătate de secol înainte.

A fost un copil liniștit, serios și gânditor, de par'că știa ce răspunderi avea să apese, mai târziu, pe umerii săi. Viața de școlar și-a început-o la vârsta de șase ani. M-me Bricka, — fosta guvernantă și profesoară de franceză a mamei sale, Ducesa de York, a fost aceea care-a călăuzit primii pași ai educației lui. De la ea a prins gustul pentru limbile străine, pe care le-a învățat cu o mare ușurință și care sunt astăzi de mare folos noului rege, în numeroasele călătorii pe care trebuie să le facă încă, lungul și în latul vastului său imperiu.

El vorbește acum corect: spaniola, franceza și germana.

În 1902, tânărul prinț — pe atunci un băiețel de opt ani — a fost pus sub supravegherea unui tutore, d. M. P. Hansell. Când se mai mări, regele George decise ca fiul său să primească acea educație navală, care fusese pasiunea vieții lui. În 1907, prințul Edward, avea 13 ani, și fu trimis la Osborne, iar doi ani mai târziu devenia cadet, în colegiul naval regal, dela Dartmouth. El se mai afla încă în această școală, când regele Edward al VII-lea muri, tatăl său fu încoronat, iar el deveni moștenitor al tronului. Câteva luni mai târziu, în pitorescul decor al castelului Carnarvon, el fu investit prinț de Wales, iar Lloyd George, conetabilul Castelului, îl pregăti pentru această ceremonie, dându-i posibilitatea să se adreseze populației principatului său, în dialectul local. Ca Prinț de Wales el își completă educația navală, făcând trei luni ca elev de marină pe vasul H. M. S. Hindustan, și petrecu apoi cinci luni în Franța, unde-și perfecționa cunoștințele în limba respectivă. În 1912, fu trimis la Oxford, ca bacalaureat, trăind în internatul Colegiului Magdalen și luând, pe cât se putea, parte la viața obicinuită a studențimii.



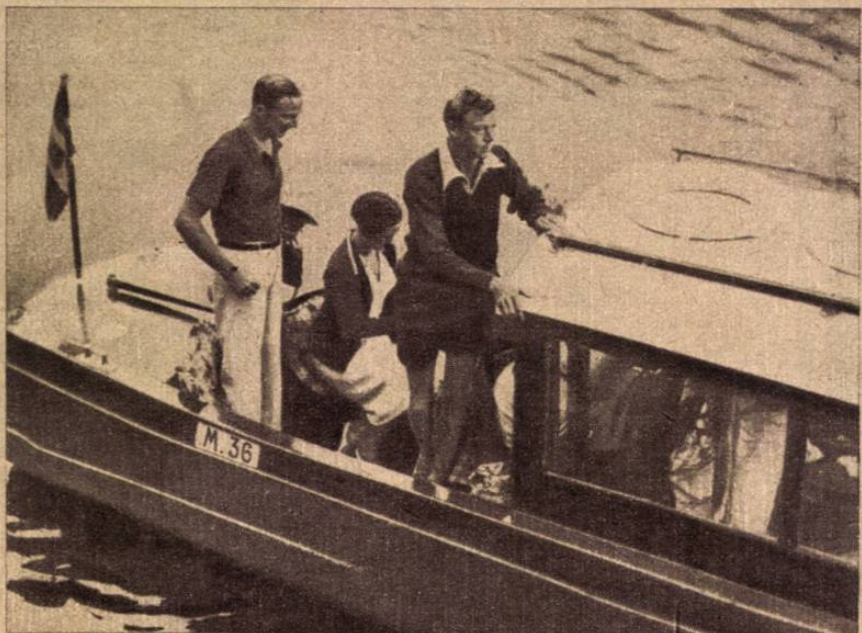
Eduard VIII noul rege al Angliei, pe vremea când era copil.



În 1911, ca principe de Wales la ceremonia confirmării.



Actualul rege al Angliei fotografat în Tangani- ca cu prilejul vizitei făcute în jurul lumii ca principe de Wales.



Pe lacul Como cu prilejul unei călătorii de odihnă, acum doi ani.

CÂT și ce moștenește Eduard VIII dela părintele său? Un imens patrimoniu, public și particular: venituri, terenuri, palate, străzi, păduri, redevențe miniere, bancuri de stridii, o veselă de aur masiv, juvaeruri, tablouri de pictorii renumiți ai tuturor epocilor, cărți, ba chiar și o colecție superbă de mărci poștale. Mai întâi de toate, prin drept moștenit, Regele Angliei e cel mai mare proprietar de case și terenuri din Regatul Unit. E stăpânul unor numeroase și vaste proprietăți comunale din Londra și proprietar de veci al terenurilor din sectorul cu cea mai ridicată valoare locativă din capitală: aristocratica stradă numită **Carlton House Terrace** și **Regent street**; apoi teatrul **His Majesty's**, în **Haymarket**, întregul **Pall Mall**, o parte din **Piccadilly Circus**, **Hotelul Carlton**, palatul prefecturii poliției din **Wine Street**, lângă **Piccadilly** și cartiere întregi în partea de miază-noapte a orașului. Se zice că totalul chiriilor, ce se încasează numai din **Regent Street** — de când a fost refăcută, între anii 1924 și 1926, s'a urcat dela 44.000 sterline la 315.000.

Terenurile, cari fac parte din proprietatea Coroanei, au o suprafață de 319.000 jughăre. Ele aduc imense câșturi miniere, în provincia **Galles**, taxe asupra pescuirii, somonului în **Scoția**, 100 mile pătrate de teren arabil, păduri, moșii, chirii felurite, în insulele mici și altele...

Toate aceste proprietăți — cari tehnicește alcătuiesc patrimoniul Coroanei — produc un venit care, la suirea pe tron a lui Eduard VIII, a fost calculat la 1.200.000 lire sterline pe an. Dar Suveranul nu încasează întreg acest venit. Dela 1760 încoace, fiecare monarh al Angliei cedează statului venitul acestor bunuri, în schimbul unei sume fixe, anuală, care e Lista Civilă a Regelui. Actul cesiunii se face de obicei în primele șase luni, dela proclamarea noului Rege, și Lista Civilă e de 470.000 sterline pe an.

La toate acestea adăugându-se dotațiile ce se acordă celorlalți membri ai familiei regale, statului tot îi mai rămâne să beneficieze de aproape 600.000 sterline pe an, din venitul bunurilor Coroanei.

Lista Civilă nu se varsă în bani și nici în cec, ci se uzează un sistem unic de „chitanțe negociabile”, pe cari Ministerul Finanțelor le încredințează trezorerului particular al Regelui. Cele 470.000 sterline ale Listei Civile se distribuie în chipul următor; cheltuielile Casei Regale absorb 193.000 sterline; lefurile și pensiile personalului 125.000; reparațiuni 20.000; vin apoi ajutoare, cheltuieli extraordinare și neprevăzute și, în sfârșit, 50.000 sterline cari, de pe vremea crizei economice (când Budgetul statului căzuse în deficit), Regele însuși ceruse să i se reducă în fiecare an din Lista Civilă. Așa fiind, numai 11.000 sterline merg în caseta particulară a Regelui. Totuși, lordul-trezorier afirmă că din suma imensă a Listei Civile e mult dacă rămân efectiv Suveranului 2000 sterline anual ca să le cheltuiască după placul său.

Însă Regele are un însemnat patrimoniu privat. În primul rând, e palatul Buckingham care, dacă ar fi scos în vânzare, s'ar realiza astăzi, pentru valoarea terenului pe care e clădit și a parcului, 3 milioane sterline; defunctul Rege George V spusese într-o vreme trezorerului, Lordul Escher, că visul lui ar fi fost să vândă palatul (care, în realitate, nu mai corespunde nevoilor actuale ale Curții) și, cu banii obținuți, să reconstruiască vechea reședință domnească, din Kensington.

Dar, chiar așa cum e, Palatul Buckingham, deosebit de valoarea lui potențială, adăpostește comori cari, în parte, reprezintă fiecare un patrimoniu strălucit. Colecția de tablouri (la care se adaugă aceea din castelul Windsor) cuprinde pânzele cele mai faimoase ale măestrilor: Titian, Rembrandt, Watteau, Velasquez, Laŭrence, Gainsborough, desene de Leonardo da Vinci (la Windsor) și e prețuită la nu mai puțin de un milion sterline.

Vine apoi vesela de aur. Acestei prodigioase colecții de servicii de masă, din aur masiv și cizelat de giuvaergii renumiți, i se atribuie o valoare de două milioane sterline. Vesela de aur a Regelui Angliei cântărește cinci tone și unele din piese sunt atât de grele, încât e nevoie de patru oameni ca să le ducă, dintr'un loc într'altul.

Serviciile de aur sunt folosite numai cu prilejul marilor prânzuri de gală, când farfuriile, spre a fi încălzite, se țin câteva secunde în apă clocotindă.

Vila din Sandringham, unde și-a dat sfârșitul George V, are o valoare mai mult de sentiment decât reală; dar de când Eduard VII a cumpărat-o, în 1861, ca reședință de vară și până la defunctul suveran, s'a cheltuit pentru încăperi noi, întreținere și mobilier 1.000.000 de sterline. Mai este apoi castelul din Balmoral, în Scoția, de asemenea patrimoniu privat, precum și biblio-

teca Regelui, aflată în castelul Windsor, care cuprinde peste 100.000 volume; bijuteriile particulare ale Reginei și Regelui. George V moștenise dela mama sa, Regina Alexandra, bijuterii de o valoare fantastică — și enormul număr de casete și obiecte de aur, oferite de orașele Regatului și de Colonii; iar ultima, care nu trebuie trecută cu vederea, colecțiunea de mărci poștale a lui George V, conține 600.000 exemplare și e prețuită de filатели la 400.000 sterline. Această colecție se păstrează în palatul Buckingham, unde un expert se ocupă cu ținerea ei la zi; nu e însă clasată în albume ci montată pe cartoane închise în rame fine și ușoare, orânduite în niște dulapuri speciale, la fel ca și colecția de mărci din British Museum.

Pasiunea lui George V pentru filatelie nu era împărtășită de nici unul din fiii lui, dar nimic nu-l bucura mai mult pe defunctul suveran, decât să petreacă o oră studiind și examinând acele minuscule vignete, adunate de prin toate colțurile globului.

În fine, Eduard VIII mai moștenește de la tatăl său ceva, a cărui valoare e incalculabilă: scrisorile particulare ale Regelui. Acest epistolar domnesc va fi obiectul unor îngrijiri scrupuloase și în același timp secrete. George V, după moartea lui Eduard VII, primise scrisorile părintelui său într-o casetă de oțel, în formă de scrin. În cursul domniei lui Eduard VII scrisorile particulare ale acestuia erau examinate în fiecare an și acelea pe cari Regele hotărâ să fie distruse, erau puse într-o mașină specială, care acoperia cu negru foaia întreagă, făcând-o cu neputință de descifrat, chiar la microscop; apoi erau tăiate în bucățele, în prezența secretarului particular și, în cele din urmă, fragmentelor închise în saci, li se da foc sub ochii secretarului.

Nu toți știu că familia regală a Angliei se folosește de un cifrar pentru comunicările particulare mai importante între membrii familiei și chiar cu alți suverani; obiceiul acesta dăinuiește mai de mult, întrucât numeroase scrisori pe cari Eduard VIII le moștenește dela părintele său, sunt scrise în stil convențional.

Dar dacă acesta e patrimoniul firesc — privat și al Coroanei — ce vine ca moștenire Regelui Angliei, Eduard VIII prin faptul că e necăsătorit, se mai îmbogățește și cu un alt patrimoniu: acela al Principatului de Galles. Titlul de principe de Galles revine exclusiv fiului întâi născut al Suveranului și Eduard VIII fiind celibatar, titlul rămâne Coroanei până în ziua când Regele, căsătorindu-se, va avea un moștenitor de parte bărbătească. La titlu se adaugă și venitul Principatului, care-i reprezintă din bunuri aparținând Ducatului de Cornovaglia — păduri și terenuri în Cornovaglia, în Somerset, în Dorset și, lucru straniu, terenurile și casele unuia din cartierele cele mai populare din Londra, unde actualul Rege construisese locuințe-model pentru muncitori: e vorba de un venit brut de 264.000 sterline și net de 70.000.

Dar s'a și aruncat că Eduard VIII, deși păstrează pentru Coroană titlul care nu poate fi înstreinat, de Principe de Galles, a hotărât, în mărinimia lui, să renunțe în favoarea fratelui, Ducele de York, care devine acum moștenitor presuntiv al tronului, la toate veniturile ducatului de Cornovaglia.

G. R.



QUINTETUL VOCAL POLONEZ „DANA” LA BUCUREȘTI

Celebrul quintet vocal polonez „Dana”, după o serie de concerte triumfale în marile capitale europene este așteptat să sosească la București.



AMIRAL FASCIST ȘI MAREȘAL SOVIETIC COT LA COT

Iată în fotografia noastră două figuri interesante urmând cot la cot cortegiul funebru al regelui George al V-lea pe străzile Londrei. Amiralul fascist Giuseppe Cantu (stânga) și mareșalul sovietic Tokatchewsky (în primul plan). Este pentru prima oară când un mareșal al armatei roșii părăsește Rusia.



Cu toate ocupațiile în gospodăria
Dv. puteți avea totuși pielea
îngrijită prin **NIVEA**

Deși umblați mereu cu apă caldă și rece, pielea Dv. poate rămâne totuși fină și fragedă. Deci îngrijiți tenul și mâinile cu crema Nivea. Numai „Eucerită” pe care o conține crema Nivea, face să aibă aceasta calitate



FLORICA DEMION

care obține un frumos succes de comedie în „Dunărea Albastră”, la Teatrul Alhambra.

UNDE-I CHIRURGUL CARE VA INDRĂZNI SĂ-L OPEREZE PE

Hitler

SBUCIUMUL TRAGIC AL MEDICULUI EVREU AL PRINȚULUI DE WALES CARE PRIMISE SĂ OPEREZE PE „FUEHRER”

DE bună seamă că publicul a luat cunoștiință din ziare că un chirurg francez, profesorul Portmann, laryngolog celebru, trebuia să opereze pe Hitler de o tumoră la gât; imediat distinsul profesor a arătat că în mod „oficial” nu i s'a cerut nimic, iar guvernul german a anunțat că Hitler nici nu e bolnav.

Ultima desmințire nu ne poate mira: oamenii politici când dețin puterea prin prestigiul lor personal, sunt datori să mențină neatinsă toată reputația de supraoameni și nu le place să se creadă că organismul lor ar putea avea vreo slăbiciune căci adesea această slăbiciune poate fi semnul prevestitor al unor lipsuri mai de seamă, care nu trebuie să fie nici măcar bănuite de către poporul lor.



RADIO, DOVADA CATEGORICĂ

Dar ați ascultat vreodată, chiar fără să cunoașteți limba germană, vocea lui Hitler la un post de difuziune. Dela începutul discursului e răgușită, sonoritățile sunt aspre, brusce, vorba n'are acele inflexiuni pe care le poate emite numai un laringe sănătos. Pronunțând ultimul său discurs, acum câteva luni, tușea mereu și a fost nevoit să se întrerupă de mai multe ori. Deaceia toată Germania și lumea întreagă știe că Hitler e bolnav de gât.

Acest lucru n'ar trebui să aibe de altfel prea mare însemnătate, numai că marea popularitate a lui Hitler care n'a avut în Germania asemănare decât poate în cazul lui Luther se datorează gâtului său. Acesta l-a făcut din simplu membru al unui cerc neînsemnat naționalist din Muenchen, conducătorul necontestat și înconjurat de o strălucire aproape uimitoare al unei Germanii entuziaste, care moare de foame, dar se hrănește cu nădejdea în Fuehrer-ul său.



Profesorii Sanbruck și Neuman, al căror nume s'a pomenit cu prilejul bolii lui Hitler. Profesorul Neuman, cea mai mare somitate europeană în specialitatea nas, gât și urechi, a fost refuzat de Hitler pe motiv că este nearian.



În această pagină: cancelarul Hitler fotografiat cu prilejul a trei discursuri rostite pentru glorificarea național-socialismului.

Căci iată mai bine de zece ani decând Hitler, pe orice vreme, prin cețurile Germaniei, în sălile supraîncălzite, pline de fum, în atmosferele cele mai felurite, între două călătorii în avion sau în automobil, Hitler vorbește, strigă, convinge, târăște după dânsul mulțimea prin urletele sale.

Ce mirare că după toate acestea a fost nevoit să-și extragă un polip de pe o coardă vocală? Unii au văzut producându-se, după aceasta nu un polip, dar un grup, un șirag de polipi.

Dar iată că acum în urmă, când s'a sărbătorit aniversarea alipirei ținutului Saar la Germania, Fuehrer-ul trebuia să pronunțe un discurs important. Dar ia-l pe Fuehrer de unde nu-i: stăpânul Germaniei era bolnav, îl durea gâtul.

POVEȘTEA CURIOASĂ A UNUI FLIRT, A UNEI BOALE ȘI A UNUI MEDIC, RIVAL NOROCOS CU PACIENTUL SĂU

În statul major al lui Hitler se afla la început un oarecare Hamsthangl, șeful serviciilor de presă. Acest Hamsthangl avea o soră care a deșteptat în Fuehrer sentimente ce n'au nimic de a face cu hitlerismul. De unde flirtul. Și succesul a urmat curând. Succesul politic, să ne înțelegem bine. Hitler avântat în înalte sfere sociale ale Germaniei, leagă relații cu oameni foarte distinși, cum ar fi de pildă Cosima Wagner,



văduva lui Wagner, iar tână soră a șefului serviciilor de presă s'a măritat — poate de supărare, ce putem ști, căci inima își are legi pe care rațiunea nu le cunoaște — cu un tânăr chirurg, doctorul Saubruck.

Apoi a trecut câțiva vreme, gloria s'a născut și s'a desvoltat și totodată și polipul. A fost chemat atunci un laringolog: adică doctorul Saubruck, al cărui succes sporise și el. Refuz din partea acestuia: căci tână soție a doctorului și cu Hitler sunt în relațiuni cam reci. Asta se înțelege. Iar doctorul se temea în caz de complicație con-

secutivă a operației, să nu se arunce vina acestui insucces pe influența tinerei doamne Saubruck. Și Saubruck a părăsit Muenchen-ul ducându-se la Berlin, unde s'a socotit ca fiind mai în siguranță.

O NOUĂ INCERCARE NENOROCITĂ

În anul trecut, cam pe vremea asta, după ce Saar-ul s'a alipit la Germania, Hitler a pronunțat mai multe discursuri mari, și s'a îmbolnăvit. Hasthangel a venit la cumnatul său Saubruck:

— Nu vin — i-a spus dânsul — în numele șefului meu, ci în numele unui bolnav și mă adresez conștiinței tale de practician.

Și astfel Saubruck n'a putut să refuze.

Câteva săptămâni mai târziu s'a putut constata că operația nu reușise: vocea era tot aspră, era nevoie să se facă o nouă intervenție chirurgicală. De data asta Saubruck s'a recuzat în mod definitiv, nu era în stare să lucreze mai bine decât prima dată.

E INVITAT MEDICUL CARE ÎNGRIJISE PE PRINȚUL DE WALES

S'au adresat atunci celebrului profesor Neumann din Viena, unul dintre cei mai mari specialiști în genul acesta de operații.

Vă amintiți că regele Eduard al VIII-lea, pe vremea aceea prinț de Wales, a fost anul trecut în călătorie în Europa Centrală, timp de două săptămâni; scopul adevărat al acestei călătorii era o boală de care suferea prințul: și-a făcut o operație la gât și a plecat vindecat și mulțumit.

Von Papen, el însuși, a poftit pe profesorul Neumann.

— Iertați-mă — spuse acesta — eu sunt evreu! Cum credeți că aș putea lua greaua responsabilitate de a îngriji pe acest om, dușmanul în-născut al rasei mele? Dacă din întâmplare operația nu izbutește, ce mustrări n'aș avea?

Atunci Von Papen a prins a vorbi despre umanitate, despre conștiință profesională, despre datoria medicului și altele...

UN CONFLICT ÎN SUFLETUL UNUI MEDIC EVREU

Profesorul Neumann a cerut 48 de ore de gândire; după două zile a primit.

— M'am străduit să-mi uit și rasa, să uit și neajunsurile pe care le îndură Evreii în Germania; nu țin seama decât de bolnav și de medic, dar cer să fiu înconjurat de cei mai mari specialiști germani cari să controleze operația și în afară de asta cer ca operația să fie filmată în așa fel, încât dacă mi se întâmplă să nu izbutesc, să pot avea mărturiile specialiștilor germani și ca filmul să slujească drept dovadă.

— De acord, răspunse celălalt. Dar știți că Hitler nu poate fi operat de un medic evreu, aceasta ar fi cu totul împotriva principiului hitlerist.

— Nu mai înțeleg nimic, mărturisî doctorul.

— E foarte simplu totuși. Dumneata vei face operația, dar sub ordinele unui laringolog arian pur, profesorul Arnold von Eicken. Primești?

Răspunsul nu întârzie și foarte simplu:

— Nu.

Și profesorul dădu următoarea lămurire:

— Dat fiind că eu, un Evreu, unul din acea rasă care e persecutată în Germania, nu șovăesc să-mi asum o responsabilitate înspăimântătoare pentru mine, înțeleg să lucrez în toată conștiința și vreau ca toată lumea să știe că eu, și numai eu, sunt chirurgul.

Von Papen mulțumi oricum profesorului și de atunci doctorul Neumann nu mai auzi nimic despre chestia asta.

Profesorul Von Eicken a operat pe Hitler, dar această operație probabil că n'a dat un rezultat prea bun, căci se știe acum că s'ar fi făcut apel la un francez, profesorul Portmann din Bordeaux.

Se desminte, se desminte, dar știm ce valoare au desmințirile oficiale.

Nu cumva Hitler e foarte bolnav?

Emil Lessit.

(Copyright by Realitatea Ilustrată și Elysées Presse).

BOLNAVII DE STOMAC ÎȘI AU O SOARTĂ PE CARE O MERITĂ...

Așa ne scrie un bolnav care suferise ani de zile de ulcer stomacal și care, desnădăjduit că nu se face bine, a recurs la tratamentul cu „Gastro D.”.

Într'adevăr, azi când știința a descoperit miraculosul preparat „Gastro D.”, e o neiertată greșală ca bolnavul să se mulțumească numai cu un regim alimentar lactat. Acest regim e necesar, dar el trebuie susținut de un tratament medical. Și „Gastro D.” s'a dovedit a fi chiar în cele mai rebele cazuri singurul mijloc de vindecare.

În toate afecțiunile aparatului digestiv, fie că e vorba de stomac, ficat sau intestine.

„Gastro D.” se impune ca un medicament de o necesitate absolută. Orice neglijență din partea suferinzilor, orice amânare, înseamnă o complicație, o agravare a bolii.

Preparatul „Gastro D.” acționând direct asupra cauzelor care provoacă turburările aparatului digestiv, face să dispară durerile, grăbind vindecarea.

„Gastro D.” se găsește de vânzare la Repr. G.-rală: Farmacia „Thoiss” București, Calea Victoriei 124 și la farmacii. În provincie expediem contra ramburs de lei 130.



EPISCOPUL NICULAIE IVAN PE CATAFALC

Săptămâna trecută a încetat din viață episcopul Nicolai Ivan al Clujului. Fotografia noastră îl înfățișează pe episcop pe catafalc.

CITIȚI „MAGAZINUL” publicația lumii selecte

160 pagini Lei 25

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult decât o dată dacă-l scăpați de tortura cotidiană, dedupă ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă usturimea rasului, netezeste pielea și îl ferește de infecții. Flacoane à lei 51, 72 și 129.

O pudră care ținere

este pudră «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à lei 35, 75 și 130.

Machilaajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» îmbuindu-vă fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.-

REPRESENTANȚA GENERALĂ «EXCELSIOR» CALEA MOȘILOR 78, BUCUREȘTI



**Tuturor
le folosește
și Dvs.
nu știți nimic
încă?**

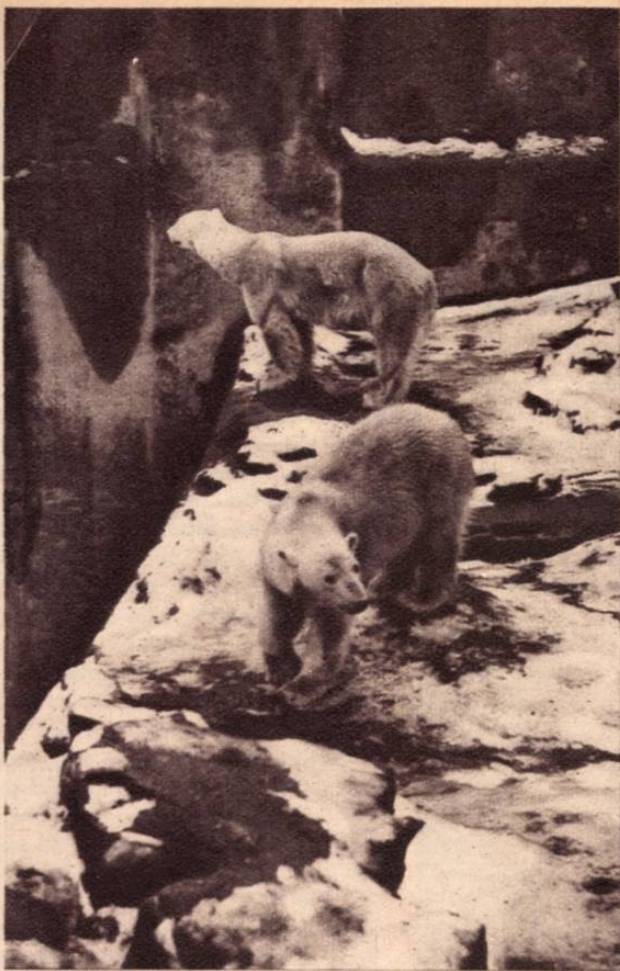
**Lotion
Faciale
Scherk**
(Loțiunea de față Scherk)

Atunci este într'adevăr timp să cunoașteți Loțiunea de față Scherk! Si tenul Dvs. se va îndrepta repede devenind curat și proaspăt. Faceți neapărat o încercare — însă imediat • Flacoane à lei 62", 103", 164", 300", 475".

SCHERK

WINDOWVIEW

— Pag. 8



IN ELEMENTUL LOR

Iată doi urși polari ai grădinii zoologice din Londra, care se simt în elementul lor de când cu ultima zăpadă căzută în capitala Angliei.



MAIMUȚICA SE HRĂNEȘTE CU BIBERONUL

Iată o dragălașă maimuțică hrănindu-se cu biberonul, deoarece mama ei nu poate s'o hrănească. Maimuțica este atât de mică încât o cuprinzi toată în palmă.



PUI DE LEI

Grădina zoologică din Leipzig este renumită pentru crescătoria de pui pe care o posedă. Nu numai țările europene comandă lei de acolo, ci chiar și Australia și Africa.



UN CANAR MOTOCICLIST

Un tânăr american a avut strania idee să construiască o mică motocicletă pentru canarul său. Pasărea pare să aprecieze foarte mult acest sport nou pentru ea.



DRAGOSTE DE MAMĂ

Este un spectacol emoționant să vezi cu câtă dragoste poate înconjura o maimuță copilul ei. Iată două fotografii înfățișând o maimuță care-și poartă puiul, în același fel ca femeile multor popoare.



PLIMBARE...

Iată o nouă fotografie a unei mame de bizon, care a eșit pentru prima oară la plimbare în grădina zoologică din Detroit cu puiul ei în vârstă de trei zile.



Ce n'am știut despre Zuluși

CINE ar vrea să definească vreodată caracteristicile unui popor printr'o singură afirmație categorică, ar face o greșală din cele mai grosolane. Căci dacă aprofundarea cunoașterii tradițiilor, obiceiurilor și istoriei lui permite să ne orientăm judecata pe calea cea adevărată, însăși această judecată va cuprinde toate posibilitățile de variațiune și, spre a fi nepărtinitoare, nu va putea să treacă dincolo de limita constatărilor parțiale. Cine s'ar socoti în măsură să formuleze o părere hotărâtă în privința Zulușilor, punând în legătură cultul florilor, paravanele de mătase și căsuțele de carton, cu „dumpingul” hain și răsbunător al Americanilor, sau neconținutele turburări chinezești cu stoicismul nemăsurat al legendarului „harakiri”? Cine s'ar încumeta să-i proclame drept barbari pe Ashanții ospitalieri, din preajma Amazonului și civilizați pe Americanii maeștrii în arta linșajului?

Așa mi s'a întâmplat să judec în ziua când pornind din Natal, străbătusem țara celor O mie de Coline și înfruntam necunoscutul pătrunzând în Zululand. Debarcând la Durban, după o călătorie ca'n povești, pe fluviul ecuatorial Okavango, duceam cu mine un bagaj modest de cunoștințe, adunate ici-colo, în pripă. Știam, de pildă, că Zulușii se mândresc cu cele mai frumoase femei negre, de pe tot cuprinsul Africei, că Arabii le zic „Kafiri”, adică păgâni, și că dela porecla aceea mai dăinuește și astăzi denumirea de „Cafrii”. Dar ceea ce, în închipuirea mea, prinsese rădăcini temeinice, era o așa faimă de cruzime, încât îi întrevedeam cumpliti ca păzitorii sclavilor și fioroși ca niște tigri. Imi aminteam de Tsaka, unul din regii lor, un omuleț bondoc cu nările veșnic tremurătoare, cu pieptul mai lat decât pavăza care, spre a cinsti moartea mamei lui, măcelărise șapte mii de supuși, într'o orgie de durere și de agonii căinești; imi aminteam de Dinga'an, fratele și asasinul lui, omoritorul câtorva sute de albi și care, sfâșiat în bucăți, se stinsese în trei zile de chinuri, — precum și de Ketsywayo, necruțător în răsbunare și învingător al Englezilor, în bătălia crâncenă dela Isanhalwana...

Așa dar, la Durban am întâlnit cel dintâi Zulus din viața mea. Abia mă văzu, că începu să fluere, să necheze, să tropăie, să scuture brățări, plăci și pene, cu fel de fel de gesturi caraghioase și prefăcându-se că împunge grozav, cu coar-nele lui false; apoi apucă huluțele cărucioarei și, ridicându-se vitejește, mă pofti ceremonios să mă urc. Rămăsei ca de peatră, desamăgit, rușinat și-l auzii bombănind ceva. Fără doar și poate că mă ocăra, dar pricepui îndată că și ocara Zulului, înhamat la „rickshaw” era blajină și adresată nu Europeanului dușmanit de moarte, ci clientului pierdut.

Pe urmă, dese experiențe orășenești răsturnară deabinelea și bruma de erudiție ce mai aveam, precum și păreri scoase din ele: vânzători de înghețată, șoferi, lustragii de ghetă, muzicanți cu beretă și galonăți din „Salvation Army”. Contrastul putea să mă cufunde în greșeli și mai mari: sau civilizația preschimbase fiara în miel, sau fiara se șlefuiise după mediul în care viețuia, ca să scape de cuțitul civilizației. Dacă istoria de acum treizeci de ani mi-i înfățișa sângeroși, cei treizeci de ani următori mi-i prezinta acum blajini, din cale afară, iar episoadele de atunci și realitatea prezentului nu se puteau tăgădui. Dar o veste — și o redau așa cum am aflat-o — imi răscoli din nou îndoielile, imi risipi și ultima licărire de nădejde. Un conațional imi spuse: „Zulușii sunt în declin. O foarte bogată lady, ca să-i salveze, a cumpărat un teritoriu imens, locuit numai de triburile lor, purtându-le de grijă să rămâie acolo, credincioși tradițiilor și departe de civilizația albă. Acest teritoriu se cheamă „Zulu Reserve”. Apoi, adunând și alte informațiuni trebuitoare, mai aflai că Zulușii puteau fi văzuți și în afară de oraș, ceace mă îndemnă să lepăd cât colo bagajul de prisos al erudiției mele și, luând o călăuză, cu care m'am suit într'o mașină, intrai, pe un drum întortochiat și bolovănos, în țara fiorosului Tsaka și a veșnicului răsvrătit Ketsywayo...

„Kraal-ul”, lângă care ne-am oprit era compus dintr'o duzină de colibe înfipite pe culmea unui delușor, la poalele căruia se așternea un lac cu unde sclipitoare. Prin ogrăzi scormoniau câteva găini răzlețe, iar de-alungul povârnișului dealului cirezi de boi, cu pete mari, negre, rumegau molcom iarba proaspătă și deasă. Liniște deplină primprejur. În ziua aceea, tocmai se întâmplase să fie o logodnă și avusei norocul să asist la ceremonie, cu care prilej aflai ceva, care mă lăsă zăpăcit, plin de admirație și dornic s'o împărtășesc semenilor mei din Europa. De câte veacuri ființează obiceiul acesta, nu știu; dar ceea ce voi arăta e chiar „made in Zululand”, în anul una mie nouă sute treizeci și șase. Când un tânăr Zulus a ajuns în stare să încordeze arcul, să se suie în vârful unui curmal, să cultive un lan cu porumb și să ducă vitele la pășune, coliba

părintească devine prea strâmtă și neîncăpătoare pentru el. Frunzișul abundă și tot așa pământul argilos: o altă colibă poate să răsară în grabă. Va trebui umplută cu oale și rogojini. Fetele zulușe se pricep, ca nimeni altele, la modelarea lutului, la împletit coșulețe; deosebit de aceasta sunt frumoase, voinice și bine făcute, cu sâinii plini și ispititori... Așadar, tânărul dornic de însurătoare pleacă la drum. Din kraal și kraal, fără să dea de bănuț ce gânduri tainice îl mână, cutreeră țara, de multe ori chiar dela un capăt până la altul. Dacă întâlnește ființa dragă, nu se apropie de ea și nici nu dă târcoale casei. Instinctul de pradă se călește cu încetineală: îi place pânda, așteptarea chibzuită, mai mult decât îndrăzneala. Odată cunoscută fata și locuința acesteia, viitorul logodnic se depărtează. Ascuns printre tufele înalte sau frunzișul unui copac, veghează zi și noapte... Nu se sinchisește să afle dacă aleasa e o ființă fără prihană și vrednică de măritiș: îi e deajuns o ochiadă la coșulele strălucitoare, resirate pe ceafă și după urechi, întrucât acesta e semnul nevinovăției, sortit să dispară într'un conciu monumental, de forma conului, chiar în ziua când se vor logodi. Obiceiul oprește pe tânăr să pătrundă în sat și nu e un obicei aspru, căci e vorba numai să aștepte ca fata să iasă de acolo; la rău, ca să scoată apă, la pășune sau în livadă, ca să adune tulpine fragede pentru împletit coșuri, ocazia nu poate să lipsească. După ce a admirat-o și a prins clipa singurătății depline, îndrăgostitul țâșnește din iarbă, sau sare din



copac și se înfățișează adorată. Nu-și va spune numele: va întreba dacă ploile întârzie, dacă vitele dau lapte din belșug, dacă părinții sunt sănătoși. Apoi o va ajuta la treabă și, înainte de a se despărți, îi va oferi, în dar, un colan de mărgelă, sau o brățară, rugând-o să revie și a doua zi. Dacă darul va fi schimbat, atunci părinții ambilor tineri pot să intre în vorbă. Tânărul se întoarce în satul lui: fata îl urmărește cu privirea, până ce dispăre. După trecere de câțiva timp, viitorul soț revine, însoțit de câteva femei, înrudite cu el, a căror sarcină e să convingă soția de buna primire ce i se va face. La rândul-le, părinții se învoiesc asupra zestrei: un saculeț cu semințe și două sau patru capre; cereale, unelte pentru gospodărit și munca câmpului, vestimente... Îndată ce s'a încheat târgul, fata se duce să petreacă cincisprezece zile în „kraal-ul” soțului, spre a alege locul unde va fi construită coliba amândorura și să cunoască tovarășii viitoarei ei existențe. Pe drum, petrecută de prietene, cari îi împărtășesc sgomotos bucuria și jalea lor, ea se prefăce că trebuie să caute prin iarbă, cărarea care duce la locuința logodnicului, unde acesta o așteaptă împreună cu părinții; descoperind cărarea, va scoate strigăte de bucurie, arătând cu degetul spre un punct, în zare. Apoi logodnica pleacă definitiv, cu zestrea la subțioară și pe cap. Șuvițele strălucitoare de păr sunt împletite și strânse în conciu, iar la gât, încheeturile mâinilor și glezne se adaugă podoabe noi. Tot satul se golește, fiecare mergând să-i iasă în întâmpinare, alături de soț. Întâlnindu-se, tinerii se iau de mână, pășind pe sub un arc de scuturi și de sulite. În toiul petrecerii de nuntă, soția apucă un cuțit și amenință soțul, apoi îl roagă să nu o bată în cursul căsniciei, să se poarte cu blândețe, chiar atunci când pieptul i se va lăbărța și încovoierea șoldurilor va fi covârșită, de povara plozilor prea numeroși.

Parte din aceste obiceiuri le-am văzut aievea și parte le-am aflat dela alții, în călătoria mea prin țara sângeroșilor Zuluși. Și am rămas buimăcit, mirat peste măsură, că găsesc atâta poezie, poate primitivă și sălbatică, dar negreșit în contrast izbitor cu însușirile scoase din episoadele bătrânești ale istoriei lor. Am destăinuit impresiile mele unui francez, care locuia de câțiva ani în Natal. Apoi îl întrebai, la ureche:

— Ați mai putea, acum, să susțineți că Zulușii sunt barbari?
— Zulușii ucid numai pe seducători! — imi răspunse el, zâmbind în doi peri. — Mă mir că te-ai putut îndoi de asta!...

A. S.

Citiți „MAGAZINUL”
publicație lunară a lumii selecte

160 de pagini tipărite le heliogravură, Lei 25

Pe calea vieții

DIN îndemnul revistei noastre, după douăzeci au plecat astă vară, Vinerea trecută au mai pornit alți șase copii, la „Bata”, în Cehoslovacia, ca să deprindă o meserie și să se obișnuiască cu lupta vieții.

Calea vieții în zilele noastre se află plină de mărcini, generația tânără privește cu fruntea încrețită, un orizont trist, acoperit de nouri gri. Ajuns la maturitate, copilul vede cum se năruie una câte una culmile către care năzuia: a pornit plin de avânt, plin de energie, de încredere în forțele sale, și nu găsește — într-o lume amărâtă și vlăguită de necazuri — decât nepăsarea plictisită și uși închise. Avântul se



Bursierii la fereastra vagonului în momentul plecării trenului

erau pătrunși desigur de măreția și însemnătatea clipei, dar sbuciumul sufletesc al părinților înduioșă pe spectatori până la lacrimi: dragostea pentru odraslele lor dădea o luptă cu grija pentru viitorul copiilor. Gândul cel cuminte spunea că plecarea este bine venită băiatului, dar inima se topea de jale că se desparte pe atâta amar de vreme de un fiu drag. E acesta



Dela stânga la dreapta: Miron Alexandru, Balcic; Lungulescu I. Constantin, Vâlnu-Mare; Aldea George, București; Iatan Sergiu, Balaci-Ialomita; Tigănu Vasile, București; Georgescu B. Dan, București.

frânge, energia se preface în desnădejde, încrederea devine nulă.

Cu cât e mai grea lupta aceasta haotică decât aceea a generației din veacul trecut! Se cuvine deci să înarmăm vârstarele tinere în așa fel, încât — oricât de grea va fi soarta — ei să iasă biruitori în lupta pentru existență și să știe primi cu seninătate și necîntiți loviturile vieții.

Întreprinderile „Bata”, din Cehoslovacia, alegând dintre copiii cei mai buni, le asigură traiul. Învățându-i să lucreze în fabrica de ghetă sau de cauciuc, ea îngăduie, după un an sau doi, ca fiecare copil să se desvolte după aptitudinile sale și să ajungă — prin perseverență și muncă — la orice treaptă.

Spre deosebire de școlile de ucenici dela noi, care pentru educația profesională ce o dau, cer din partea părinților, sacrificii materiale, și spre deosebire de patronii și întreprinderile noastre particulare, care transformă pe ucenic într-un fel de băiat de serviciu al lucrătorilor calificați, uzinele „Bata” au alăturat de fabrica din Zlin, un cămin și o școală model, așa încât tânărul de 14—15 ani, pe lângă meseria pe care o deprinde în fabrică, pe lângă cunoștințele teoretice, pe care fiecare, după aptitudinea sa, le poate duce cât de departe, își formează și caracterul, — pedagogii experimentați supraveghează dezvoltarea trupească și morală a elevilor. Dela început, munca acestor ucenici e salariată, așa încât după plata căminului și a cheltuielilor de trai, tânărului îi mai rămâne 20—30 coroane săptămânal.

La ieșirea din școală, tânărul e un lucrător perfect, în una din ramurile industriale pe care a deprins-o în întreprinderile „Bata”. El va deveni, de bună seamă, conducător în fabrica pe care „Bata” o va înființa în România.

Prin mijlocirea „Realității Ilustrate”, până azi, aproape treizeci de tineri sunt pe cale de a-și făuri un viitor mai limpede, mai liniștit, în Cehoslovacia. Deaceia privim cu mulțumire la cei șase — nu și ultimii, căci vom mai alege douăzeci de copii — care au plecat Vineri cu trenul de seară.

Copiii erau veseli, fericiți de noutatea lucrului, de bucuria călătoriei. Ei nu



Tigănu Vasile luându-și rămas bun de la mama lui

un alt aspect al vitregiei vremurilor în care trăim. Însă vouă, părinți iubitori, vă fie răsplătă a jertfei voastre și mângâiere a obidei de acum, recunoștința pe care vă vor păstra-o toată viața, copiii voștri, după ce vor fi devenit oameni.

OPT ORE DE LUCRU!



Ce greu se anunța ziua pentru funcționara pe care o încearcă oboseala epocii critice! Să șezi 8 ore ținută pe un scaun și să-ți încordezi atenția asupra unui registru, când capul ți-e înfierbântat și urechile îți țiuie! E insuportabil! E nedrept!

Atențiune, domnișoară. Ești pe punctul să te lași târâtă într-o inutilă perorație umanitaristă, care-ți șade așa de rău. Mai bine ia un cașet două de „Kalmos”, și te vei simți imediat ușurată și vei putea să-ți continui lucrul nestânjenită.

KALMOS

RECEPȚIE LA CURTEA MAHARANEI DIN Indore

CA în toți anii, „Alteța Sa Prea-Măritul Maharania de Indore”, suit pe tron după moartea Maharajahului de Indore și Holkar, a inaugurat seria recepțiilor la curtea domnească. Decembrie și Ianuarie sunt lunile cele mai friguroase în India, astfel că viața mondenă are ocazia cea mai prielnică spre a-și relua activitatea strălucită de iarnă. Mai târziu, primăvara dogoritoare a Indusului va avea grijă s'o curme, silind societatea înaltă să se mute în reședințele de vară himalayene, ca de pildă la Simla, la Massoree și la Darjeeling unde, printr'un haos de văi sălbatece și împădurite, India oferă un surogat al Elveției tuturor indigenilor înstăriți, principilor locali și mai ales Europeanilor ahtiați de nostalgia și dorul de a continua să risipească banii cu mâinile amândouă... „Prea Mărita Sa Alteță” e stăpân absolut al unui fabulos tezaur de Curte, iar pe deasupra arbitru vieții a două milioane de supuși, aflători între granițele regatului său. Oare nu există o proclamație a Reginei Victoria, datând din 1858, care zice: „Noi, Soverana Mării Britanii, vom respecta drepturile, demnitatea și onoarea principilor de sânge, de pe tot cuprinsul Indiei, ca și pe a lor noștri înșine”? Vai! câte rezerve, în această făgăduială! E destul să spunem că numai cuvântul „de sânge”, în urechile Englezilor sună tot așa de rușinos, ca și insulta cea mare. În realitate, principilor indieni nu li s'a lăsat altceva decât posibilitatea de-a se înconjura cu un lux și fast de necrezut, pe lângă dreptul de a fi salutați de autoritățile britanice cu un anumit număr de salve de artilerie, cari variază între 11 și 21 lovituri de tun, după rangul prințului. Ca titlu de curiozitate vom adăuga că datorită meritelor înaintașilor lui, Maharania de Indore are drept la o salvă de 19 lovituri de tun, plus 2 pentru salutul său personal.

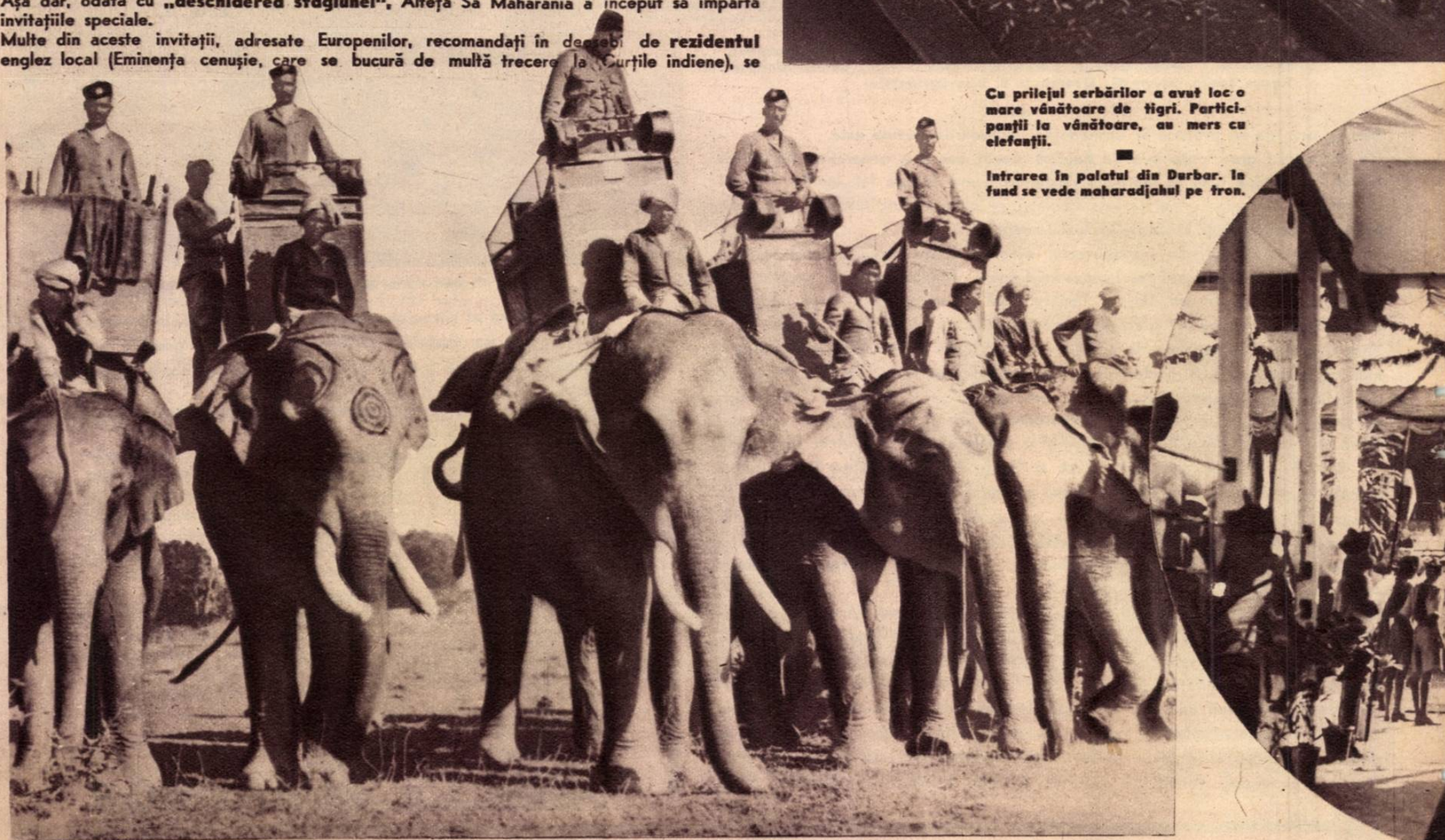
Așa dar, odată cu „deschiderea stagiunii”, Alteța Sa Maharania a început să împartă invitațiile speciale.

Multe din aceste invitații, adresate Europeanilor, recomandați în deosebi de rezidentul englez local (Eminența cenușie, care se bucură de multă trecere la Curțile indiene), se



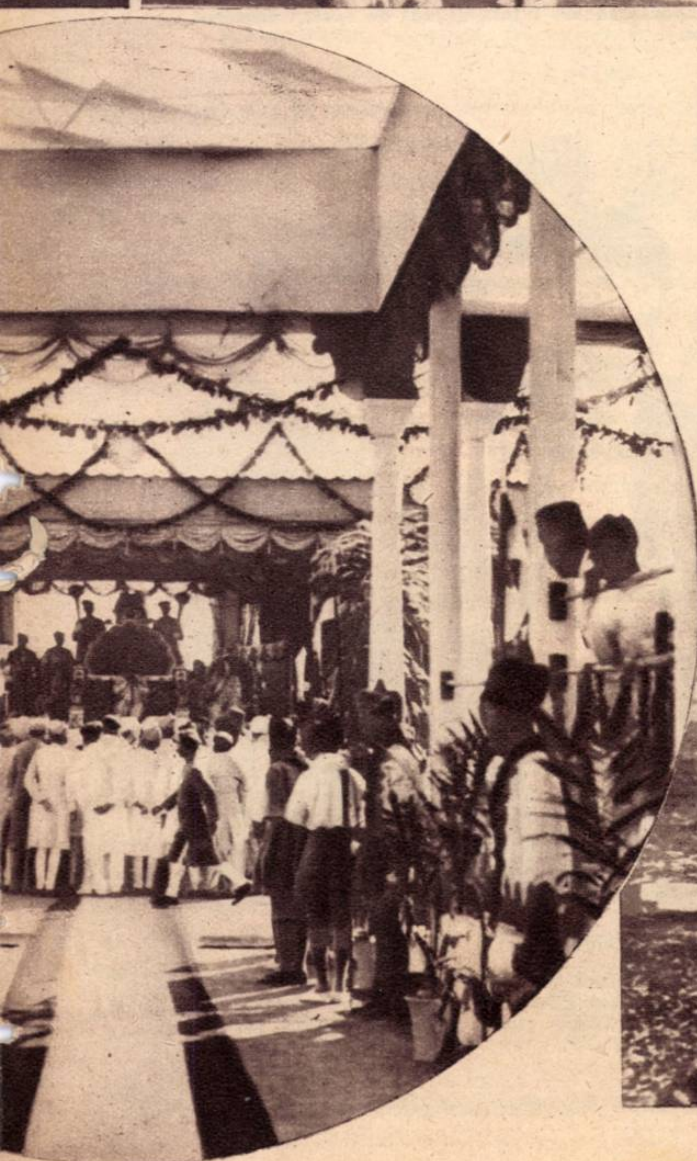
Cu prilejul serbărilor a avut loc o mare vânătoare de tigri. Participanții la vânătoare, au mers cu elefanții.

Intrarea în palatul din Darbar. În fund se vede maharajahul pe tron.



Ducele și contesa de Willingdon
cu prilejul balului dat recent la
Calcutta.

Unul din elefanții ducelui, bogat
decorat în timpul defilării.



Curse de obstacole
în timpul serbărilor

Mii de pelerini scă-
dându-se cu prile-
jul serbărilor în flu-
viul sfânt Gange.



reteră la partide de vânătoare. De fapt, aproape toți principii indigeni posedă re-
zerve superbe, atât pentru vânătorile în stil mare, cât și pentru cele reduse numai
la câteva persoane din entourage, pe teritoriile statelor respective, dintre care unele,
ca de exemplu **Haiderabad, Kașmir și Rajputana**, sunt de trei și patru ori mai
întinse decât țara noastră.

Adeseori, aceste enorme rezerve alcătuite din păduri și jungle, hotărnicite de râuri,
conțin turme întregi de tigri, leoparzi și alte fiare în libertate, destinate mai curând
sau mai târziu carabinelor sportivilor veniți să guste acolo, emoții cinegetice.

O partidă de vânătoare, ca să zicem așa, oficială, se desfășoară de obicei în
India pe spinările elefanților, animale de paradă din cari orice Maharajah are grai-
duri întregi. Bineînțeles, inteligențele animale, în cursul „goanelor”, sunt precedate
de cete de servitori, de **takers** (căutători de urme) și **sikkari** (bătăiași). Din înăl-
țimea „handah-ului” (scaunul așezat ca un fel de tron în spina animalului), riscurile
unei agresiuni din partea fiarelor, scoase cu sila din vizuini și gonite spre vreo ra-
riște, sub focul înțepit al carabinelor, sunt cu mult reduse pentru vânători. Și partida
se încheie mai totdeauna cu un eveniment, în mare parte monden.

Invitații europeni la o reședință de țară sau la palatul prințului indian (locuințe
totdeauna impunătoare și bogate în arhitectura lor indo-persană, în care fabulosul se
îmbină cu supra-firescul), primesc o ospitalitate tipic britanică, adică întrucâtva ori-
ginală și desigur nici pe departe conformă cu obiceiurile noastre latine. La partidele
de vânătoare invitații nu-l văd niciodată pe principele amfitrion și nici nu sunt obli-
gați să-l salute, sau să-i mulțumească la plecare. În felul acesta, oaspele e lăsat să
se bucure de libertatea și tihna cea mai deplină, să nu cunoască plictiseala de-a
trebui să mulțumească, umilindu-se, ceea ce — mărturisim — în fond e puținel
cam exagerat.

Deosebite întrucâtva sunt recepțiile oferite de Maharajahii indigeni, în cursul așa
zisei stagiuni mondene. De fapt, la Curțile indiene ființează două etichete — una
interioară, care e tipic indigenă și alta externă, de marcă anglo-saxonă. Aceasta
din urmă, aproape impusă, nu prea e pe placul diferiților suverani locali. Domnitori
peste o țară cu civilizație străveche și înaltă, în sine lor îi socotesc pe Englezi ca
fiind un popor încă prea tânăr, copilăros și adesea chiar naiv, ca să poată înțelege
India, trecutul și prezentul ei.

Totuși trebuie să îndure această etichetă. Și iată de ce Maharania, ducându-se dela
reședința particulară spre palatul oficial din Indore, obișnuiește să se folosească de
un landou somptuos, având înaintea servitori călări, iar în urmă escorta falnică a unui
pluton de lăncieri. Toată armata Maharajului de Indore face front, la defilarea
cortegiului, care-l urmează pe suveran.



Înainte de intrarea palatului, Maharania coboară din trăsură, în sunetul imnului „God save the King”, în vreme ce trupele înșirate, dau onorul. Totul poartă înțipărea gustului și atmosferei britanice. Nici urmă de elefanți, de lectice sau tradiționalele scaune purtătoare. Orientală nu e decât haina principesei, mătăsosul și sclipitorul „saari”, împodobit cu broderii de aur, ce-o înfășoară ca o mantie și-i îmbracă pe jumătate chipul brunet și surzător acoperind pieptănătura din două cozi lungi, împletite. Modestia tradițională indiană cere ca o doamnă să nu fie altfel îmbrăcată la ceremoniile oficiale.

Acum, Maharania își face intrarea în **zenana**, partea palatului rezervată femeilor. Fiecare palat indian are de regulă o aripă rezervată sexului slab și unde un bărbat, care n'ar fi suveranul sau stăpânul nu poate pune piciorul. Tatăl actualului Maharania era un infocat admirator al sexului frumos și de aceea **zenana** palatului indian din Indore e foarte încăpătoare, luxoasă și plină de... femei. Maharania s'a oprit acolo, ca să-și schimbe vestimintele, să se gâtească în pripă cu altele noi, după care, împodobindu-se cu nestemate enorme va trece în sala tronului. Aici invitații îi aduc omagii. Mai întâi defilează eventualii principii indigeni, apoi invitații europeni prezentați unul câte unul de către rezident, acesta în uniformă de gală, și în sfârșit notabilitățile indigene ale țării. Din sala tronului, musafirii trec în saloanele de recepție. Acolo, fiecare european primește o ghirlandă din flori de iasomie, cu miros îmbătător, pe care un majordom le-o trece împrejurul gâtului. Încăperile de primire, vaste și frumoase, sunt împărțite în două grupe: una pentru bărbați, alta pentru femei. Normele sociale indiene impun cu strălucire această împărțire. Totuși se face o abatere pentru drăgălașele și mai mult decoltatele aristocrate engleze. Toalefa de seară a acestora e scrutată cu groază de către doamnele indigene din **zenana** întrucât toată acea exhibiție de umeri, de brațe goale și de săni rău ascunși, pentru morala hindusă e o notă de desfrâu și scandalosă. Așa dar, Englezoaicele pot să treacă însoțite de bărbați în sălile și saloanele rezervate sexului tare, lucru de care dănele profită bucuroase, cu atât mai mult că găsesc prea plicticoasă și searbădă conversația invitatelor indigene. În schimb, Maharania, după defilarea oaspeților, se duce în apartamentele rezervate sexului plăcut.

Înfășurate din cap până în picioare în mătasoasele și foșnitoare „saari”, cari le investmântă; ghemuite jos, pe bogatele covoare, sub strălucirea policandrelor de cristal, toate doamnele din societatea indiană au făcut cerc. Muzica unei orchestre indiene, lunguroasă și cadențată, înveselește când și când petrecerea. Pălcuri de servitori oferă, rând pe rând, răcoritoare indigene, în zeci și zeci de feluri, însă mai totdeauna prea dulci și oarecum grețose, pentru gustul nostru european. În saloanele rezervate publicului bărbătesc, grație prezenței doamnelor europene, recepția capătă o însuflețire cu totul deosebită. Aici se pune la dispoziția oaspeților tot ceea ce poate oferi, în materie de distracție, mai modern și mai bogat, o casă princiară. Săli de bal cu parchetul elastic, orchestre europenești, băuturi răcoritoare din cele mai fine, săli pentru biliard, salonașe pentru orice fel de jocuri, terase, verande, grădini și boschete prielnice flirtului.

În deobște, principii indieni se pricep să dea recepții vrednice de fastul strămoșilor lor. Mai toți acești suverani sunt fabulos de bogați, mai cu seamă în juvaeruri și aur, adunate cu sgarcenie de înaintașii lor.

De exemplu, tatăl actualului Maharania, avea două covoare de pietre prețioase, țesute cu șiraguri de perle și presărate cu rubine, smaralde, topaze și briliante. Unul din aceste covoare a fost dăruit unei femei, pentru care el își pierduse capul, iar cellalt pregătit spre a fi așezat pe mormântul lui Mohamed, căruia Maharajahul îi era unul dintre cei mai zelosi admiratori, deși el era de religie hindusă. Aceste două comori de artă au fost prețuite cândva la cincisute de milioane, fiecare. Risipitor până la nesocotință, defunctul Maharajah își construise, printre altele, o trăsură și două tunuri de aur masiv! Cu toate acestea fastul lui era încă puțin lucru, comparat cu acela al Gaekwarului din Baroda și al Nizamului din Haidarabad, acesta din urmă socotit, pe drept cuvânt, omul cel mai bogat din lume.

... Dar iată că a sunat miezul nopții. Recepția dată de Alteța Sa Prea Măritul Maharania e pe sfârșite. Amețiți de parfumul florilor din jurul gâtului și poate mai mult de gustul unei șampanii renumite, perechile europene se retrag. Cele indiene le urmează. Apoi, în fața ușilor palatului, începe o forfoteală asurzitoare de automobile și cupeuri luxoase...

P. G. JANSEN.

SLABIRE LOCALĂ ȘI GENERALĂ (BĂI DE PARAFINĂ SPECIALĂ) ȘI TRATAMENTUL MODERN DE INFRUMUȘETARE LA INSTITUTUL COSMETIC

Helene Simoni

CALFA MOȘILOR 88, PARTER, SCARA B. TEL. 3.1872, ORELE DE PRIMIRE 9-1, 3-7
SUPRAVEGHEAT DE UN MEDIC SPECIALIST

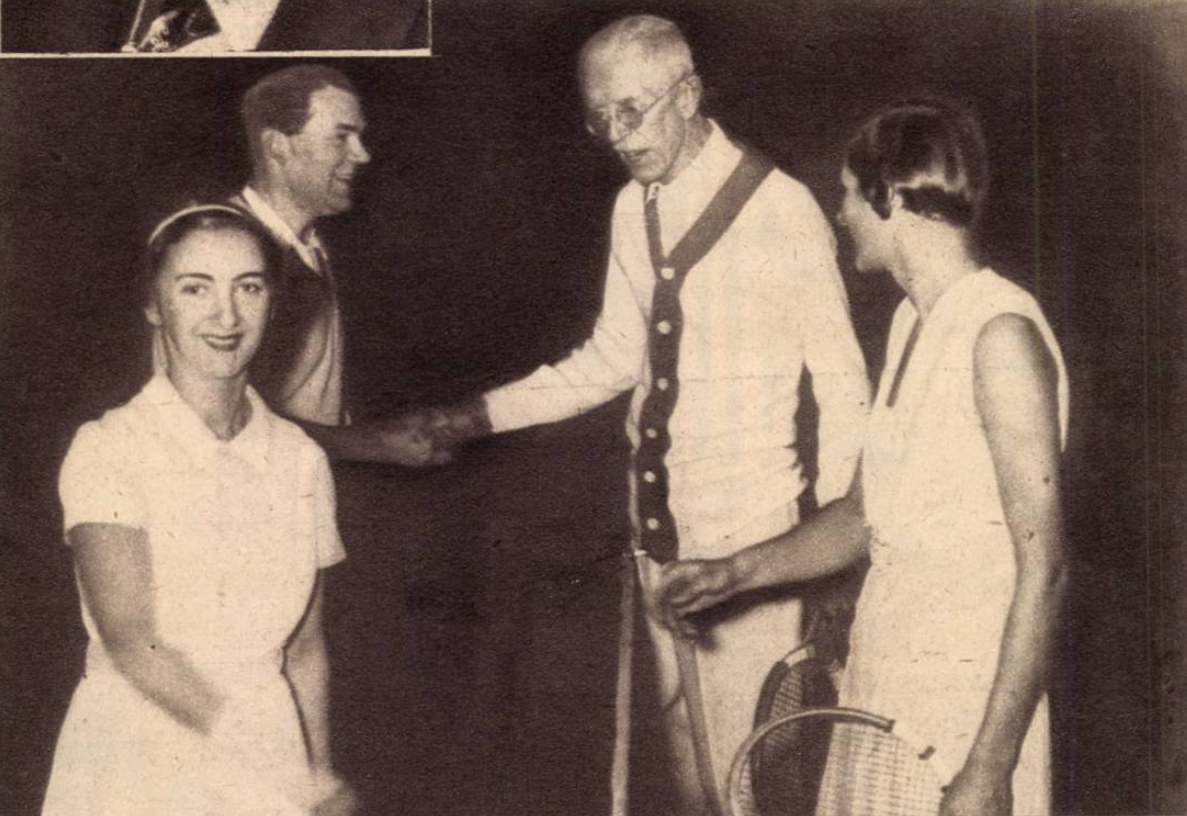
HAUPTMANN VA FI SALVAT?

Guvernatorul statului New-Jersey a declarat recent că este convins de nevinovăția lui Hauptmann și a ordonat arestarea lui Jafie Condon pe care-l vedem în fotografia noastră.



UN AZIL IN INDOCHINA

Surorile de la Saint Vincent de Paul posedă numeroase aziluri în Indochina unde primesc un mare număr de copii care au fi murit fără îngrijirea lor. Fotografia noastră a fost luată la azilul din Giadrük (Corbrinchina)



UN REGE SPORTIV

Regele Gustav al Suediei fotografiat cu prilejul unui recent concurs internațional de tenis, disputat la Stockholm.



CEI MAI SANĂTOȘI TINERI DIN STATELE-UNITE

La Chicago a avut loc recent un concurs pentru alegerea celor șapte mai sănătoși tineri din Statele-Unite. Au participat peste 1.000.000 de concurenți și au fost aleși 5 băieți și 2 fete a căror vârstă variază între 15 și 18 ani. Li vedem pe cei aleși cu premiile lor: două sticle uriașe de lapte care simbolizează sănătatea.



Forumul Roman din Roma.

PROECTELE ANULUI 1936

NOUL POD DUNARE DE PESTE

După 1800 ani se va reconstrui podul lui Traian, de astă dată în fer și beton armat.

LA București avem vreo 12 poduri peste Dâmbovița, plus un planșeu de beton de aproape 1 kilometru și ni se pare că cele două jumătăți ale Capitalei sunt insuficient legate între ele, dar pe Dunăre avem abia un singur pod.

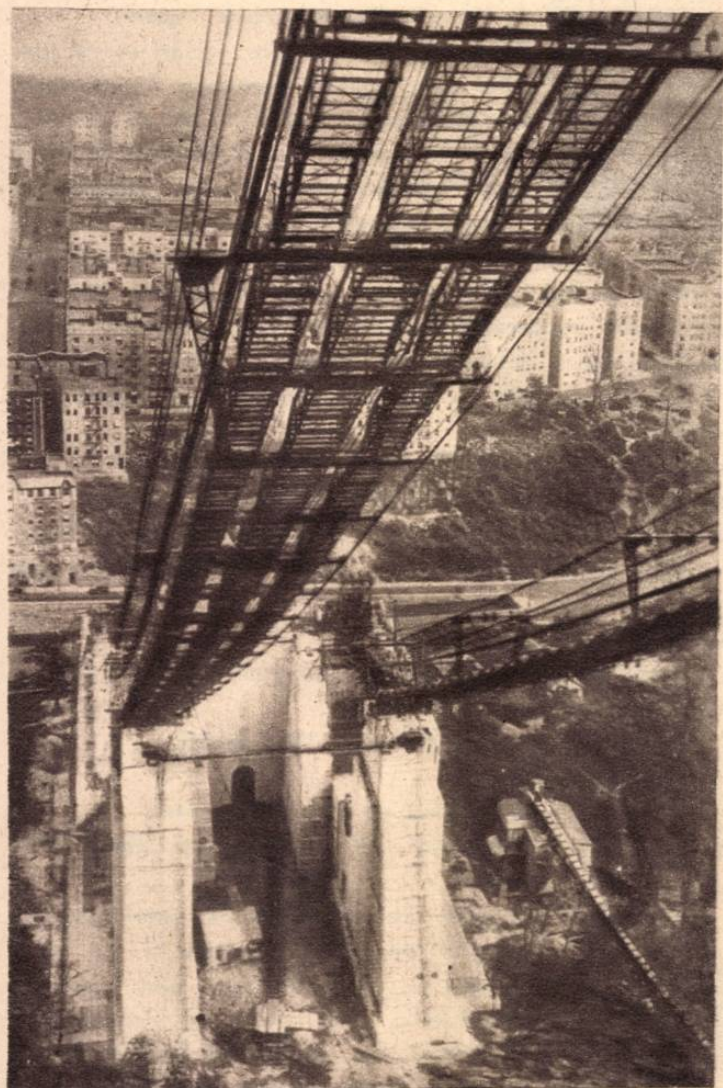
Limba română are două feluri de expresiuni pentru denumirea unui pod. Când spunem „podul peste Dunăre” (denumire întrebuițată greșit de majoritatea publicului) se înțelege un pod în lungul Dunării, așa cum îl face inginerul „Ger” în iernile grele. În Februarie 1929 întreaga Dunăre a fost acoperită de un

Podul fu construit în anul 101 după Hristos în apropiere de vechea cetate Drubeta, devenită ulterior frumosul oraș T. Severin.

După ce Traian l-a învins pe Decebal, tot Apollodor ridică forul și columna lui Traian la Roma. Cu prilejul unei călătorii în Italia am văzut această uriașă și istorică operă a unui arhitect de acum 1800 de ani, care a înfruntat în afară de distrugerea inerentă vremii și barbarilor ajunși până la Roma, un șir de cutremure puternice fără a se prăbuși.

Din podul de piatră construit de Apollodor nu văzui însă decât... o grindă de lemn, proprietatea Școalei Politehnice din București, grindă impresionantă totuși prin dimensiunea și vechimea ei.

Podul lui Apollodor a fost din piatră și lemn. Din nefericire această operă a



Podul de 5 kilometri lungime de peste fluviul Mississippi.

Podul care leagă New-York cu New-Jersey. Este lung de 3 kilometri și are o lățime de 40 de metri.

„Regele podurilor” la San Francisco, cel mai lung pod din lume.



planșeu de gheață și se putea face o călătorie cu sania din Pădurea Neagră până la Sulina și chiar un kilometru sau doi pe gheața solidă a Mării Negre. Când spunem podul de peste Dunăre, se înțelege un pod obișnuit, de-acurmezișul fluviului și nu în lungul cursului său.

La București avem 12 poduri de peste Dâmbovița și un al 13-lea pod peste Dâmbovița (planșeu). Bucureștii au bătut recordul celui mai lat pod din Europa.

OPERA LUI APOLLODOR

După introducerea de mai sus ne vom ocupa de podurile noi de peste Dunăre, deocamdată în faza de proiect.

La școala primară am învățat cum Apollodor din Damasc, renumitul arhitect și inginer de poduri al secolelor 1 și 2, a fost chemat de împăratul Traian să construiască primul pod de peste Dunăre în chiar primul an al veacului al doilea.

Podul peste Dunăre la Budapesta.



Podul Regele Carol I.

■
 tehnicii vechi a fost distrusă de împăratul Aurelian, care se văzu silit de împrejurări să retragă oștile în Moesia și să lase Dacia în voia năvălirii barbarilor.

PROECTUL RECONSTRUIRII PODULUI LUI TRAIAN

Aurelian a făcut o mare greșală. Și fără pod tot au trecut barbarii Dunărea. Unul din ei, Jin Jis Han (Genghis Khan) reuși să cucerească aproape toate țările Asiei și Europei, formând cel mai vast imperiu care s'a cunoscut în lume, dela Oceanul Pacific până la Oceanul Atlantic.

Dacă Aurelian nu strica podul, căile noastre ferate făceau de mult legătura rapidă cu Jugoslavia, de oarece podul era atât de rezistent încât puteau trece cele mai grele care și catapultele de război ce au dărâmat zidurile Sarmisegetuzei. Printr-o bună consolidare podul ar fi putut susține greutatea unui tren și greutatea familiare ale unor inspectori dela calea ferată.

Acum ministerul Comunicațiilor trebuie să repare greșala izolării Daciei de Moesia, a României de peninsula Balcanică. Greșala lui Aurelian ne va costa un sfert de miliard de lei.

TUNEL SUB DUNĂRE ?

Problema invaziei barbarilor rămâne însă permanentă, sub altă formă. Lumea nu s'a schimbat prea mult în 18 veacuri și oamenii au rămas tot oameni. Strategii români, cași cei jugoslavi, sunt de părere că un tunel pe sub Dunăre ar fi mai avantajos decât un pod. În cazul unui război tunelul rămâne tunel, dar un pod poate fi aruncat în aer de o escadră de avioane inamice.

Proiectul tunelului a fost deocamdată abandonat, în speranța că într'un viitor și apropiat (?) război Bulgaria nu va mai fi iar un hangar de Zeppeline. Tunelul ar costa de 5 ori mai scump decât podul. Nici în Jugoslavia și nici în România nu se poate găsi câte un miliard de lei pentru a străpunge patul Dunării.

Chiar podul, din lipsă de bani, nu va putea fi gata înainte de 4 ani. Discuțiile între comisiile române și jugoslave, începute la 1920, s'au terminat în sfârșit la 1935 și construcția podului trebuie să înceapă în primăvara 1936 pentru a fi gata la 1940.

UN POD ȘI UN FERRY-BOAT

Se pare că podul nu se va mai construi la Țigănași, localitate ce nu prezintă avantaje de nici-o natură.



Viitoarele artere de comunicație între România și Jugoslavia vor avea o importanță covârșitoare, nu numai pentru Mica Înțelegere dar și pentru alte țări vecine. Podul de peste Dunăre va permite traficul între țările baltice și balcanice, între basinul Mării Caspice și Adriatica. Prin poziția ei geografică România va ocupa un loc tot mai important în tranzitul mărfurilor dela Nord spre Sud, și dela Est spre West.

Cum Bulgarii au interesul să amplifice relațiile economice, e probabil ca tot în 1936 să înceapă construirea ferry-boatului între Giurgiu și Rusciuk.

Podul proiectat la T. Severin va avea o lungime de circa 1200 metri. Va fi deci mai mic decât cel dela Fetești—Cernavodă, dar ar fi totuși printre cele mai mari din lume.

Dăm mai jos dimensiunile celor mai lungi poduri :

- 1) Podul dela San Francisco, peste un golf al Oceanului Pacific 12 Km.
- 2) Podul dela Fetești—Cerna Vodă 3850 metri.
- 3) Podul de peste Mississippi, la New Orleans 3350 metri.
- 4) Podul pe lacul Zürich 1600 metri.

■
 Traian și Decebal,



- 5) Podul pe Nil 1005 metri.

- 6) Podul pe Dunăre, la Viena 980 metri.

Cum în veacul nostru s'a putut construi un pod de 12 Km. pentru a uni două cheiuri ale celui mai mare port american pe Pacific, n'ar trebui să întârzie iar construirea unui pod peste Dunăre de numai 1200 metri lungime.

Să nădăjduim că proiectul îndrăzneț al lui Apollodor din Damasc va fi îndeplinit a doua oară, de astă dată nu în piatră și lemn, ci în fer și beton armat.

L. FLORIN

CITIȚI „MAGAZINUL“

PUBLICAȚIA LUMII SELECTE

160 pag. tipărite la heliogravură Lei 25